

Giới thiệu Bất Cháp Để Yêu Em

Thể loại: ngôn tình hiện đại

Nam chính là Tư Đồ Thần đã được 29 tuổi.Tình cách của anh là một con người lạnh lùng, tàn khốc, máu lạnh, vô tình, không biết thương hoa tiếc ngọc là gì, anh là Tổng tài của Tập đoàn Bá Hứa Thần đồng thời cũng là ông Trùm trong giới Hắc đạo, những ai chống đối lại anh đều có một kết cục bi thảm, trong một lần tình cờ, anh gặp được cô

Anh cảm thấy khi ở gần cô, bản thân mình rất bình yên, không bị phiền muộn đến những thế lực ngoài kia, tình yêu của một người máu lạnh như anh sẽ có kết cục như thế nào đây?!

Phó Kỳ Anh_ 20 tuổi. Cô là nhị tiểu thư của Phó gia, tuy mang danh là nhị tiểu thư, nhưng trong nhà cô, ngoại trừ ba cô ra thì chẳng còn ai yêu thương và quan tâm cô cả, những con người trong gia tộc đó, đã nhẫn tâm hại chết mẹ cô, vì nói mẹ cô là người đàn bà đi phá hoại gia đình người khác, không xứng đáng được gả vào nhà họ Phó, nhưng chẳng một ai nghĩ lại xem, trước khi ba cô bị ép lấy vợ, ba cô và mẹ cô đã trải qua một cuộc tình rất hạnh phúc, cũng chính vì cái li do môn không đáng, họ không đối, mà đã đẩy ba cô và mẹ cô phải cách xa nhau

Mọi người hãy cùng mình xem thử cuộc tình của Tư Đồ Thần và Phó Kỳ Anh sẽ như thế nào nhé!

Bạn đang đọc truyện *Bất Cháp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Tư Đồ Thần - Phó Kỳ Anh

Tại một ngôi nhà hoang vắng nực mùi máu tanh và thuốc súng. Những thi thể nằm rải rác khắp chung quanh, nơi đó, còn lại hai người đàn ông thương tích đầy mình vẫn đang đối đầu với nhau

-" Tư Đồ Thần, mày khá lắm, không ngờ mày lại có thể diệt được toàn bộ đàn em của tao để lấy số hàng, nhưng mà, hiện tại, chỉ còn lại một mình mày thôi, tao chắc rằng, mày sẽ không còn mạng để mang số hàng đó đi đâu" _ Tư Thiếu Trung cười đều, nghiền răng nói

-" Thế sao?" _ Dứt lời, từ ngoài cửa, rất nhiều sát thủ đã được Tư Đồ Thần huấn luyện chặc chẽ xông vào

-" Chúng tôi đến trễ, cậu không sao chứ" _ Lại Trình Huân_ người bạn vào sinh ra từ nhiều năm với anh mỉm cười nói

-" Không sao, cậu xử hấn đi?" _ Tư Đồ Thần nhìn về phía Lại Trình Huân, cười lạnh lên tiếng

Nhận thấy tình hình không ổn, Tư Thiếu Trung mặc kệ số hàng, ném ra một quả bom khói chạy trốn

-" Khốn kiếp, lại để hấn thoát!" _ Tư Đồ Thần tức giận quay người rời đi

~~~~~

Phó gia.....

-" Phó Kỳ Anh, cô là đang có tình có phải không?" _ Phó Từ Yên_ Đại tiểu thư của Phó gia, đồng thời cũng là chị em cùng cha khác mẹ của cô

-" Không có, tôi không có" _ Phó Kỳ Anh lắc đầu phủ nhận, rõ ràng là cô ta tự mình làm, cơ sao lại đổ lỗi cho cô

-" Còn chối, rõ ràng lúc này là cô có tình đổ nước cam lên người tôi!" _ Phó Từ Yên vẫn một mực nói là cô làm

-" Tôi không có"

Đến đây thì, những người trong nhà nghe được nên đi ra

-" Có chuyện gì vậy?" _ Phó lão phu nhân lên tiếng, bên cạnh bà là Phó phu nhân

-" Bà nội, mẹ, cô ta có ý đổ nước cam lên người con!" _ Phó Từ Yên làm ra dáng rất ủy khuất, bước đến bên cạnh Phó phu nhân_ Lý Tuyết Nhan

-" Có chuyện này sao?" _ Lý Tuyết Nhan nghe thấy con gái bị như vậy thì bực mình lên tiếng

-" Tuyết Nhan, có chuyện gì mà ồn ào như vậy?" _ Phó Kỳ Hân từ trên lầu bước xuống

-" Kỳ Hân, anh hãy xem đi, con gái cưng của anh đâm đổ nước cam lên người của Từ Yên" _ Lý Tuyết Nhan bước đến bên cạnh Phó Kỳ Hân

-" Kỳ Anh, có chuyện này không con?" _ Phó Kỳ Hân ôn nhu nhìn về phía cô

-" Ba, con... con không có làm gì cả" _ Cô rất muốn khóc lên, nhưng lý trí lại không cho cô khóc, khóc trước mặt bọn họ chính là rước nhục cho bản thân mình

-" Cô lừa gạt, rõ ràng lúc này tôi chỉ nhờ cô lấy giúp tôi một ly nước cam thôi, thế mà cô lại đổ thẳng ly nước cam lên người tôi!" _ Phó Từ Yên cố gắng chăm dầu vào lừa

-" Dù rồi, Kỳ Anh... con hãy mau xin lỗi chị con đi!" _ Phó Kỳ Hân biết rõ cô không làm như vậy nhưng nếu như ông còn không ra tay, chắc chắn mẹ ông sẽ không bỏ qua cho cô

-" Tôi... tôi xin lỗi!" _ Nói rồi, cô bỏ chạy ra ngoài, cố gắng chạy thật xa Phó gia

Phó Kỳ Hân cố gọi tên cô nhưng cô đã đi mất

-" Đúng là mẹ nào con nấy!" _ Phó lão phu nhân từ nãy đến giờ mới lên tiếng

-" Mẹ à, Kỳ Anh nói dù gì cũng là cháu của mẹ, tại sao mẹ..." _ Phó Kỳ Hân còn chưa nói hết câu thì mẹ ông đã cắt ngang:" Được rồi, ta nói cho con biết, ta sẽ không bao giờ chấp nhận nó là cháu của ta!" _ Nói rồi, Phó lão phu nhân quay người rời đi

Hướng ống kính về phía Phó Kỳ Anh, sau khi chạy ra khỏi Phó gia, cô cố gắng chạy thật nhanh về phía trước, cô chạy thật xa, thật xa

Lúc sau, cô mới phát hiện, bản thân cô đã chạy đến một đường vắng, và lại cô còn không biết đường, điện thoại không, tiền bạc cũng không, cô buồn bã đi dọc theo con đường đó

Con đường đó dẫn đến một ngọn đồi, trên ngọn đồi ấy có một căn biệt thự sang trọng, cô dự định chạy đến đó để nhờ giúp đỡ, nhưng ngôi nhà đó, không có ai cả, cô đi loang quanh trong sân biệt thự, nhìn thấy một cái ghế gỗ gần đó, cô buồn bã ngồi xuống, nước mắt lặn lẽ rơi, cô ngồi đó khóc nức nở, tại sao chứ, rõ ràng là cô không có làm mà, tại sao cứ nói cô như thế chứ, tại sao?

Tư Đồ Thần đang ngồi trong nhà băng bó vết thương, đột nhiên nghe thấy tiếng khóc, mi tâm nhún lại, anh bước ra cửa sổ nhìn xuống, một người con gái đang ngồi đó khóc, quần áo đơn giản, đang ngồi trong sân nhà anh

Anh bước xuống nhà, đi thẳng ra sân đến chỗ cô, lấy ra một tờ khăn giấy đưa cho cô

Cô ngước lên nhìn anh, nhận lấy khăn giấy:" Cảm ơn"

Anh nhận thấy được cô không hề có một điểm nào là giả tạo hay cố ý tiếp cận anh nên anh ngồi xuống cạnh cô:" Tại sao lại ngồi trong sân nhà tôi mà khóc như thế?" _ Anh cất lên chất giọng khàn khàn hỏi

-" Là sân nhà anh sao, tôi xin lỗi, do tôi bị lạc đường cho nên khi nhìn thấy nhà anh thì muốn đến nhờ giúp đỡ nhưng là... sau đó, tôi phát hiện không có ai nên mới mạo phạm, tôi thật sự là không cố ý" _ Cô sợ anh sẽ nổi giận nên cố gắng giải thích

-" Do đi lạc nên khóc sao, nhưng sao cô lại chạy đến đây?" _ Anh hỏi tiếp

-" Tôi chỉ là có một chút chuyện buồn thôi" _ Cô ngấn đầu lên nhìn anh, lúc này cô để ý thấy anh đang bị thương:" Anh bị thương sao, có đau lắm không, để tôi giúp anh băng bó"

-" Được, nếu như cô không sợ thì có thể giúp tôi, đi theo tôi" _ Anh cũng không ngờ là bản thân mình lại để cô giúp mình băng bó, đứng lên đi vào trong nhà

Cô cũng đi theo anh vào trong

Bước vào phòng khách, cô giúp anh xử lý những vết thương trên tay, vì cô thường hay bị thương nên những việc này đối với cô là rất dễ dàng

Nhưng là, trên lưng và trước ngực anh cũng có vết thương, phải làm sao đây

- "Sao vậy, trên ngực và lưng tôi vẫn còn chưa xử lí, có dừng lại làm gì vậy?" _ Anh dĩ nhiên hiểu là cô đang ngại, nhưng là không hiểu sao anh lại nổi hứng muốn trêu ghẹo cô

- "Tôi... tôi, nhưng..." _ Cô e ngại nhìn anh

- "Lại đây, không sao cả, tôi không ngại thì cô cũng cố gắng hoàn thành đi chứ" _ Anh chuẩn bị cởi áo thì

- "Không cần đâu" _ Cô đột nhiên lên tiếng

Anh nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu

- "Ý tôi là anh không cần phải cởi áo" _ Cô giải thích

- "Không cởi thì làm sao băng bó" _ Anh hỏi lại

- "Nhưng..."

Cô còn chưa nói gì, anh đã dứt khoát cởi áo ra, cô đỏ mặt tía tai quay mặt sang hướng khác

Anh nhếch mép cười nhìn cô, cô cần phải như thế không, có bao nhiêu phụ nữ muốn anh cởi áo trước mặt họ, nhưng hôm nay anh lại tự mình cởi ra mà cô lại quay mặt đi chỗ khác là sao

- "Cô mau giúp tôi băng bó đi chứ" _ Anh lên tiếng gọi cô

Cô bất đắc dĩ ngồi xuống, tiếp tục giúp anh băng bó, vết thương trên lưng đã xong, bây giờ là trước ngực, thiên ơi, hôm nay là ngày gì vậy, cô quả thật là mặt mũi đã không còn cái gì đó hom được nữa

Cô đỏ mặt ngồi giúp anh xử lí vết thương trước ngực, lúc này anh mới có dịp nhìn kỹ cô, gương mặt thanh tú xinh đẹp, đôi môi anh đào đỏ mọng nhìn chi muốn cắn cho một cái, còn có cái mặt đỏ vì ngượng nữa, quả thật là rất đáng yêu

Cô chợt ngẩn đầu nhìn anh, hai ánh mắt chạm nhau, cô vẫn đỏ mặt như thế, còn anh thì hơi ngẩn ra, không biết nguyên nhân tại sao bản thân lại như thế nữa

- "Xong rồi, anh... anh mặc áo vào đi" _ Cô đứng lên, bước ra ngoài cửa sổ

- "Tôi còn chưa biết tên cô" _ Anh vừa mặc áo vào vừa nói

- "Phó Kỳ Anh" _ Cô trả lời

- "Nếu cô muốn về thì có thể lấy điện thoại gọi cho người nhà đến đón" _ Anh bước đến chỗ cô

- "Tôi không có mang điện thoại"

- "Thế đề tôi gọi taxi đưa cô về"

- "Tôi... tôi cũng không mang theo tiền" _ Cô cúi mặt nhìn xuống chân trả lời

- "Nguyên nhân?" _ Anh khẽ nhàu mày hỏi

- "Tôi là lúc này chạy ra khỏi nhà nên không có mang theo" _ Cô nhìn anh đáp

- "Được rồi, đi theo tôi" _ Anh bước đến nắm tay cô kéo đi

- "Đi đâu chứ?" _ Cô thắc mắc hỏi

Nhưng anh không trả lời, kéo cô đi thẳng xuống hầm xe, lấy xe đưa cô đi

Chiếc Lamborghini lăn bánh rời khỏi căn biệt thự, anh đưa cô vào nội ô thành phố, xe dừng lại trước một cửa hàng quần áo

Bước xuống xe, anh kéo cô vào trong

Nhân viên trong cửa hàng nhìn thấy anh thì bước đến:" Tư Đồ thiếu gia, cho hỏi người muốn mua gì?"

Anh không buồn quan tâm đến cô ta, quay sang Phó Kỳ Anh nói:" Cô cứ lựa bộ nào thích thì lấy, tôi sẽ trả"

- "Sao cơ?" _ Cô vẫn không hiểu cho lắm, tự dưng dẫn cô đi mua quần áo làm cái gì

- "Tôi bảo lựa thì cứ lựa đi" _ Anh bá đạo lên tiếng

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Sự dịu dàng từ anh

Cô cũng đành nghe theo rồi đi lựa quần áo, vì không có hứng thú và từ trước đến giờ cô chưa bao giờ đi mua sắm, trước giờ toàn là ba cô mua cho, cô lấy đại hai bộ đồ, cô đưa cho anh xem, anh khẽ nhàu mày bảo:" Đây cũng là quần áo sao?"

Nhìn bộ đồ mà anh muốn mắng cho cô một trận, bộ quần áo màu mè quê mùa, nhìn mà phát ón, anh bực mình bước đến chọn giúp cô

Anh lựa được cho cô một bộ váy màu xanh nhạt trông rất đẹp, quay sang, đưa bộ váy cho cô:" Thử bộ này"

Cô không dám cãi lại, nhận lấy đi thay, anh thì đứng đó chọn tiếp, lát sau, cô bước ra, lúc này anh mới ngược mắt lên nhìn, quả thật rất đẹp, nhìn có giống như một thiên thần được phái xuống đi đến bên cạnh anh, anh háo hức lựa thêm mấy bộ

Lựa một hồi, anh bảo cô thay lại cái váy hồi này rồi mang hết đồng đồ vừa thử đến quầy thanh toán

Bước ra khỏi cửa hàng, cô túi lớn túi nhỏ mang về, thật choáng ngợp, không ngờ chỉ mới lần đầu mà anh lại chi như thế

Đưa cô đến một nhà hàng sang trọng, anh và cô bước vào, tất cả đều hướng ánh mắt ngưỡng mộ về hai người, quả thật là xứng đôi vô cùng

- "Anh đưa tôi đến đây làm gì?" _ Cô nhìn anh hỏi

- "Cô không đói sao?" _ Anh nhướn mày nhìn cô hỏi lại

Cô đen mặt nhìn sang chỗ khác, không buồn quan tâm đến anh nữa, nếu nói không đói thì chẳng khác nào cô tự dối lòng mình, còn nếu nói thẳng ra thì rất ngại, huống chi anh và cô chỉ mới vừa gặp mặt

Anh nhếch mép cười nhìn cô, cô gái nhỏ này quả thật là rất ngoan, không hiểu sao chỉ mới lần đầu tiên gặp cô mà anh lại có cảm giác như là muốn che chở và bảo vệ cho cô mãi mãi, thật là khó hiểu

Anh cùng cô đi đến một chỗ ngồi gần cửa sổ, gọi món xong, cô mới nhìn anh hỏi:" Tôi còn chưa biết tên anh"

- "Tư Đồ 'Thần'" _ Anh thân nhiên phun ra ba chữ rồi lạnh nhạt cầm ly nước nhàn nhạ uống

Cô cũng không hỏi gì nữa, cho đến khi thức ăn được mang ra, hai người vẫn cứ như thế, không nói gì cho đến khi kết thúc việc ăn uống

Bên trong xe.....

- "Đề tôi đưa cô về" _ Anh nhìn cô, lên tiếng nói

- "Nhưng mà... có thể cách xa nhà tôi một đoạn không?" _ Cô e dè hỏi

- " Được "

Nói rồi, anh lái xe rời khỏi đó, trong lòng dự định sẽ cho người điều tra về cô, chẳng biết làm sao nữa... anh lại có cảm giác rất muốn biết thêm về cô, hiểu thêm về cô, anh nhận thấy rằng, cô không giống như những cô gái khác mà anh từng gặp

Trên đoạn đường còn cách Phó gia 200m...

- " Tại sao không để tôi đưa thêm một đoạn nữa? " _ Anh thắc mắc nhìn cô

- " Ở đây cũng gần nhà rồi, tôi có thể tự đi về, cho nên... không làm phiền anh nữa, cảm ơn vì hôm nay " _ Nói rồi, cô nở một nụ cười thật tươi nhìn anh rồi rời đi

Cho đến khi cô đi đã được một lúc mà anh vẫn còn ngồi đấy, nói đúng hơn là anh vẫn còn ngơ ngác vì nụ cười vừa rồi, đẹp quá, thật sự rất đẹp!!!

Còn cô, sau khi về Phó gia, một điều kinh khủng đã xảy ra với cô...

- " Phó Kỳ Anh, con tiện nhân này, hôm nay mày chạy ra khỏi nhà còn tưởng có việc gì, ai ngờ, thì ra là mày trốn việc đi chơi à? " _ Lý Tuyết Nhan vừa nhìn thấy cô ăn mặc đẹp như thế thì bực mình đi đến

- " Tôi... tôi không có "

- " Lừa người sao, cô còn xách nhiều giò đồ như thế? " _ Phó Từ Yên cũng lên tiếng phụ họa

- " Đây là của người ta mua cho tôi thôi? " _ Cô cố gắng giải thích

- " Biết bịa chuyện đấy, thứ thấp hèn như mày thì ai mà mua đồ cho, nếu có thì chắc cũng là cái loại không ra gì " _ Lý Tuyết Nhan khinh bỉ nhìn cô

- " Tôi nói thật, là do Tư Đồ Thần mua cho tôi mà " _ Cô hơi nhủ máy nhìn về phía họ

- " Hahaha, đúng là con ngu, biết lừa người quá ha, Tư Đồ thiếu gia là ai bộ cô không biết hay sao mà lấy anh ấy ra mà làm bình phong như thế? " _ Phó Từ Yên nhìn cô như nhìn một kẻ ngu xuẩn không biết gì

- " Nếu mấy người không tin thì thôi vậy? " _ Cô định đi về phòng thì bị hai mẹ con họ kéo lại, vì lực kéo mạnh nên cô bị ngã xuống sàn

- " Tôi chưa cho cô đi cơ đấy? " _ Phó Từ Yên khoanh tay trước ngực, hất cằm lên giọng

Cô khó khăn ngồi dậy, cố gắng nhặt lấy đồng hồ, đứng lên không thêm để ý họ mà lạnh nhạt bước đi về phía trước thì...

Chát

Một tiếng chát thình thịch vang lên, Phó Từ Yên tát cô một cái thật mạnh, giật lấy đồng hồ từ tay cô: " Tiện nhân, đúng là cái thứ thấp hèn mà, loại như mày thì không có tư cách mặc mấy bộ quần áo đắt tiền này, cho nên tao sẽ mặc thay mày, hahaha " _ Nói rồi, à ta hà hê đi về phòng

- " Mày mau đi làm việc cho tao, đứng cố hòng ở đó mà lười biếng? " _ Lý Tuyết Nhan còn dùng chân đạp cô một cái rồi rời đi

Nước mắt lặn lẽ rơi xuống, cô đau đớn ôm lấy cánh tay bị chảy máu của mình, lúc này bị ngã bị va trúng cái gì không biết, tay cô đã bị rách một đường dài, vẫn còn đang chảy máu không ngừng

Đúng lúc này, đột nhiên, từ ngoài cửa Tư Đồ Thần bước vào, nhìn thấy cô ngồi dưới sàn nhà, tay còn đang chảy máu, lòng anh chợt đau nhói, vội vàng chạy đến bên cạnh cô

- " Kỳ Anh, tay của em bị chảy máu rồi? " _ Anh đỡ lấy cô, đau lòng nhìn cánh tay đang chảy máu

- " Sao... sao anh lại ở đây? " _ Cô ngỡ ngàng nhìn anh

- " Lúc này em còn bỏ quên lại đôi giày trên xe tôi, nên tôi quay lại trả, đúng nói nhiều nữa, vết thương này khá sâu, để tôi đưa em đi bệnh viện " _ Dứt lời, anh bế cô đứng dậy, đi ra xe

- " Không cần đâu, anh bỏ tôi xuống đi " _

Anh mặc kệ cô nói thế nào vẫn cứ bế cô nhét vào xe, lái xe thẳng đến bệnh viện

Vì vết thương trên tay cô khá sâu nên cô được đẩy vào phòng cấp cứu để sơ cứu luôn

Anh ngồi ở ngoài hành lang bệnh viện mà trong lòng một trận tức giận, tại sao cô bị thương nặng như vậy mà trong Phó gia lại không một ai quan tâm hay biết đến vậy, giống như cô chỉ là không khí trong nhà vậy?

Nghĩ rồi, anh lấy điện thoại gọi cho Lại Trình Huân nhờ điều tra về cô

Một lúc sau, một nữ bác sĩ bước ra, anh chạy đến hỏi thăm: " Cô ấy, có sao không? "

- " Có ấy hiện tại không sao nữa rồi, nhưng vết thương khá sâu nên chúng tôi đã tiến hành khâu miệng vết thương lại rồi? " _ Vị nữ bác sĩ từ tốn trả lời

- " Vậy có thể để lại sẹo không? "

- " Cái đó còn tùy thuộc vào điều kiện sinh hoạt, miệng vết thương tuyệt đối tránh bị va chạm, vì sẽ có thể bị rách vết thương và tuyệt không cho vết thương bị dính nước? " _ Vị nữ bác sĩ chậm rãi nói

- " Tôi có thể vào thăm cô ấy không? "

- " Có thể "

- " Được rồi, cảm ơn bác sĩ? " _ Nói rồi, anh bước vào trong phòng bệnh

Cánh tay của cô hiện tại đã được băng bó, anh bước đến bên cạnh cô, ôn nhu hỏi: " Vết thương của em... có đau lắm không? "

- " Không đau nữa " _ Cô lắc đầu nói

- " Tại sao lại bị như vậy? "

- " Do bất cẩn thôi "

- " Ở Phó gia không một ai quan tâm đến em cả? " _ Anh nhìn cô với ánh mắt dò xét

Cô thực sự giống như bị anh nhìn thấu vậy, không khỏi đưa mắt nhìn sang hướng khác

- " Thôi được rồi, em nghỉ ngơi trước đi? " _ Anh biết cô dù có hỏi nữa thì cô cũng sẽ không nói, vì vậy cứ để cho Lại Trình Huân điều tra thì sẽ rõ

Cô cũng không cãi nữa, ngoan ngoãn nằm xuống dưỡng thương, anh lúc này thực sự rất dẫu dằng, lúc thì ngồi cắt trái cây cho cô, lúc thì đưa nước cho cô uống thuốc

Cô không ngờ ngoài ba cô ra lại còn có một người khác quan tâm tới cô như vậy, nếu nói cô không cảm động thì thật sự là lừa gạt

Khoảng một tiếng sau, Lại Trình Huân mang một sấp hồ sơ đưa đến cho anh, chào hỏi vài tiếng rồi rời đi...

Anh ngồi lật hồ sơ ra xem, xem đến đâu thì tức giận đến đó, mặt của anh chuyển hóa khôn lường, lúc xanh, lúc đen, lúc trắng, anh thực sự tức giận rồi, khỏi nói cũng biết hậu quả khi chọc giận anh, chỉ một chữ thôi "thảm"

Cái gì mà còn không bằng cả người làm trong nhà, cái gì mà là đứa cháu không được Phó lão phu nhân công nhận, rồi tất cả những gì xảy ra lúc này, từ những chuyện của cô trước đây cho đến thời điểm anh mang cô rời đi lúc này, tất cả đều được ghi chép rất rõ ràng, không sót một chi tiết.

Anh trầm mặt đứng dậy đi đến cạnh giường của cô, nhìn thấy cô ngủ ngon lành như vậy, tâm tình của anh cũng ổn định hơn, về trầm mặt của sự tức giận biến mất thay vào đó là sự ôn nhu, dẫu dằng và còn có sự cung chiêu trong ánh mắt của anh nhìn cô

Không ngờ cô lại có một tuổi thơ bất hạnh như thế, anh nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh giường, đặt một nụ hôn lên trán cô

- " Tôi sẽ không để em chịu thêm một bất hạnh nào nữa " _ Nói rồi, anh nhìn cô một cái thật lâu rồi rời đi, anh chính là muốn khắc thật sâu vào trong trái tim mình, tâm trí mình hình ảnh của cô, người con gái đầu tiên đi đến bên cạnh anh, quan tâm anh mà không vì một chút lợi ích hay là chỉ muốn dụ dỗ anh, người con gái đã mang lại cho anh cảm giác bình yên, người con gái đã cho anh biết thế nào là đau lòng, người con gái mà anh muốn bảo vệ mãi mãi, chính là cô _ Phó Kỳ Anh!

~~~~~

Đến lúc cô tỉnh dậy đã là buổi tối rồi, nhưng có một điều là.... có ai nói cho cô biết đây là đâu không, tại sao nó lại có vẻ khác so với nhà cô, cũng không phải là bệnh viện, không phải cô đi cùng Tư Đồ Thần sao, anh ta đang ở đâu, đây rốt cuộc là nơi nào!?

Đúng lúc này, từ ngoài cửa, Tư Đồ Thần bước vào:" Em tỉnh rồi à"

-" Đây là đâu vậy?"

-" Đây là nhà tôi?" _ Anh nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh giường, từ tốn trả lời cô

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 3: Dọn sang Tư Đồ Gia với tôi

-" Tại sao lại đưa tôi về đây, sao không đưa tôi về nhà của mình" _ Cô khó hiểu hỏi lại anh

-" Nhà sao!? Đâu là nhà của em? Là Phò gia đó ư?"

-" Sao anh lại nói thế, bộ không phải sao?" _ Cô đã khó hiểu bây giờ lại càng thêm khó hiểu

-" Cái gia đình già tạo đó mà em cũng cần sao?"

-" Ý anh là sao?" _ Cô trong lòng lộp bộp nhìn anh, rốt cuộc là anh đã biết cái gì rồi

-" Ở trong cái nhà đó... em chẳng khác nào một người hầu cả, bị đánh, bị mắng mỗi ngày như thế, đã thế lúc còn nhỏ cũng không cho em đến trường nữa, bị đối xử tệ bạc như thế... em vẫn cứ im lặng mà chịu đựng" _ Anh lớn giọng nói, không hiểu sao khi nhắc đến những việc cô bị đối xử tệ bạc như thế thì anh lại không thể nào kiềm chế được sự phẫn nộ

Cô ngẩng người nhìn anh, sao anh lại biết được nhiều như thế? Nhưng khoan đã, có một sự việc chắc là anh đã hiểu lầm gì đó rồi!" Mặc dù tôi không được đến trường, nhưng ba tôi cũng đã có mời gia sư về dạy, tôi tuy là học ở nhà nhưng kiến thức không thua ở trường đâu nhé"

-" Nhưng như vậy thì đã sao, em bị hành hạ còn hơn là người làm trong nhà nữa, không chừng ở trong cái nhà đó, thân phận của em còn thua cả một người hầu nữa đấy, còn Phò Bào phu nhân...."

-" Đừng nói nữa" _ Anh chưa nói hết câu thì cô đã bịt tai lại mà hét lên, cô không muốn nhắc đến những chuyện đó nữa, không muốn chút nào

Tư Đồ Thần đau lòng ôm lấy cô, nhẹ nhàng bảo:" Kỳ Anh, em hãy dọn sang Tư Đồ gia với tôi, tôi sẽ bảo vệ cho em cả đời này, tuyệt đối không để ai bắt nạt em nữa, được không?"

Cô trong lòng rung động, anh là người đầu tiên nói muốn bảo vệ cho cô, kể cả ba cô cũng chưa nói với cô những lời như vậy, cô cảm động, hai hàng lệ tuôn rơi, cô tựa vào người anh khóc nức nở

-" Hãy khóc đi, nhưng tôi hy vọng, qua hôm nay, tôi sẽ không còn nhìn thấy một giọt nước mắt nào của em nữa" _ Anh ôn nhu vỗ vỗ vào lưng cô

Áo anh vì nước mắt của cô mà đã ướt hết một mảng, nhưng anh không cảm thấy tổn chút nào, ngược lại, anh còn ôm chặt cô hơn

Sau khi đã bình tĩnh trở lại, cô buông anh ra, nhìn thẳng vào mắt anh nói:" Có thể cho tôi thêm thời gian không?"

Anh hơi nhàu mày nhìn cô, muốn nghe lí do vì sao cô lại nói vậy, dường như hiểu được ý của anh, cô nói tiếp

-" Tôi muốn trở về để làm một số việc"

-" Sau khi xong thì sao?"

-" Sau khi đã xong, tôi sẽ dọn qua đây"

-" Không được khóc nữa!" _ Anh nhìn cô dặn dò

-" Được, tôi hứa là sẽ không khóc nữa" _ Cô nờ nụ cười nhìn anh

Anh cũng nhìn cô mỉm cười, ôn nhu nói:" Không để họ bắt nạt, hành hạ nữa"

Cô gật đầu, chắc chắn như đinh đóng cột, nhưng mới vui vẻ được một lúc thì

-" Nhưng trước đó, em phải ở lại đây dưỡng thương cho đến khi vết thương lành hẳn"

-" Thời gian dưỡng thương sẽ không thể ngắn được, nếu như làm vậy thì chắc chắn ba tôi sẽ rất lo, anh cũng biết, mặc dù trong nhà không ai xem tôi ra gì, nhưng ba tôi thì khác, ông ấy rất thương tôi"

Anh suy nghĩ một lúc rồi lên tiếng gọi:" Quân gia"

Từ ngoài cửa, quân gia bước vào:" Lão đại, người gọi lão"

-" Cho mời Phó tiên sinh đến đây, nhớ... phải tiếp đón đàng hoàng" _ Anh dặn dò

-" Dạ" _ Quân gia cung kính cúi đầu rồi rời đi

Phó Kỳ Anh trong lòng một mớ hỗn độn nhìn anh, nói không cảm động thì rõ ràng là đang lừa mình dối người rồi...

...

Một lúc sau, Phó Kỳ Hân được mời tới...

Phòng khách Tư Đồ gia...

-" Không biết Tư Đồ thiếu gia cho mời tôi là có việc gì" _ Phó Kỳ Hân kính cẩn chào hỏi

-" Phó tiên sinh không cần quá đa lễ, mời ngồi" _ Tư Đồ Thần lịch sự đứng lên chào hỏi

-" Hôm nay, tôi mời tiên sinh đến đây là để ngài gặp mặt một người"

Trong khi Phó Kỳ Hân vẫn chưa hiểu gì mấy thì anh đã lên tiếng gọi tiếp:" Kỳ Anh, em mau xuống đây đi"

Phó Kỳ Anh từ trên tầng hai bước xuống, Phó Kỳ Hân như không thể tin vào mắt mình: Kỳ Anh ở Tư Đồ gia sao? Tay con bé, tại sao lại băng bó như thế?

Không kiềm được lòng, ông lên tiếng gọi:" Kỳ Anh"

-" Ba" _ Cô bước đến chỗ ông

-" Con đã đi đâu, sao lại ra đến nông nỗi này?" _ Phó Kỳ Hân lo lắng hỏi

-" Con không sao, hiện tại con đã ổn rồi" _ Cô lắc đầu, mỉm cười trả lời

-" Còn nói không sao, tay của con đã băng bó thành như thế rồi" _ Ông đau lòng nhìn vào cánh tay đang được băng bó của cô

-" Con quá thật là đã ổn mà"

Hai cha con cứ vậy trò chuyện suốt, hoàn toàn không để ý đến sắc mặt của ai kia đã chuyển thành màu đen, cha con thì cha con, có cần phải thần mặt đến mức đó không? Rốt cuộc vẫn là không chịu được, anh đứng dậy bước đến chỗ hai người họ, kéo cổ vào trong lòng.

- "Anh làm cái gì vậy, mau buông ra" _ Cô thật sự không vui chút nào, anh ta có thể nào ngưng ngay những hành động thần mặt thể này ở trước mặt người thân của cô không

- "Phó tiên sinh, tôi đoán là ngài rất muốn biết vì sao mà tay của Kỳ Anh trở thành như thế phải không?" _ Anh hoàn toàn không xem có ra gì, cứ khư khư ôm lấy, mặc cho ai kia cố gắng thoát ra

Phó Kỳ Hàn không thể nào không nhận ra Tư Đồ Thần rõ ràng là có tình ý với cô, nhưng mà nhanh đến mức độ này thì quả thật là khiến ông phải chóng mặt rồi

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Có chút ngọt ngào

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

- "Tư Đồ thiếu gia biết ai đã làm Kỳ Anh như vậy sao?" _ Phó Kỳ Hàn kích động nhìn anh

- "Đúng vậy, nhưng trước hết, tôi muốn thảo luận với Phó tiên sinh về một vấn đề" _ Anh cùng cô ngồi xuống ghế

- "Cậu cứ nói"

- "Việc đảm bảo việc vết thương của Kỳ Anh được hồi phục hẳn, tôi sẽ để cô ấy ở lại đây" _ Anh nhả nhận nói

Phó Kỳ Hàn biết, anh là vì muốn tốt cho cô, nhưng cũng có phần e ngại, vì từ trước đến giờ, chưa có một nữ nhân nào được anh để mắt đến cả, huống chi là bước vào Tư Đồ gia, phải biết rằng, nữ nhân muốn tiếp cận anh điều có một kết cục "thảm"

Tư Đồ Thần thấy ông không trả lời thì nói tiếp:" Nhưng trước đó, tôi muốn ở Phó gia biết, không phải là Kỳ Anh đang ở chỗ tôi... mà là bị bắt cóc rồi, tôi cần Phó tiên sinh phối hợp để diễn tốt màn kịch này"

Phó Kỳ Hàn không hiểu cho lắm anh làm như vậy là có mục đích gì, nhưng cũng gật đầu đồng ý:" Được"

- "Sau khi tay của Kỳ Anh bình phục, cô ấy sẽ trở về Phó gia một thời gian"

- "Ý của cậu là sao?"

- "Là sau khoảng thời gian đó, tôi sẽ mang cô ấy đi" _ Ngưng một chút, anh nói tiếp:" Còn nữa, sau này Phó tiên sinh không cần gọi tôi là Tư Đồ thiếu gia gì đó, gọi tôi là a Thần được rồi"

Phó Kỳ Hàn ngáy người tại chỗ, đây... đây là đặt cách quá lớn rồi

- "Nếu không còn việc gì nữa, tôi xin về trước" _ Phó Kỳ Hàn đứng dậy chào, chuẩn bị rời đi

- "Ba nhớ uống thuốc đều đặn vào mỗi ngày đó, không được quên giống mấy lần trước nữa" _ Cô dặn dò ông, mấy lần trước ông quên thì vẫn còn có cô ở đấy, nhưng bây giờ cô không có nhà, cô sợ... ông sẽ quên mất cử thuốc

- "Ba biết rồi, Tư... a Thần, nhờ cậu chăm sóc cho con bé hộ tôi " _ Nói rồi, ông quay người rời đi

.....

Hôm sau, tin tức nhị tiểu thư Phó gia, Phó Kỳ Anh bị bắt cóc được truyền tới tai của Phó lão phu nhân, tức thì, toàn bộ Phó gia đều biết cả, nhưng không một chút tin nào được lọt ra ngoài..

Đó chính là căn dặn của Phó lão phu nhân, vì bà ta sợ nếu bên ngoài biết được Phó Kỳ Anh bị bắt cóc mà Phó gia vẫn cứ như không có chuyện gì thì sẽ không được hay cho lắm

Ai trong Phó gia cũng phần khích khi nghe được tin này, duy chỉ trừ hai người, đó là Phó Kỳ Hàn và Phó quân gia của Phó gia....

Lúc hay tin, Phó quân gia đã tức tốc chạy đi tìm Phó Kỳ Hàn để thông báo

- "Lão gia, nhị tiểu thư bị bắt cóc rồi"

- "Ta biết rồi"

Phó quân gia nhưng không tin được khi nhìn thấy thái độ của ông, rất chỉ là bình tĩnh, đây không phải là thái độ nên có của một người cha khi nghe con mình bị bắt cóc

- "Chúng ta có nên đi tìm tiểu thư không?" _ Phó quân gia hy vọng ông sẽ phái người tìm cô nhưng là...

- "Không cần"

Phó quân gia như không tin vào tai mình, không phải lão gia luôn rất quan tâm và yêu thương nhị tiểu thư hay sao? Sao bây giờ lại như thế này?

- "Lão gia..."

- "Ta biết ông muốn nói gì, Phó quân gia, ta biết, ông rất quan tâm đến Kỳ Anh, yêu thương con bé chẳng khác nào con ruột của mình, ta cũng rất vui khi biết trong cái nhà này, ngoài ta ra, vẫn còn có một người khác quan tâm đến con bé"

- "Vậy sao người còn..." _ Phó quân gia vừa định nói tiếp thì đã bị Phó Kỳ Hàn cắt ngang

- "Ông không cần phải thắc mắc nữa, lại đây, để ta nói cho ông nghe..." _ Phó Kỳ Hàn bí mật kể lại chuyện của Tư Đồ Thần ngày hôm qua cho Phó quân gia nghe

- "Cuối cùng Phó Hằng tôi cũng đã nhấc bỏ được lo lắng rồi" _ Phó quân gia vui mừng nói, thật sự là không ngờ tới, tiểu thư đã được Tư Đồ thiếu gia đưa đi, nhưng cũng không biết là tay cô bị thương có nặng lắm không

....

Tư Đồ gia...

Lúc này ở phòng khách..

- "Kỳ Anh, em có muốn cùng tôi đi dạo không?" _ Tư Đồ Thần, cầm lấy quyển sách trên tay cô xuống hỏi

- "Có thể sao?" _ Cô phần khởi hỏi

- "Có thể, chúng ta đi thôi" _ Anh mỉm cười, đưa tay ra

Cô cũng vui vẻ nắm lấy tay anh, để anh kéo đi, anh đưa cô ra biển bằng chiếc Lamborghini Reventon...

.....

Cả hai cùng nhau nắm tay đi dạo trên bờ biển, đầy ngọt ngào và lãng mạn...

- "Chúng ta qua đó đi" _ Cô nhìn thấy một chỗ quầy bán quà lưu niệm thì gọi anh

- "Được, đi thôi" _ Anh cười, cùng cô đi đến đó, quả thật, những lúc ở cạnh cô chính là lúc anh cười nhiều nhất

Sau một lúc lâu, cuối cùng, cô chọn lấy một cặp vòng tay uyên ương, chúng được kết bằng những hạt gốm nhỏ và được sơn màu rất đẹp, một cái màu hồng, một cái màu xanh ngọc

(Có ai cảm thấy hai cái vòng tay au ta giống với hai cái vòng tay của Lee Young và Hong Sam Nom/ Hong Ra On của Mây Họa Ảnh Trăng không?)

- "Anh hãy mang cái này vào đi" _ Cô đưa cho anh cái màu xanh ngọc

- " Đây là cái gì?" _ Anh cầm lấy cái vòng hỏi

- " Đó là vòng tay uyên ương, rất thích hợp cho các cặp đang yêu nhau như hai người" _ Di bán hàng rất nhanh chóng trả lời

Anh sau khi nghe di bán hàng nói như vậy thì trong lòng rạo rạo:" Đây là tiền thưởng cho di"

Di bán hàng không ngờ anh sẽ thưởng tiền cho mình, lại còn nhiều như vậy, bản thân di cũng đâu có ý định lấy tiền, vừa định trả lại thì hai người họ đã rời đi thật nhanh rồi

Anh cùng cô đi dọc theo bờ biển, cô dừng lại, đưa cho anh cái vòng tay màu hồng còn lại..

- " Anh mang giúp tôi đi" _ Cô ngượng ngùng nói, chỉ tại vì cánh tay còn lại của cô vẫn còn bị thương chưa lành nên không tự mang vào được

Anh nhếch mép cười, nhận lấy cái vòng tay mang vào giúp cô, không hiểu sao tim cả hai đập thật nhanh và mạnh, trong lòng hỗn độn tạp vị

Hình như là thời gian để mang cái vòng tay vào lâu hơn bình thường thì phải, hay là tại vì ảo giác thôi, sau khi đã mang xong vòng tay, anh và cô nhanh chóng xoay người ra chỗ khác, cố gắng điều tiết tâm trạng khó hiểu

Khác với tâm trạng hồi hộp, ngượng ngùng của cô, anh lại có vẻ điềm tĩnh hơn rất nhiều, nhưng đừng chỉ nhìn bề ngoài như thế!

Thực chất, trong lòng anh đang rất loạn, không biết cảm xúc hiện tại là gì nữa!?

Là vui, là buồn hay là...hạnh phúc, hoặc thậm chí là... yêu...

Đây là chiếc Lamborghini Renventon

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Nụ hôn ngọt ngào trên biển

Anh và cô cùng nhau bước đi trên bờ cát vàng, từng làn sóng vỗ vào bờ ồ ạt..

Âm thanh của tiếng sóng và tiếng gió như tạo thành một âm hưởng ngọt ngào vỗ cùng lãng mạn chào đón hai người, tay trong tay cùng bước đi dưới bầu trời trong xanh, còn có những đám mây trắng đang trôi êm ả trên trời để cùng tận hưởng bầu không khí tràn đầy hương vị tình yêu này.....

Trong lòng của cô hiện tại rung động không thôi, anh đối với cô quá tốt, tốt hơn cả người cha ruột của cô nữa, trái tim cô, rung lên từng hồi mỗi khi ở cạnh anh, ở bên cạnh anh, cô cảm thấy thật an toàn, không hiểu sao cô cứ có một cảm giác... giống như là một sự tin tưởng tuyệt đối mà tận sâu trong tâm cô đã hướng về anh, không hề có một chút nghi ngờ...

Liệu cô có sợ hay không khi bản thân đã đặt ở anh quá nhiều sự tin tưởng? Dĩ nhiên rồi, cô cũng giống như bao người con gái khác thôi, luôn muốn có một tình yêu đẹp và vĩnh hằng với người đàn ông của đời mình, cô sợ... khi bản thân cô đặt hết sự tin tưởng vào anh, để rồi một ngày nào đó... anh lại đâm cô một nhát thật đau, bóp nát đi sự tin tưởng của cô đối với anh, cô rất sợ điều đó sẽ xảy ra, rất sợ!

Nhưng cô sợ thì cũng đâu thay đổi khi ngày đáng sợ đó đến, vậy nên, cô sẽ lựa chọn... cứ sống những ngày tháng thật vui vẻ bên cạnh anh kệ kệ điều gì sẽ xảy ra sau này, chẳng phải ngay lúc này, ngay thời điểm này, cô đang rất vui khi ở cạnh anh sao?

Và biết đâu chừng, đó chỉ là một ý nghĩ vẩn vơ của cô thôi, điều đáng sợ đó sẽ không bao giờ xảy ra thì sao?!

Trái ngược với tâm trạng lo lắng của cô, tâm trạng hiện tại của anh đang rất vui vẻ, thoải mái, anh nhận ra được một điều, đó là... khi ở cạnh cô thì anh mới có một cảm giác thật thoải mái, bình yên, không vướng bận những phiền muộn ngoài kia, cô giống như một làn sóng, một cơn gió, cuốn những điều phiền muộn kia ra khỏi lòng anh và mang lại cho anh niềm hạnh phúc bất tận...

Anh tự hứa với lòng rằng, sẽ mãi yêu thương, chăm sóc và bảo vệ cho cô, không để bất kỳ ai làm hại đến cô, sẽ không để cô đau lòng hay tổn thương, sẽ không để cô rơi nước mắt nữa. Sau này, trong cuộc sống của cô chỉ được có niềm vui và hạnh phúc thôi. Những điều không vui kia sẽ phải biến mất khỏi cuộc đời cô...

Anh dừng lại, xoay người đối diện, nhìn cô, ánh mắt tràn đầy yêu thương và cưng chiều, anh ôn nhu nâng cằm cô lên, rồi đặt xuống môi cô một nụ hôn...

Không nóng bỏng cũng không chiếm đoạt hay bạo lực, đơn giản chỉ là anh dịu dàng gặm nhấm môi cô nhưng đang thưởng thức một món ăn tuyệt diệu nhất vô nhị...

Cô ngo người vài giây, tim đập nhanh, hai má đỏ bừng, không biết có phải anh quá bạo luyện hay không nữa, tâm trí cô dần dần bị anh chiếm đoạt, không còn hoạt động nổi nữa, chỉ còn cách nhắm hai mắt lại, để cho anh hôn mình..... thật ngọt.....

Anh ôn nhu thưởng thức "món kẹo ngọt" có một không hai này, dừng nhìn bên ngoài, thấy anh lơ luyến thế thôi nhưng thực chất đó là nụ hôn đầu của anh đấy, có thể thấy rằng, cô chính là người con gái đầu tiên được anh hôn, điều này cũng hiển nhiên thôi, vì từ trước đến nay anh không hề động vào nữ sắc mà....

Cô cũng vậy, đây là nụ hôn đầu của cô a....

Nụ hôn kéo dài một lúc lâu anh mới buông cô ra, từ môi hai người kéo ra một sợi chỉ bạc, lúc này cô mới bừng tỉnh, đây là chỗ đông người a, anh lại hôn cô!!!!

Cô nhìn lại xung quanh, có khá nhiều người nhìn họ rồi mỉm cười, vì đa số những người đến biển này đều là tình nhân nên họ cũng không cảm thấy lạ khi nhìn thấy hai người hôn nhau, nhưng vậy thì sao chứ, hãy nhìn kia, Phó tiểu thư của chúng ta... hai má đã đỏ mun hồng rồi à!!!!□□□□

Cô nhìn anh úy khua!" Tại anh cả đấy!"

Anh nhúng vai cười nhìn cô như bản thân vô tội vậy, cô không buồn cãi với anh nữa, dùng cánh tay còn hoạt động được đẩy anh ra rồi bước đi...

Anh nhìn cô giận dỗi đáng yêu như vậy thì không khỏi nổi hứng trêu chọc cô:" Bà xã~, đợi anh với"

Đa mặt cô vốn mỏng, nghe anh gọi như vậy thì hai má đã đỏ rồi bây giờ lại đỏ hơn, lại còn mấy người xung quanh nhìn cô mỉm cười như chúc phúc vậy!!!!!! □□□

A~ sao cô lại ra đến nông nổi này chứ, thật là chỉ muốn tìm một cái hố để chui xuống thôi...

Những cặp đôi khác nhìn thấy anh và cô như thể thì ngưỡng mộ không thôi, nhất là mấy chàng trai khác ấy, trong lòng thầm nhủ phải xem anh mà học hỏi mới được, thật sự là ngọt quá đi, thế là họ học theo anh mà giờ trò với cô gái của mình...

Ồi không, các cô gái đã xem anh là tội đồ thiên cổ mất rồi, tại anh mà họ bị bạn trai của mình chiếm tiện nghi đấy!!! □□□□

.....

Anh đưa cô trở về Tư Đồ gia...

Trong phòng, có ai kia đang đi chuốc lỗi với ai kia!!!!

-" Kỳ Anh, xin lỗi mà, đừng giận nha bà, anh chỉ là muốn trêu em một chút thôi, em đừng không quan tâm đến anh mà, anh cô đơn lắm, tội nghiệp lắm"

Thật sự là không thể tin nổi rồi, đường đường là Tư Đồ Thần_ ông Trùm của giới Hắc đạo, Tổng tài của Tập đoàn Bá Hứa Thần, nổi danh lạnh lùng, tàn khốc, không biết thương hoa tiếc ngọc, bây giờ lại làm nũng với cô, nếu để người khác trông thấy, đây chắc chắn sẽ là một tin cực kỳ hot luôn...

-" Anh mau buông ra"_ Cô bị anh ôm đến không tài nào đi được

-" Em tha lỗi cho anh trước đi"_ Ai đó vẫn mặt dày không buông

-" Được rồi, tha cho anh đấy, buông tôi ra được rồi"_ Cô thật sự là chưa từng thấy ai mặt dày như anh cả

-" Đổi cách xưng hô luôn"_ Ai đó được nước lấn tới

-" Anh mau buông ra đi"

-" Không được, phải đổi cách xưng hô, nếu không sẽ không buông em ra"

-" Anh... anh buông em ra được rồi"_ Cô ngượng ngùng nói

-" Sau này nếu em còn anh với tôi nữa là... anh sẽ phạt em bằng cách, mỗi lần em gọi sai thì sẽ phải chủ động hôn anh, bắt kể ở đâu"_ Anh bá đạo nói

-" Thật là không ra gì mà"_ Cô liếc xéo anh

-" Đói bụng không?"_ Anh hỏi

Cô gật đầu nhìn anh

-" Xuống nhà ăn cơm thôi, vì em không tiện đi đến nhà hàng, nên chúng ta sẽ ăn cơm ở nhà, được chứ"

-" Ở nhà ăn cơm là được rồi, có gì phải đi đến những nơi đông người như thế, em không thích chỗ đông người đâu"_ Cô đương nhiên hiểu anh nói không tiện ở đây là có ý gì chứ, nhưng cô cảm thấy ăn cơm ở nhà ấm cúng hơn nhiều, cô cũng không thích nơi ồn ào, đông người

Anh mỉm cười, cô gái nhỏ này thật giống anh, anh cũng không thích những nơi đông người đó, thực sự là rất phiền...

Cả hai cùng nhau xuống phòng ăn, thức ăn đã được nhà bếp chuẩn bị, rất hoành tráng, không khác gì nhà hàng cả....

Anh và cô cùng nhau ăn một bữa cơm hạnh phúc, ngọt ngào...

Hello, lâu rồi mình không đăng truyện nhá, tại vì mấy hôm nay mình bận ôn thi nên không có thời gian rảnh để viết truyện, mình chỉ có ngày chủ nhật để viết truyện thôi! Mong mọi người thông cảm ạ! Mình sẽ đăng truyện vào ngày chủ nhật của mỗi tuần nhé, khi nào qua kỳ thi rồi thì mình sẽ đăng truyện thường xuyên hơn, mong mọi người thông cảm và hãy tiếp tục ủng hộ mình cũng như truyện của mình nhé, cảm ơn ạ!

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6: Quay lại Phó gia

Thời gian thấm thoát trôi, tính từ ngày cô ở nhà anh đến bây giờ xem ra cũng đã được nửa tháng rồi...

Tay cô đã lành, đã đến lúc có trở lại Phó gia.....

Hôm nay là ngày chia tay của cô và anh, mai là cô đi rồi, vì thế mà tâm trạng anh có vẻ buồn và không nở....

Anh và cô ngồi ở phòng khách cùng nhau ăn trái cây.....

- " Anh đừng làm ra vẻ là em sẽ đi luôn như thế chứ" _ Cô nhìn anh nói

Anh không trả lời ngay mà nhìn cô một lúc lâu, ánh mắt đầy tâm tình. Còn cô khi bị anh nhìn như vậy thì không khỏi đỏ mặt, ngượng ngùng...

- " Đừng nhìn nữa" _ Cô rớt cuộc phải lên tiếng

- " Anh chính là muốn nhìn em thật kỹ?" _ Đúng vậy, anh là muốn nhìn cô thật kỹ để mãi mãi khắc sâu hình bóng cô vào tận sâu trong trái tim anh

- " Cùng anh ra vườn dạo đi" _ Anh lên tiếng nói tiếp

Cô mỉm cười gật đầu, cả hai nắm tay nhau đi dưới ánh hoàng hôn rực rỡ của buổi chiều tà...

Cùng nhau đi dạo dưới ánh hoàng hôn được một lúc lâu, anh bất chợt dừng lại, kéo cô vào lòng. Cô bị anh kéo thì mất đà nhào vào lòng anh, hai tay đặt trên ngực anh, ánh mắt đầy tình ý của hai người chạm nhau, gương mặt ửng hồng của cô như đót cháy ánh mắt của anh, cộng thêm đôi môi đỏ mọng của cô, thật sự là khiến anh không kiềm được lòng mà.....

Anh nhẹ nhàng nâng cằm cô, đặt xuống môi cô một nụ hôn nóng bỏng, cô cũng không phản kháng mà để cho anh hôn mình, hai tay chủ động vòng qua sau lưng anh...

Ánh nắng của hoàng hôn đỏ rực như làm cho nụ hôn của hai người nóng bỏng hơn, quả thật là nóng muốn chết người á.....

.....

Sáng hôm sau....

Cô được hóa trang giống như vừa trốn thoát khỏi bàn bắt cóc vậy, quần áo xộc xệch, tóc thì rối bù, mặt mũi trắng bệch, xanh xao, hốc hác, nhìn cô như là gãy đi rất nhiều vậy...

Nhưng đó chỉ là hóa trang thôi, thực tế thì cô được anh chăm sóc rất tốt, da vẻ hồng hào, còn có xu hướng muốn tăng cân nữa là.

- " Qua đó, em nhớ phải chăm sóc bản thân cho thật tốt, tuyệt đối không được để ai bắt nạt, nếu không.... để anh biết em bị bắt nạt mà em không làm gì thì... anh sẽ xuất hiện lập tức và trừng phạt em bằng cách phải hôn anh lâu hơn bình thường hoặc là tiến triển thêm một bước... lên giường chẳng hạn" _ Anh cười gian tà nói

Cô bị anh nói đến đó mặt tía tái" Em sẽ không để anh được toại nguyện làm điều xấu xa đó đâu, đồ sắc lang biến thái"

- " Vậy sao, thế để anh cho em biết thế nào là sắc lang nhé!" _ Anh mà mãnh tiến đến gần cô hơn

- " Không cần" _ Cô chỉ vừa nói được hai chữ thì đã bị anh ôm lấy rồi

Anh cúi xuống, định hôn cô thì.....

Cộc~ cộc~

Tiếng gõ cửa vang lên, anh mặt tối sầm lắm lắm" Tên chết bầm nào dám phá hỏng chuyện tốt của ta"

Cô phì cười đẩy anh ra." Anh nhân từ một chút đi, đừng nhỏ nhen thế chứ"

Anh điều chỉnh lại tâm trạng, lạnh giọng lên tiếng" Vào đi"

Quán gia bước vào cung kính nói" Lão đại, xe đã chuẩn bị xong"

- " Được rồi"

Quán gia cũng không ở lại mà lui ra ngoài trả lại không gian riêng tư cho hai người...

- " Đi thôi, lát nữa xe của mình sẽ cách Phố gia một khoảng xa, em phải diễn như mình đang rất hoảng sợ mà chạy về, nhớ... có ai hỏi gì thì em phải nói là bọn bắt cóc là bọn buồn người, em khó khăn lắm mới có thể trốn ra" _ Ngưng một chút, anh nói tiếp

- " Sau khi về đó rồi, em hãy làm như tâm trạng bản thân rất không bình thường và nhốt mình trong phòng, khi đó, nhớ mỗi ngày phải nhắn tin và gọi điện cho anh, rõ rồi chứ" _ Anh ti mi dặn dò cô

- " Vâng" _ Cô gật đầu

Anh mỉm cười cùng cô đi xuống lầu, cả hai ra xe đã chờ sẵn rồi đi. Vì cô diễn vai bị bắt cóc nên quần áo cô sẽ không mang về mà để lại Tư Đồ gia.....

.....

Xe dừng lại cách Phố gia một đoạn khá xa, Phó Kỳ Anh bước xuống xe và bắt đầu diễn...

Tư Đồ Thần thì cho xe chạy vòng dừng lại một góc khuất gần Phố gia để quan sát...

Cô sợ hãi chạy bán mạng đến cổng chính của Phố gia, vệ sĩ trước cổng nhìn thấy cô thì chạy vào báo tin...

Nghe tin cô đã về, Phó Kỳ Hàn và Phó quán gia vội vã chạy ra, còn Phó lão phu nhân, Phó phu nhân và Phó Từ Yên thì bực tức, trong lòng hiện tại oán rằng: Sao nó lại còn sống trở về thế chứ, sao không chết đi cho xong

Phó Kỳ Hàn và Phó quán gia chạy ra đến cổng, nhìn thấy cô quần áo xộc xệch, tóc tai thì rối tung cả lên, mặt mũi thì xanh xao và gãy đi trong thấy....

- " Kỳ Anh" _ Phó Kỳ Hàn mặt dù biết là chỉ diễn thôi nhưng ông vẫn không kiềm được lòng mà rơi lệ

- " Bà- " _ Cô vui mừng bỏ nhào vào lòng ông mà khóc nức

Cô không biết rằng, từ đằng xa có một ánh mắt xẹt lữa, nồng nặc mùi giấm chua, chính là Tư Đồ thiếu gia nhà chúng ta đang ghen với ba vợ ấy mà □□

Anh đen mặt, mắt nheo lại tỏ vẻ không hài lòng" Cha con thì cha con, có cần phải ôm ấp thế không!"

Ồ đây, Phó Kỳ Anh đột nhiên cảm giác như có một ánh mắt đang nhìn mình cảnh cáo, sao cô vẫn cứ cảm thấy như Tư Đồ Thần vẫn còn ở đâu đây quan sát mình, theo phản xạ tự nhiên, cô đưa mắt nhìn xung quanh, rốt cuộc, cô nhìn thấy chiếc Rolls-Royce Ghost quen thuộc của anh

Tâm cô bất chợt đập nhanh hơn một nhịp, khi này cô ôm ba mình... thôi rồi, anh lại là một tên hay ăn giấm lung tung... vậy chẳng phải cô sẽ tiêu đời với anh sao!!!

Cũng may hiện tại cô đang ở Phố gia nên cũng tạm ổn phần nào...

Lúc này, Phó lão phu nhân, Phó phu nhân và Phó Từ Yên bước ra....

- " Vẫn còn biết đường quay về sao?" _ Phó lão phu nhân không thiện cảm lên tiếng

- " Bà nội" _ Cô cất tiếng gọi thì

Chát

Một tiếng chát thâm thúy vang lên, Phó lão phu nhân tấn cô một cái thật mạnh.

Cô vì không phòng bị nên bị mất thăng bằng mà ngã xuống đất, trên má in hằn năm dấu tay

- " Đồ tiện nhân kia, ai cho ngươi cái quyền gọi ta như thế" _ Phó lão phu nhân tức giận chỉ thẳng vào cô nói

Tư Đồ Thần lúc này đã rất mất bình tĩnh rồi, từ khi nghe Phó lão phu nhân nói câu đầu tiên với cô thì anh đã rất muốn xông ra ngoài đó cho bọn họ một trận

- " Kỳ Anh" _ Phó Kỳ Hàn vội bước đến chỗ cô, ông đau lòng quay sang Phó lão phu nhân

- " Mẹ, sao mẹ có thể làm như thế, suy cho cùng, Kỳ Anh cũng là cháu nội của mẹ, là huyết mạch của Phó gia, con bé nào có..." _ Ông còn chưa nói hết câu thì Phó lão phu nhân đã cắt ngang

- " Cảm ơn, ta chưa bao giờ thừa nhận thứ nghiệt chủng này là cháu của ta, nó cũng không phải là huyết mạch của Phó gia, ta chỉ có một đứa cháu là Yên nhi thôi"

Nghe đến đây, Phó Từ Yên kiều ngạo hất cằm khiêu khích:" Phó Kỳ Anh, nhìn bộ dạng của cô lúc này đi, chà khác nào một tên ăn mày cặn bã"

- " Từ Yên, con..." _ Phó Kỳ Hân tức giận lên tiếng

- " Ba, ba đừng có động một chút là bảo vệ cho nó như thế chứ, con mới là con gái của ba" _ Phó Từ Yên ganh ghét nói

- " Kỳ Anh, nó đâu phải người ngoài, nó là em của con" _ Phó Kỳ Hân đau lòng không tin đây là gia đình của mình, người một nhà mà ganh ghét nhau vậy sao

- " Con không có đứa em như nó" _ Phó Từ Yên gắt lên

- " Thôi được rồi, đều là người một nhà, mọi người đừng có gây nhau như thế, vào nhà rồi hẳn tính, đừng để người ngoài nhìn thấy, không hay lắm đâu" _ Lý Tuyết Nhan giả vờ hiền từ bước đến đỡ lấy cô đứng lên

Như khi cô đứng lên thì bà ta lại làm giống như cô đẩy bà ta mà ngã xuống đất

- " Kỳ Anh, sao con lại làm vậy, di chỉ là muốn đỡ con dậy thôi mà" _ Lý Tuyết Nhan diễn giống như mình là người bị hại vậy

- " Con... con không có"

- " Còn nói không, tay mẹ tôi bị chảy máu rồi này, chẳng lẽ bà ấy lại tự ngã để bản thân bị thương à" _ Phó Từ Yên làm như là đau xót mà trách móc cô

- " Tôi thực sự không có" _ Cô vẫn một mực phủ nhận, đây không phải là cô làm, tại sao vẫn cứ đổ tội cho cô như thế

- " Quân gia, mau đưa lão gia vào trong nghỉ ngơi đi" _ Phó lão phu nhân lên tiếng

- " Không, con không đi" _ Phó Kỳ Hân ông biết rõ, bọn họ là đang kiếm cớ để đánh cô, nên ông nhất quyết phải ở lại

- " Người đâu, mau kéo lão gia sang một bên" _ Vừa dứt lời, một đám vệ sĩ xông vào kéo Phó Kỳ Hân sang một bên

Bạn đang đọc truyện *Bắt Cháp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Đùng để tay bị nhuộm máu

Phó Kỳ Hân cho dù có cương quyết không rời thì vẫn không thể nào thắng được mấy người vệ sĩ cường tráng được, nên ông đã bị lôi ra ngoài...

- " Nửa tháng nay người bị người ta bắt cóc phải không, nhưng ta nhìn thấy da của cô về hồng hào hơn trước thì phải" _ Phó lão phu nhân là lão luyện rồi, đương nhiên là có thể nhìn ra da của cô vẫn rất hồng hào mềm mại chứ không khô ráp giống như khi bị người khác bắt cóc

- " Người... người nói vậy là có ý gì?" _ Cô khó hiểu hỏi lại

- " Người rút cuộc là trốn việc đi chơi hay là bị bắt cóc đấy?" _ Phó lão phu nhân cười lạnh

Cô nhăn cầu mở to, chẳng lẽ lại bị phát hiện rồi...

- " Tuyết Nhan, Yên nhi, hai con hãy kiểm tra xem, nó có phải là bị bắt cóc hay không"

- " Không cần" _ Cô lên tiếng

- " Vậy rõ ràng là có tật gậy mình rồi" _ Phó Từ Yên nở nụ cười chế giễu

Phó lão phu nhân bước đến nắm tóc cô:" Đồ tiện nhân, ta không ngờ người chẳng khác nào mẹ người cả, năm xưa mẹ người là hồ ly tinh đi phá hoại gia đình người khác, bây giờ thì người cũng vậy, chắc hẳn là nửa tháng qua người đi ra ngoài để dụ dỗ đàn ông phải không"

- " Cũng không biết là ngủ với bao nhiêu thằng đàn ông rồi" _ Lý Tuyết Nhan chăm chăm vào lửa

Phó lão phu nhân nghe nói thì gương mặt đã lạnh nay còn lạnh hơn...

- " Lối nó vào trong kiểm tra" _ Cô bị hai mẹ con Lý Tuyết Nhan và Phó Từ Yên lôi vào phía trong vườn

- " Đừng mà, xin các người đừng làm như vậy" _ Cô sợ hãi lùi lại khi Phó lão phu nhân ra lệnh cho bọn vệ sĩ đến để kiểm tra cô

- " Các người nhớ phải kiểm tra cho đáng hoàng" _ Lý Tuyết Nhan đứng chờ xem kịch vui

- " Không mà" _ Cô đã hết đường lùi rồi, lúc này, trong đầu cô hiện lên hình ảnh của Từ Đồ Thần

Đoảng~

Đột nhiên, một tiếng súng vang lên, một tên vệ sĩ trong số đó ngã xuống đất tất thò tại chỗ...

Tất cả ngay lập tức chuyển ánh mắt sang phía người nổ súng, đập vào mắt mọi người là hình ảnh của Từ Đồ Thần với vẻ mặt của từ thần tay cầm khẩu súng còn đang bốc khói vì mới nổ súng

- " Thần" _ Cô nước mắt dâng trào gọi tên anh, anh đã đến rồi, anh thực sự đến rồi

- " Từ Đồ thiếu gia" _ Phó Từ Yên hai mắt sáng rực khi nhìn thấy anh, bản thân à thậm nhủ phải tạo ấn tượng tốt với anh để lướt qua cô

- " Các người đang định làm gì?" _ Anh lạnh lùng hỏi, thực sự là cực hạn của anh rồi, không thể nào để cô chịu đựng thêm nữa, kế hoạch ban đầu có lẽ là không thể thực hiện rồi

- " Từ Đồ thiếu gia, chúng tôi chỉ là đang dạy dỗ người làm thôi ạ" _ Lý Tuyết Nhan nở nụ cười lấy lòng

- " Ồ, thế à, vậy bây giờ ta cũng muốn dạy dỗ người, không biết các người có đồng ý không?" _ Anh nở nụ cười man rợ, lạnh giọng nói

- " Từ Đồ thiếu gia đã lên tiếng thì ai dám không nghe chứ" _ Phó lão phu nhân cũng bước lên lấy lòng

- " Được" _ Anh bước đến chỗ Phó Từ Yên

À ta mừng thầm trong lòng vì anh đã quan tâm đến à, nhưng là đời không như là mơ...

- " Ta muốn giết cô ta, không biết có được không?" _ Anh chỉ hòng súng vào Phó Từ Yên, quay lại hỏi

Phó lão phu nhân và Lý Tuyết Nhan xanh mặt, đang không biết trả lời thế nào thì...

Cô đã đứng lên, bước đến chỗ anh, cầm lấy tay anh hạ xuống:" Anh không nên để tay mình nhuộm máu chứ"

Không khí căng thẳng bao trùm ngay tức khắc, chưa tung có ai dám ngăn cản anh, vậy mà cô dám...

Nhưng không ai ngờ tới rằng...

Anh ôn nhu nhìn sang cô, không kiểm được lòng mà ôm chặt lấy cô trong sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người, nhất là Phó Từ Yên, à như không tin vào mắt mình, anh muốn giết à, nhưng lại không tức giận khi cô ngăn anh giết người!

- "Đồ ngốc, đã bảo em chăm sóc cho bản thân mà!"_ Anh buông cô ra, trách yêu

Cô chỉ còn cách cúi gằm mặt xuống đất, kỳ này cô bị anh phạt là cái chắc rồi...

Quay lại đối diện với mấy người còn đang ngỡ ngàng...

- "Đáng lý ra là tôi cũng chẳng muốn ra mặt làm lớn chuyện, chính là vì tôi nghĩ tới các người dù gì cũng là người thân của Kỳ Anh nên đã cho các người cơ hội, nhưng không ngờ..."_ Anh hiện tại khác hẳn với lúc đối diện với cô

Thay vào đó là một sự lạnh khốc, máu lạnh...

- "Phó phu nhân, người nói có ấy đã ngủ với không biết bao nhiêu thằng đàn ông rồi phải không?"_ Anh cười lạnh

Lý Tuyết Nhan mặt mày tái mét...

- "Nhưng là, cô ấy chỉ ngủ cùng với một thằng thôi, thằng đó... là tôi đây, thế nào, các người có muốn xử luôn tôi không?"_ Anh cười đến man rợ

- "Tur... Từ Đồ thiếu... thiếu gia, chúng... chúng tôi nào... nào dám chứ!"_ Lý Tuyết Nhan xanh mặt nói

- "Không dám nhưng bà lại muốn xử người phụ nữ của tôi ấy sao?"

- "Tôi... tôi"_ Phó phu nhân sợ đến mức run lập cập

- "Thế này nhé, tôi sẽ cho mấy người một ân huệ cuối cùng!"_ Vì anh nghĩ đến cô cũng như bà cô nên mới quyết định như vậy, nếu đổi lại là người khác, nói không chừng đã trình diện Diêm vương từ lâu rồi

- "Tôi sẽ để Kỳ Anh ở lại đây một thời gian, nếu tôi biết cô ấy bị thương dù chỉ một sợi tóc thôi, thì các người mua quan tài chờ sẵn đi nhé"

- "Cảm ơn Từ Đồ thiếu gia!"_ Phó lão phu nhân và Phó phu nhân cúi đầu

- "Cứ!"_ Một chữ thôi, lập tức, tất cả đều chạy nhanh vào trong, chưa đến 2p cả sân vườn chỉ còn lại anh và cô, kể cả thi thể của tên vệ sĩ lúc này cũng được dọn đi

Anh quay sang cô: "Trước lúc đi anh đã nói gì?"

- "Cũng không thể trách em được, vì em nào lường được tình huống như này đâu!"_ Cô nhìn anh, trong lòng thầm mong anh tha cho mình

Anh chợt hơi nhàu mày, đau lòng ôm lấy cô, thật chặt, thật chặt...

Đặt xuống trán cô một nụ hôn, anh bảo: "Những ngày sắp tới, anh không ở đây, em phải biết chăm sóc cho bản thân mình"

- "Anh không ở đây!?"_ Cô khó hiểu nhìn anh

- "Một tháng tới anh phải sang Italy để công tác và ký vài hợp đồng quan trọng!"_ Anh nghĩ đến phải xa cô đến một tháng thì lòng liền không nỡ

- "Em đợi anh"

Cô không biết rằng, câu nói này của mình đã khiến lòng anh lay động không thôi, cô đã nói sẽ đợi anh. Trong lòng anh hỗn loạn tạt vị, không kim được lòng mà hôn lấy cô....

Cô không ngờ lại bị anh tấn công bất ngờ như thế, ngoi vai gầy vì nụ hôn cuồng bạo của anh, chợt nhớ ra ở đây là Phò gia thì cô vội đẩy anh ra...

Anh nhàu mày nhìn cô...

Cô như hiểu được ý của anh, liền nói: "Đây là Phò gia, không thích hợp đâu"

Anh chợt cười ma mĩnh, nhanh chóng bế cô chạy ra xe...

- "Anh làm gì vậy hả? Mau cho em xuống xe"_ Cô kháng cự khi bị anh nhét vào trong xe

- "Ồ ngoài kia em ngại người của Phò gia, vậy ở đây chắc sẽ không ngại nữa"_ Anh cười gian tà

- "Nhờ bị người khác nhìn thấy thì sao đây!?"_ Cô lo ngại nhìn xung quanh

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Kế hoạch thất bại

- "Sẽ không ai nhìn thấy đâu!"_ Anh chắc chắn như vậy là vì kính của xe đã được thiết kế đặc biệt, nếu từ ngoài nhìn vào thì sẽ không thấy gì cả

Trong khi cô còn chưa kịp nói gì thì đã bị anh ôm đặt ngồi lên đùi, đôi môi lập tức bị anh khóa chặt...

Anh ôm chặt eo cô, hôn cuồng nhiệt, căn bản là không để cô có cơ hội chạy thoát.

Trợ lý của anh cũng rất biết điều, từ lúc anh bế cô xe thì đã bật tằm chắn trên xe lên, cho hai người một không gian cực kỳ riêng tư....

Đến khi cô mất đi gần hết đường khí thì anh mới buông tha cho cô, gương mặt cô đỏ bừng, nằm gục trên vai anh, cố gắng lấy lại không khí

- "Em đang quyền rũ anh sao!"_ Anh thích thú nhìn tư thế hiện tại của hai người, trêu chọc cô

Cô lúc này mới để ý, hiện tại đáng ngồi của cô thực sự là không được ổn cho lắm. Cô ngồi trên đùi anh, hai chân dang ra chống trên ghế, cả hai lại còn đang dính chặt vào nhau nên nơi tư mật của cô hiện tại đang áp sát với chỗ đó của anh!!!!

Đã vậy, cô còn cảm nhận được rất rõ ràng cái đó đang trường lên nóng bóng áp sát vào nơi đó của cô, tuy rằng cách một lớp quần áo nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được!

Cô dự cảm chẳng lành, muốn đẩy anh ra nhưng lại náo để cô thoát dễ dàng như vậy...

- "Anh mau buông em ra!"_ Cô đỏ mặt lên tiếng

- "Anh cứ thích ôm em như vậy!"_ Anh bá đạo nói

Cô thật sự là muốn cắn anh một phát cho bõ tức, nếu còn tiếp tục như thế này thì người chịu thiệt chính là cô

- "Mau buông em ra!"_ Cô cố đẩy anh ra nhưng không tài nào được, bởi anh ôm cô rất chặt

- "Một tháng tới anh sẽ rất nhớ em!"

- "Đó là chuyện của anh!"_ Cô khi nghe anh nói như vậy thì quả thật là rất cảm động, nhưng vẫn cứ giống như rất tuyệt tình mà nói

- "Em không định thưởng cho anh gì hết hả?"

- "Chẳng phải em mới để anh hôn sao?"

- "Nhưng anh muốn cái khác cơ!"_ Anh đầu môi, làm nũng đòi hỏi

Chuyện này mà để người ngoài biết được thì đây chắc chắn sẽ là một tin kinh thiên động địa! Từ Đồ thiếu gia nổi tiếng máu lạnh lại đi làm nũng với một cô gái!!!!

- "Không có!"_ Cô vẫn cứ tuyệt tình

- "Kỳ Anh" _ Anh tiếp tục làm nũng

Cô vẫn không thêm quan tâm

Rốt cuộc anh quyết định, đã mệt đấy rồi thì mệt đây đến cùng luôn...

Anh luôn tay vào trong áo cô, vuốt ve lưng cô, ngay lập tức nhận được sự kháng cự từ ai kia

- "Anh mau dừng lại!" _ Cô chặn tay anh lại khi anh định tìm cách cời khuy áo con

Kế hoạch thất bại, anh rút tay lại, ủy khuất: "Em thật nhẫn tâm"

Cô nhìn anh như vậy thì cũng mềm lòng

- "Khi nào anh trở về em sẽ cho anh, có được không? Còn bây giờ thì không hay cho lắm!" _ Cô choàng tay qua cổ anh, nhìn anh nói

- "Em đã hứa rồi đấy!" _ Nói rồi, anh hôn lấy môi cô, cô cũng không kháng cự mà chủ động đáp trả

.....

Tối hôm đó ở Phó gia, Phó lão phu nhân và Phó phu nhân mặc dù không phục thì cũng không dám làm gì cô

- "Kỳ Anh, con ăn nhiều một chút!" _ Lý Tuyết Nhan cười lấy lòng gấp thức ăn cho cô

Cô cũng không làm khó mà nhận lấy

- "Phó phu nhân cũng ăn đi!" _ Cô mỉm cười đáp lại

- "Ấy da, xem kia, sao lại gọi ta như vậy, phải gọi là dì chứ!" _ Lý Tuyết Nhan đang cố gắng diễn vai người mẹ kế yêu thương con chồng

- "Dạ, dì"

- "Còn ta nữa, Kỳ Anh, sau này con phải gọi ta là bà nội!" _ Phó lão phu nhân cũng cười lấy lòng phụ họa nói

- "Dạ, bà nội!" _ Cô cũng mỉm cười gọi

Phó Kỳ Hàn trông thấy, mặc dù ông biết đó là giả tạo, nhưng cũng khiến ông được an ủi rất nhiều

Nhưng trong đó, vẫn còn duy nhất một người ganh ghét và hận cô đến thấu xương, không ai khác chính là _ Phó Từ Yên....

Sau khi đã dùng xong bữa tối, cô trở về phòng, ngay lập tức cô nhận được cuộc gọi của anh

«Em đã ăn tối rồi chứ?»

Vừa bắt máy lên, chưa kịp nói gì đã bị anh hỏi rồi

- "Em đã ăn rồi, bây giờ đang ở trên phòng chuẩn bị đi ngủ!" _ Cô nở nụ cười hạnh phúc, anh quan tâm cô như thế thật sự làm cô cảm động mà

«Em nhớ phải biết chăm sóc bản thân thật tốt đó!»

- "Em biết rồi"

«Vậy em mau đi ngủ sớm đi, nhớ mơ thấy anh nhé!»

- "Quý mới mơ thấy anh đó!" _ Cô dẫu môi, ngượng ngùng tắt máy

Cô đâu biết rằng, ai kia ở Italy đang nở nụ cười hạnh phúc, anh cảm lấy tấm ảnh của cô ngắm một hồi lâu mới chịu đặt xuống....

~~~~~

Sáng hôm sau....

Có lẽ đây chính là buổi sáng yên bình lần đầu tiên trong đời cô khi ở Phó gia, hôm nay cô không còn bị bắt làm việc nhà, không còn bị đánh đập hay là chửi mắng, cũng không có bất kỳ một người làm nào dám lên mặt sai vặt cô cả.

Đó chính là nhờ vào công lao to lớn của Tư Đồ Thần....

Cuộc sống của cô trong một tháng này rõ ràng là rất yên bình, cho đến khi....

Một buổi sáng yên bình ở Phó gia, như thường lệ, cô ngồi ở ngoài vườn đọc sách vào mỗi sáng sớm, chỉ còn hai ngày nữa thôi thì anh sẽ trở về...

Cô đang ngồi đọc sách thì Phó Từ Yên bước đến cùng với ly nước hoa quả trên tay.

Á bước đến chỗ cô, nở nụ cười thân thiện ngồi xuống ghế đối diện, đẩy ly nước hoa quả đến trước mặt cô

- "Kỳ Anh, em hãy uống một ít nước hoa quả đi này"

Cô cũng vui vẻ nhận lấy: "Cảm ơn chị"

Á ngồi nhìn cô uống hơn nửa ly thì nhếch môi cười lạnh: Phó Kỳ Anh, ngươi hãy chờ đó, ngày tháng bị giam cầm của ngươi sắp bắt đầu rồi đây.

Đột nhiên cô cảm thấy chói chang, hai mắt tối sầm lại, cuối cùng, cô ngất đi và nằm gục trên bàn.

- "Kỳ Anh, em sao vậy, Kỳ Anh, em không sao chứ?" _ Phó Từ Yên lay người cô, gọi tên cô

Đứng ngay lúc này, á thoáng nhìn thấy chiếc Rolls-Royce Ghost đang chạy vào cổng chính Phó gia...

Á nhân cầu mở to khi nhìn thấy chiếc xe, lộp bộp trong lòng, á vội vàng đi sang ghế cô đang ngồi, đỡ cô ngã dựa vào vai á...

Tư Đồ Thần bước đến, nhìn thấy thì khò đen đầy đầu, vội vàng bước nhanh đến lạnh giọng hỏi: "Phó Từ Yên, cô đã làm gì cô ấy"

- "Suyt, Tư Đồ thiếu gia, Kỳ Anh có ấy đang ngủ, tôi đang định gọi người đỡ cô ấy thì người đã bước đến, nhưng mà không phải người đang đi công tác ở Ý sao?" _ Phó Từ Yên mặc dù trong lòng đang rất sợ nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh để nói chuyện

Anh không trả lời á mà chỉ đơn giản là đỡ lấy cô, bế cô về phòng, ngay cả nhìn á một cái cũng không có.

Phó Từ Yên tức xì khói đầu, kế hoạch lần này của á thất bại rồi, đã vậy lúc này còn tí nữa thôi là bị Tư Đồ Thần phát hiện rồi

Cũng may thứ á bỏ vào ly nước của cô là thuốc ngủ với liều lượng nhẹ, chỉ cần một khoảng thời gian thì cô sẽ tỉnh thôi, nhanh thì cỡ 20p chậm thì cỡ nửa tiếng.

Anh bế cô bước lên phòng trước tất cả ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người trong Phó gia, nhất là Phó Kỳ Hàn, không phải lúc này Kỳ Anh vẫn còn rất khỏe sao? Sao bây giờ lại?

Ông bước đến hỏi: "A Thần, con bé bị gì vậy?"

- "Cô ấy chỉ đang ngủ thôi!" _ Anh nhả nhận trả lời

Phó Kỳ Hàn không biết rằng, khi ông gọi hai tiếng "A Thần" thì nhân cầu của mọi người ở đây đều mờ to, như không tin vào tai, vào mắt mình nữa, lại còn, Tư Đồ Thần chẳng những không tức giận mà còn nhả nhận, lễ phép, đặc biệt là Phó lão phu nhân và Lý Tuyết Nhan, cả hai người họ đều sững người.

Hai người lập tức bước đến.

-"Kỷ Hân, con mới gọi Tư Đồ thiếu gia là gì?"_Phó lão phu nhân lên tiếng

-"Kỷ Hân, sao ông lại dám gan gọi Tư Đồ thiếu gia như thế, mau xin lỗi đi!"_Lý Tuyết Nhan cũng nói vào

-"Cảm ơn, ông ấy có gọi ta thế nào cũng không liên quan đến các người!"_Anh lạnh giọng quát

Phó lão phu nhân và Lý Tuyết Nhan lập tức ngậm miệng, không nói nữa, họ sợ nếu bản thân còn tiếp tục nói thì sẽ mất lượt với Tư Đồ Thần.

-"Ba, con đưa Kỳ Anh về phòng trước!"_Anh lễ phép chào hỏi, mỉm cười gật đầu chào ông rồi đi lên phòng cô

Bỏ lại sao lưng chính là sự ngỡ ngàng của tất cả người trong Phó gia, kể cả Phó Kỷ Hân cũng không ngoại lệ: Đây... đây là ân huệ quá lớn đối với ông rồi.

Ông cũng không nói gì nữa mà trở vào thư phòng....

Trong phòng cô...

Anh đặt cô nằm xuống giường, giúp cô cởi giày và áo khoát ngoài ra để cô dễ ngủ hơn.

Ngồi xuống cạnh giường, anh ngắm nhìn cô một lúc thật lâu, người con gái đã khiến cho anh ngày nhớ đêm mong, người con gái đã chiếm trọn trái tim anh ngay từ buổi đầu gặp gỡ, anh đã biết, bản thân mình thực sự đã yêu cô rồi.

Và điều đó, chưa từng xảy ra trong đời anh, anh của lúc trước là một kẻ máu lạnh, không gần gũi sắc, lạnh lùng như một tàn băng lớn ở Châu Nam Cực vậy, bất kỳ ai chống đối lại anh thì sẽ chết.

Mà kể từ khi gặp cô, cuộc đời anh giống như được viết nên một trang mới, anh không còn lạnh lùng như trước nữa mà thay vào đó là sự ảm áp, dịu dàng và sự ân cần, chu đáo. Nhưng những điều đó, chỉ dành trọn cho một mình Phó Kỷ Anh thôi.

Hì, mình đã quay lại đây, mấy hôm rùi mình bận quá nên không có thời gian rảnh, mong mọi người hãy thông cảm vì lịch ra chap mới không đều đặn, nhưng mình sẽ cố gắng viết thêm chap mới vào những thời gian rảnh rỗi. Mọi người hãy ủng hộ cho mình cũng như góp ý cho truyện của mình để mình có thêm nhiều ý tưởng nhé! Cảm ơn rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Thổ lộ

Anh nhẹ nhàng đặt xuống trán cô một nụ hôn, mỉm cười, ôn nhu ngắm nhìn cô ngủ..

Một lúc lâu sau, cô mở mắt tỉnh dậy, đột nhiên cô cảm nhận được trên bụng mình có gì đó nặng nịch.

Nâng người nhìn xuống, cô phát hiện anh ngồi ở cạnh giường và đang gối đầu lên bụng cô ngủ

Cô bất chợt nở nụ cười, anh đã trở về rồi, nhưng mà... anh ngủ như vậy chắc chắn rất không thoải mái, cô lay lay người anh dậy:"Thần, anh mau dậy"

Anh từ từ mở mắt, ngồi dậy nhìn cô:"Em tỉnh rồi à!"

Cô ngồi dậy, gật đầu rồi nói:"Sao anh không lên giường ngủ mà lại ngủ như vậy, rất đau lưng đó"

-"Được ôm em ngủ như thế, có đau lưng cách mấy cũng hết thôi!"_Anh nở nụ cười, nằm xuống gối đầu trên đùi cô

-"Từ khi nào mà anh lại dẻo miệng đến như thế!"_Cô phì cười nhìn anh

-"Từ khi anh nhận định mình yêu em!"_Anh ngồi dậy nhìn thẳng vào mắt cô đáp

Bỗng chốc, cô nhận thấy tim mình đập loạn nhịp, mặt nóng bừng, trong lòng hỗn độn tạp vị...

-"Phó Kỷ Anh, Tư Đồ Thần này... yêu em!"_Dứt lời anh hôn lấy môi cô, trao cho cô nụ hôn thật nóng bỏng

Cô cũng chủ động hôn lấy anh, khẽ thì thầm:"Em cũng yêu anh"

Nghe được lời nói này của cô, anh càng thêm cuồng bạo...

Ngắm nhắm môi cô cho đến khi cô sắp mất đi đường khí thì anh mới buông tha cho cô...

-"Anh muốn!"_Anh khẽ thì thầm vào tai cô

Nghe đến đây, cô chợt bừng tỉnh:"Khoang đã"

-"Nói này là Phó gia, em không muốn"

Anh mỉm cười nói với cô:"Được rồi, để khi nào về nhà của chúng ta vậy"

.....

Phòng khách của Phó gia....

Tư Đồ Thần ngồi nghiêm nghị tại ghế lớn của Phó gia, bên cạnh anh không ai khác chính là cô_Phó Kỷ Anh.

Anh của hiện tại khác hẳn hoàn toàn với lúc ở cạnh cô...

Lạnh lùng, khó gần và rất trầm lặng...

-"Phó lão phu nhân!"_Anh lạnh giọng cất tiếng, chất giọng trầm và băng lãnh này khiến cho mọi người đều cảm thấy khó thở, giống như là bị một sức ép rất lớn chế ngự vậy

-"Tư Đồ thiếu gia!"_Phó lão phu nhân cung kính

-"Cảm ơn bà vì đã chăm sóc cho Kỳ Anh, thật sự là không phụ kỳ vọng của tôi!"_Anh nở nụ cười lạnh ở môi nhìn bà ta một cách không thiện cảm

-"Có là gì, Kỳ Anh cũng là cháu của ta mà!"_Phó lão phu nhân lấy lòng nói

-"Phó phu nhân!"_Anh gọi tiếp người thứ hai

-"Tư Đồ thiếu gia!"_Phó phu nhân sợ hãi lên tiếng

-"Bà cũng có công lao lắm đấy!"_Anh tựa tiểu phi tiểu nhân bà ta

-"Dạ, cũng không có gì, dù gì Kỳ Anh cũng là huyết mạch của Phó gia, mặc dù Kỳ Anh không do tôi sinh nhưng tôi yêu thương chẳng khác nào con ruột!"_Bà ta nói mà không biết ngượng

-"Phó Từ Yên, cô cũng vậy, khi này đã chăm sóc cho Kỳ Anh!"_Anh lạnh lùng nhìn ả

-"Không có gì, Kỳ Anh là em gái của tôi mà!"_Ả ta ngượng ngao trả lời

-"Ba, hôm nay con quyết định sẽ đưa Kỳ Anh đi, không biết có được không?"_Anh nhả nhận hỏi Phó Kỷ Hân, thái độ cung kính và lễ phép, khác hoàn toàn so với khi nói chuyện với bọn họ

- "Chuyện này con cứ việc quyết định, ta không có ý kiến" _ Ngưng một chút, ông nói tiếp: "A Thần, sau này ta phải nhờ con chăm sóc cho con bé họ ta"

- "Ba cứ an tâm, con sẽ yêu thương và chăm sóc cô ấy thật tốt" _ Anh mỉm cười gật đầu

- "À mà, có phải Phó thị đang gặp rắc rối về vấn đề tài chính và cổ đông hay không?" _ Anh hỏi

- "Đúng vậy, ta cũng chưa biết phải làm sao?" _ Phó Kỳ Hàn ánh lên nét khó xử khi nhắc đến việc này

- "Sẽ không sao nữa, con sẽ giúp ba"

Phó Kỳ Hàn không thể ngờ mà nhìn anh: "Có thật không?"

- "Tư Đồ thiếu gia nếu Phó thị được ngài giúp đỡ thì chúng tôi rất cảm ơn ngài, sau này ngài cần gì, Phó gia chúng tôi hết thấy đều đáp ứng" _ Phó lão phu nhân sau khi nghe Tư Đồ Thần nói thì trong lòng như mở cờ nhanh chóng lấy lòng

- "Được, vậy thì ta muốn Kỳ Anh gì cho ta... thế nào?" _ Anh lạnh lùng xoay qua

- "Được, được, đương nhiên là được rồi, Kỳ Anh nhà chúng tôi có thể gả cho ngài quả thật là diễm phúc ba đòi nhà họ Phó chúng tôi" _ Phó lão phu nhân tưởng gì, nếu có thể tổng cô đi mà còn có thể có lợi Phó thị thì tất cả đều được

- "Tốt, vậy được rồi, cứ quyết định thế đi, ngày mai... ta sẽ đến Phó thị một chuyến vậy" _ Nói rồi, anh đứng dậy

- "Ba, con đưa Kỳ Anh về đây" _ Anh chào hỏi Phó Kỳ Hàn rồi nắm lấy tay cô, kéo nhanh ra ngoài xe

.....

Quả thật là không sai mà, anh kéo cô đi nhanh như vậy quả thật là có vấn đề..

Vừa vào trong xe, anh một lời ban xuống bảo trợ lý bật tẩm chấn trên xe lên rồi..

Anh kéo cô ngồi trên đùi anh, mạnh bạo chiếm đoạt môi cô gặm nhấm..

Cô ngo người vài giây, anh gấp như thể làm gì chứ, dù gì thì cô cũng có chạy thoát đâu.

Đôi tay chủ động ôm lấy cổ anh và đáp trả nụ hôn của anh...

Nhận thấy được biểu hiện của cô, anh như được cổ vũ.. đôi tay không yên phận luồn vào trong áo cô, cời khuy áo con, nhẹ nhàng xoa nắn đôi bóng đào...

- "Ừm..." _ Cô khẽ rên nhẹ vì đôi ta ma quái của anh đang làm loạn trên người cô

- "Bào bới, anh muốn" _ Anh khẽ thì thầm vào tai cô

Cô nghe anh nói thì nhìn ra ngoài cửa sổ rồi quay lại nói: "Sắp đến nhà rồi, anh có thể nhịn thêm một lát không?"

- "Được, chiều ý em" _ Anh khẽ cười, rồi cởi áo vest bên ngoài khoát lên người cô

Xe dừng lại trước cổng chính Tư Đồ gia, anh bế cô xuống xe vào nhà, đi thẳng lên phòng..

Nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, anh ôn nhu cởi bỏ áo vest của anh trên người cô, vì hôm nay chính là lần đầu tiên của cô và anh, cho nên anh muốn để lại cho cô đó là sự hạnh phúc và ngọt ngào...

Ném nó sang một bên, cời hết hàng khuy áo của cô, anh cúi người hôn lấy đôi môi đỏ mọng của cô...

Bạn đang đọc truyện *Bát Cháp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Đến thật đúng lúc!

Anh hôn xuống cái cổ trắng nõn của cô, hai tay cũng không ở không mà tiếp tục công việc đang dở xoa nắn đôi bóng đào trước ngực cô...

Tiếp tục cời bỏ cái áo cô còn khoát trên người, anh mút một cái thật mạnh ở cái cổ trắng của cô để lại dấu ấn màu đỏ ám muội, anh di chuyển đến đôi bóng đào găm lấy một bên...

- "Ừm... ư... a" _ Cô khẽ rên lên, cổ đẩy đầu anh ra nhưng anh vẫn cứ mặt dày không chịu rời

Cởi bỏ tiếp thứ còn vương bận trên người cô, tiếp tục đến quần lót, đột nhiên nơi đó có một chất lỏng màu đỏ đang lan rộng ra

Anh nhăn cầu mờ to, cô làm sao lại bị chảy máu như thế? Kỳ Anh, em... em bị chảy máu, có cảm thấy khó chịu ở đâu không, mau nói anh nghe đi"

Cô nghe anh nói thì cũng giật mình nhìn xuống, mặt cô dần dần biến hóa, vội vàng chạy vào phòng tắm xử lý, bỏ lại anh còn đang ngờ ra vì chuyện vừa mới xảy ra...

Một lúc sau, cô bước ra, anh vội đi đến đỡ lấy cô: "Em có bị sao không, có bị đau ở đâu không?" _ Anh vẫn trong bộ dạng xộc xệch như lúc này, lo lắng hỏi cô

- "Em không sao, chỉ là đi cá đến thấm thôi" _ Cô ngượng ngùng nói

- "Đi cá!?" _ Anh lại nghịch ra thêm một lần nữa, đi cá là ai, đến khi nào, sao anh không biết gì hết

- "Đúng vậy" _ Cô gật đầu

- "Đi của em đến thăm sao không báo cho anh biết, nhưng mà đi ấy là ai vậy?" _ Anh hỏi cô

Cô bật phì cười nhìn anh: "Anh... anh, đi cá không phải lúc này anh mới nhìn thấy sao"

- "Lúc này? Chẳng phải chúng ta vừa mới làm chuyện đó sao? Anh gấp đi ấy khi nào chứ!?" _ Càng nghe cô nói anh càng khó hiểu

- "Đi cá chính là... là kinh nguyệt của phụ nữ" _ Cô lí nhí nói, nhưng cũng đủ để lọt vào tai anh

Lúc này anh mới ngộ ra, tức khắc, mặt anh chuyển thành màu đen, cô đến kỳ kinh nguyệt, vậy không phải anh sẽ phải lên núi ăn chay sao!!!!

- "Em bị như thế rồi, vậy... vậy còn anh... anh làm sao đây?" _ Anh nhìn xuống đũng quần vẫn còn đội lên của mình, anh đã cố gắng chịu đựng này giờ rồi, bây giờ thì hay quá đi, anh lại phải tiếp tục nhịn xuống

- "Em không biết đâu, việc này cũng không thể trách em được" _ Cô đỏ mặt xoay nhìn chỗ khác

- "Không biết, em phải chịu trách nhiệm giúp cho anh" _ Anh bá đạo, dứt khoát cởi bỏ thứ vương bận cuối cùng còn trên người

- "Á, anh... anh biến thái" _ Cô xoay hẳn lại, đưa lưng về phía anh, cái tên vô lại này, thật sự là không ra gì mà, dám không mặc gì ở trước mặt cô

- "Thôi được rồi, không trêu em nữa, em nghỉ ngơi trước đi" _ Nói rồi, anh nhặt quần áo đi vào phòng tắm: Chết tiệt, đi cá của cô đến thật đúng lúc, hại anh phải dùng nước lạnh để dập lửa

Sau khi anh đã vào phòng tắm, cô bước lên giường để nằm nghỉ, ngay lập tức tiếng nước chảy ào ào vọng đến tai cô, khiến cô không khỏi cảm động

.....

Bây giờ đã là buổi tối rồi, anh từ thư phòng bước qua gọi: "Kỳ Anh, em mau xuống nhà ăn tối thôi"

- "Thần... em... em..." _ Đáp trả lại anh chính là tiếng nói đứt quãng trong tiếng khóc thút thích của cô

Anh vội lao đến bên giường cô nằm, đỡ lấy cô: "Kỳ Anh.. Kỳ Anh... em làm sao?"

Cô mi tâm nhũu chặt ôm lấy bụng dưới!" Em... đau bụng"

-" Đau bụng!? Đau nhiều không? Để anh đưa em đến bệnh viện" _ Anh định bế cô lên thì

-" Không cần đâu, mỗi lần đến tháng... em thường bị như vậy, chỉ là... lần này đau hơn lần trước nhiều thôi" _ Cô yếu ớt nói, thật sự là đau chết cô rồi

-" Không thể để kéo dài như thế được, đau nhiều tức là không ổn, phải đưa em đến bệnh viện kiểm tra" _ Anh đau lòng nhìn cô, thấy cô đau như vậy lòng anh quặn thắt lại rất khó chịu

-" Em không thích đến bệnh viện" _ Cô níu lấy áo anh lắc đầu nói

-" Thôi được rồi, để anh gọi bác sĩ đến" _ Nói rồi anh đỡ cô nằm xuống, lấy điện thoại ra gọi vào một dãy số

-" Trình Huân, cậu có ở bang không?"

《 *Mình ở đây, có việc gì không?* 》

-" Gọi Hâm Dạ Ân đến nhà tôi, 5 phút" _ Một lời ban xuống, anh cúp máy, bỏ mặc người ở đầu dây bên kia vẫn còn ngơ ngác

《 *Tư Đồ Thần, cậu hiệp người quá đáng* 》

Tút... tut... tut....

Anh quay lại nhìn cô, lo lắng nói" Em còn đau nhiều không, để anh giúp em xoa bụng, được không?"

Cô khẽ gạt đầu, thế là anh giúp cô xoa phần bụng dưới để cô giảm đau. Anh dịu dàng và ôn nhu xoa bụng cho cô, không biết có phải là do tay nghề anh quá tốt hay không mà cô đỡ đau bụng hơn được một tí.

Lúc này, Lại Trình Huân và Hâm Dạ Ân vừa đến...

-" Tư Đồ Thần cậu gọi chúng tôi gấp như thế là có việc gì?" _ Lại Trình Huân bước vào hỏi, sau lưng anh chính là một cô gái có mái tóc màu hạt dẻ, gương mặt xinh đẹp, dáng người chuẩn không cần chỉnh...

Không sai, cô gái xinh đẹp ấy... chính là Hâm Dạ Ân, cô chính là bác sĩ đặc biệt của bang Hắc Bá (là bang của anh Thần nhà ta ấy)

-" Hai người tới rồi à, mau... Dạ Ân, cô mau qua xem Kỳ Anh thế nào rồi, cô ấy bị đau bụng đấy" _ Anh đứng dậy nhìn hai người rồi cất tiếng nói

-" Được, hai người ra ngoài trước đi, để tôi khám cho cô ấy" _ Hâm Dạ Ân một thân màu đen bước đến, giọng nói nóng không nóng lạnh không lạnh của cô nghe thật là êm tai

-" Được rồi" _ Cả hai người đàn ông bước ra ngoài để cho bác sĩ Hâm khám bệnh cho Phó tiểu thư của chúng ta

-" Cô bị đau bụng à?" _ Hâm Dạ Ân nhã nhặn hỏi

-" Đúng vậy, nhưng là... bị "đi cà" ghé thăm thôi, tại tên kia cứ một mực đòi tôi phải khám bệnh" _ Cô ngượng ngùng nói, mỗi khi nhắc đến mấy chuyện tế nhị thì cô lại không tránh được ngượng ngùng

Hâm Dạ Ân nghe cô nói thì đương nhiên biết cô đang nói ai chứ

-" Vậy cô có bị đau bụng nhiều không?" _ Hâm Dạ Ân hỏi tiếp

-" Lúc này thì đau nhiều, nhưng bây giờ thì đỡ hơn được một chút" _ Cô nói

-" Đợi tôi một chút" _ Nói rồi, Dạ Ân bước ra ngoài

Ngoài cửa phòng, Tư Đồ Thần đi qua đi lại lo lắng, còn Lại Trình Huân thì nhàn nhai dựa lưng vào tường chờ đợi

Cửa mở ra, ngay lập tức Tư Đồ Thần lên tiếng hỏi chuyện" Kỳ Anh cô ấy có sao không?"

-" Cô ấy không sao nữa rồi, nhưng mà... làm phiền anh xuống bếp nấu nước đường đỏ cho cô ấy uống" _ Dứt lời, Hâm Dạ Ân đóng cửa lại trở vào trong

Tư Đồ Thần lập tức phi thân xuống bếp bỏ lại Lại Trình Huân còn đang ngơ ngác, thật không giống anh thường ngày một chút nào cả, đây là phong thái nên có của một Tổng tài phúc hắc, một Bang chủ Hắc đạo lãnh huyết nên có hay sao chứ!?

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Ở một nơi nào đó....

-" Đại ca, đã điều tra được, Tư Đồ Thần đang ở cùng nhà với một nữ nhân, và lại nữ nhân ấy còn là nhị tiểu thư của Phó gia" _ Một tên thuộc hạ báo cáo

-" Nhị tiểu thư à, Phó gia sao! Hừ, được rồi, việc này để ta lo, người đi làm việc tiếp đi, có tin gì thì mau báo cho ta biết" _ Từ Thiếu Trung phát tay

-" Dạ, thuộc hạ cáo lui"

Lúc này, một nữ nhân ăn mặc gọi cảm bước vào, à chủ động ngồi trên đùi Từ Thiếu Trung, vuốt ve khiêu khích hẳn

-" Từ thiếu à, việc em đã nhờ, anh nhất định phải giúp em đó nha" _ Á uồn ẻo, cổ gồng ép sát vào người hẳn

-" Được, tôi sẽ giúp em, việc bé cưng đã nhờ thì làm sao có thể từ chối chứ" _ Dứt lời, hẳn cùng nữ nhân đó đi vào phòng ngủ

Báo hiệu cho một ám mưu sắp được diễn ra, liệu rằng bọn họ có thực hiện được âm mưu, người phụ nữ kia đã nhờ Từ Thiếu Trung điều gì và định làm gì? Và... điều quan trọng, người phụ nữ đó... rốt cuộc là ai?

~~~~~

Quay trở lại với Tư Đồ gia....

Bên trong phòng, lúc này hai cô gái của chúng ta vẫn còn đang trò chuyện cùng nhau, nhìn họ có vẻ là thân hơn trước rồi

-" Kỳ Anh, nói vậy từ trước tới giờ cô đều không có bạn à" _ Hâm Dạ Ân nhìn cô hỏi

-" Đúng vậy"

-" Cô có đồng ý không, kể từ hôm nay tôi sẽ là bạn của cô" _ Hâm Dạ Ân ngỏ lời

-" Thật sao, vậy thì tốt quá" _ Cô vui vẻ hẳn lên

-" Nhưng mà, cô phải kể tôi nghe làm sao cô quen được Tư Đồ Thần vậy"

-" Chuyện này... là như vậy....." _ Phó Kỳ Anh bắt đầu kể lại cho Hâm Dạ Ân nghe

~~~~~

Phòng bếp...

Tư Đồ Thần đang nấu nước đường đỏ cho cô, nhìn anh hiện tại rất khác so với bình thường, không còn sự lãnh khốc hay tàn bạo mà thay vào đó là một sự hiền dịu và ấm áp, mang đến cho người khác một cảm giác như rất muốn dựa dẫm vào...

Lại Trình Huân đứng một bên xem mà không khỏi tròn tròn mắt, đây là cái tình hình gì thế này.... Từ Đồ Thần_ "đại ác ma" của chúng sinh đang nấu đường đỏ cho người khác cơ đấy

Một lúc sau, anh mang nước đường đỏ lên cho cô uống...

Bước vào trong phòng, hai cô gái vẫn còn ngồi trò chuyện cùng nhau..

-" Kỳ Anh, em uống đi này" _ Anh đưa ly nước đường đỏ cho cô

Cô nhận lấy, mỉm cười nhìn anh:" Cảm ơn"

-" Uống xong thì cô hãy nghỉ ngơi nhé, tôi về trước đây" _ Hàm Dạ Ân đứng dậy chào cô rồi bước ra về

Sau khi cô uống xong ly nước đường đỏ thì nằm xuống giường ngủ một giấc cho đến sáng...

~~~~~

-" Thần, chúng ta cùng nhau qua bên kia chơi đi" _ Phó Kỳ Anh vui vẻ kéo tay anh

Hiện tại cả hai đang ở trên một cánh đồng hoa, còn có Lại Trình Huân và Hàm Dạ Ân nữa...

-" Từ từ thôi" _ Anh mỉm cười nhìn cô

-" Đã một tuần rồi mới có được một ngày thoải mái như vậy" _ Cô đang tay xoay một vòng dưới ánh nắng ban mai hòa với biển hoa rực rỡ sắc màu

-" A Thần, cậu xem cô ấy vui như thế, hay là chúng ta cũng vui cùng cô ấy đi, cậu đã khóa mình nhốt bản thân mình lâu lắm rồi đấy, tôi nghĩ cũng đã đến lúc cậu buông bỏ cái mặt nạ ấy rồi?" _ Lại Trình Huân nói rồi kéo tay Hàm Dạ Ân chạy đi đến chỗ Phó Kỳ Anh cùng trò chuyện

Từ Đồ Thần vẫn còn đứng đó, ngẩng người nhìn ba người họ, Lại Trình Huân nói rất đúng, anh đã khóa mình trong cái vỏ bọc này rất lâu rồi, cũng nên gỡ nó xuống thôi.

Nếu đã vậy thì, cứ mặc kệ mà vui đùa đi, suy nghĩ rồi, anh vui vẻ chạy đến chỗ họ, cùng nhau trò chuyện thật vui vẻ...

.....

-" Một thật đấy, không chơi nữa, không chơi nữa, tôi mệt sắp ngất rồi đây" _ Phó Kỳ Anh ngồi xuống bãi cỏ, thở hắt hắt, xua xua tay

-" Tôi cũng vậy, không ngờ cô cũng chạy nhanh thật đấy" _ Hàm Dạ Ân cũng ngồi xuống bên cạnh cô vui vẻ nói

-" Uống nước đi này" _ Lại Trình Huân lấy nước đưa cho hai cô gái

-" Cảm ơn"

Ngồi được một lúc, trời bắt chợt đổ mưa, cơn mưa bất ngờ ập đến, khiến họ không kịp trở tay, vội vàng tìm nơi trú mưa, đúng lúc này, một đám người áo đen xông đến vây lấy họ

-" Thần, cứu em với" _ Phó Kỳ Anh lúc này bị một tên vác trên vai chạy đi

Từ Đồ Thần đánh gục một tên chắn đường anh rồi nhanh như chớp chạy đến đánh cho cái tên bắt cô đi

Hàm Dạ Ân lập tức kéo cô chạy, đám người áo đen lập tức đuổi theo

Đoảng~

Một tiếng súng vang lên, Hàm Dạ Ân nhanh nhay đẩy cô ra, cả hai may mắn ngã sang hai bên nên không bị trúng đạn

-" Kỳ Anh, chạy đi, mau" _ Hàm Dạ Ân nói lớn rồi xông đến chặn tên đuổi theo hai cô

Phó Kỳ Anh chỉ còn cách nghe theo, trong lúc Hàm Dạ Ân đánh nhau với tên kia, có một tên khác đuổi theo cô

Ngay lập tức, vệ sĩ của Từ Đồ Thần đến, vì lúc này anh báo họ chờ ở ngoài xe, nhưng khi có tiếng súng vang lên, họ đã lập tức xuất hiện...

Bụp~

Một vệ sĩ đã nhanh chóng chạy tới đá vào người tên áo đen đang đuổi theo cô định cầm súng bắn cô

-" Khốn kiếp" _ Tên áo đen tức giận chửi một tiếng rồi xông lên

-" Lão đại, người mau đuổi theo tiêu thư đi, ở đây để chúng tôi giải quyết" _ Một người dẫn đầu trong nhóm vệ sĩ lên tiếng

-" Nhớ là phải bắt sống" _ Nói rồi anh nhanh chóng đuổi theo cô

Lúc này, có một người ăn mặc giống như là lão đại của bọn áo đen nhanh chóng đuổi theo anh

-" Kỳ Anh" _ Anh lên tiếng gọi khi nhìn thấy cô

Cô quay lại nhìn thấy anh thì vui vẻ, định chạy đến chỗ anh thì cô tròn tròn mắt:" Thần, cẩn thận phía sau"

Ngay lập tức, anh quay lại nhìn thấy tên áo đen giờ súng định bắn anh thì..

Đoảng~

Máu lập tức phun ra, tên áo đen khụy xuống đất, đau đớn ôm lấy vai..

-" Ai phái các ngươi đến truy sát bọn ta?" _ Anh cất chất giọng lạnh như băng hỏi

-" Diêm vương" _ Phun ra hai chữ, tên áo đen xông lên đánh nhau với anh

Lúc này, thêm hai tên áo đen xông đến chỗ cô, anh nhanh chóng rút súng bắn hạ tên đang đánh nhau với anh, nhìn sang cô thì lập tức giờ súng, anh định bắn thì

-" Áaaa" _ Cô bị hai tên áo đen dồn về phía sau, trượt chân rơi xuống vách núi

-" KỶ ANH" _ Anh nhìn cầu mở to hết cỡ, anh thực sự tức giận rồi

Đoảng~

Đoảng~

Hai tên áo đen tắt thở tại chỗ...

Từ Đồ Thần chạy đến bên vách núi:" Kỳ Anh" _ Anh đau đớn gọi tên cô, đều tại anh, anh đã nói là bảo vệ tốt cho cô vậy mà...

Lúc này, Lại Trình Huân và Hàm Dạ Ân chạy đến, nhìn thấy anh quỳ ở đó thì chạy đến...

-" A Thần, Kỳ Anh đâu, sao cậu lại quỳ ở đây" _ Lại Trình Huân lên tiếng hỏi

-" Trình Huân, mau, mau chúng ta mau xuống dưới đó tìm Kỳ Anh, cô ấy bị rơi xuống vực rồi" _ Từ Đồ Thần lớn tiếng

-" Sao cơ, Kỳ Anh cô ấy...." _ Hàm Dạ Ân nhìn cầu mở to, cô như không tin vào tai mình, sao lại như thế này chứ

Lại Trình Huân lập tức điều động người ở bang Hắc Bá đến, xuống vách núi tìm người...

Chương 12

- "Kỳ Anh"

- "Phó tiểu thư"

- "Phó tiểu thư"

- "Kỳ Anh, em ở đâu?"

....

Tất cả được huy động tìm kiếm, hiện tại trời cũng đã tạnh mưa, nhưng tất cả vẫn còn ướt nhem, họ đều gấp rút tìm cô, không một ai quay về nghỉ ngơi hay thay quần áo cả...

- "Kỳ Anh" _ Anh lòng như lửa đốt, tiếp tục gọi tên cô

Ngay lúc này, ánh mắt anh lướt qua gì đó rất quen thuộc.... là cô, chính là cô...

Tức khắc, anh chạy đến chỗ cô: "Kỳ Anh, em làm sao rồi?" _ Anh lo lắng hỏi cô

- "Thần, em không cử động được" _ Cô khóc nức nở

- "Mau, mau đứng lên chúng ta đến bệnh viện" _ Anh đỡ cô đứng lên thì

- "Á, đau quá, chân của em đau quá" _ Cô đau đớn nắm chặt lấy tay anh

- "Để tôi xem" _ Hàm Dạ Ân ngay lập tức bước đến kiểm tra

Cô chạm nhẹ vào chân của cô rồi nắn nhẹ theo xương chân...

- "Á, đau, đau quá"

- "Chân cô ấy bị gãy rồi, phải chữa trị ngay lập tức" _ Hàm Dạ Ân nói

- "Bị gãy!? Mau, mau chữa trị giúp cô ấy" _ Tư Đồ Thần gấp rút gọi

Ngay lập tức, Hàm Dạ Ân lấy hộp cứu thương mang theo giúp cô chữa trị

Cô dùng những thanh gỗ cố định xương bị gãy cho cô: "A Thần, giữ chặt cô ấy"

Đặt những thanh gỗ vào, tiếp đến cô dùng vải quấn lại cố định giúp cô

- "Á, đau quá, á... á" _ Vì đau quá nên cô đã ngất đi

Sau khi chân cô được sơ cứu, tất cả lập tức quay trở về Bang Hắc Bá, đưa cô đến phòng sơ cứu trong bang để kiểm tra cô có bị chấn thương hay không...

~~~~~

Ở nơi nào đó....

- "Đại ca, kế hoạch... đã thất bại rồi" _ Một tên thuộc hạ chạy gấp rút vào thông báo

Từ Thiếu Trung nghe tin thì tức giận đập bàn đứng dậy: "Chết tiệt, chúng bây đúng là bọn ăn hại mà, cút, cút hết cho ta"

Hắn tức giận đập phá đồ đạc trong phòng, nghiền răng nghiền lợi

- "Tư Đồ Thần, mày thoát được lần này, để xem, còn có lần sau?"

Xoảng~

Hắn ánh mắt như muốn giết người đập nát ly trà trên tay, hung hăng trợn mắt, thở hổn hển vì tức giận...

~~~~~

30 phút sau...

Tư Đồ Thần đi qua đi lại trước cửa phòng sơ cứu, nhìn thấy Hàm Dạ Ân bước ra thì đi đến

- "Cô ấy sao rồi"

- "Ngoài cái chân bị gãy thì không còn gì đáng ngại nữa" _ Nói rồi, Hàm Dạ Ân bước ra ngoài

Anh như nhát bó được tảng đá trong lòng, vội vàng vào trong thăm cô...

Nhìn thấy cô gái nằm trên chiếc giường bệnh hiện giờ đã được thay bộ quần áo khác, nhìn vẻ mặt nhợt nhạt của cô và nhìn thấy cái chân đã được băng bó của cô, tim anh nhói lên từng đợt

Giống như có một mũi tên nhọn nào đó mạnh mẽ xuyên qua tim anh, không chỉ một cái mà là vạn tiễn xuyên tim, đau đớn vô cùng, anh đã nói là sẽ bảo vệ cô, đã nói là sẽ cho cô một cuộc sống hạnh phúc, đã nói là không cho cô rơi một giọt nước mắt bởi bất kỳ một lý do nào, vậy mà...

Anh thực sự là khôn khiếp mà, không bảo vệ cho cô thật tốt, làm hại cô bị rơi xuống vách núi cao như thế khiến cô bị gãy chân, bây giờ anh chỉ ước rằng, anh sẽ chịu thay cho cô tổn thương và nỗi đau đớn này

Mới lúc này cô còn cùng anh chạy nhảy vậy mà....

Anh ngồi bên cạnh giường, nhìn đôi mắt nhắm nghiền vẫn còn đọng lại vài giọt nước mắt của cô, anh giờ tay giúp cô lau nước mắt

Nhẹ nhàng đặt xuống trán cô một nụ hôn: "Bảo bối, anh ra lệnh cho em hãy mau mau khỏe lại, nếu không em sẽ bị phạt đấy"

- "Em bị như thế này mà còn muốn phạt sao?" _ Cô lên tiếng nói, thực ra ngay lúc anh lau nước mắt cho cô thì cô đã tỉnh lại rồi, chỉ là muốn ngủ thêm chút nữa thôi

- "Em tỉnh rồi" _ Anh vui vẻ nhìn cô

- "Nếu không tỉnh lại em sẽ bị anh phạt mất" _ Cô mỉm cười

Lúc này Lại Trình Huân và Hàm Dạ Ân bước vào: "Kỳ Anh"

- "Cô tỉnh rồi" _ Hàm Dạ Ân bước đến

- "Có người nói tôi còn không khỏe lại thì sẽ bị phạt, cho nên tôi sợ quá đánh tỉnh lại" _ Cô cười nói

- "hahaha"

Câu nói của cô khiến cho ai cũng bật cười, tất cả họ đều vui vẻ trò chuyện cùng nhau

~~~~~

Phó gia...

Hiện tại, Phó Từ Yên đang đứng trước cửa sổ, hình như là đang nghe điện thoại của ai đó...

"Cái gì, thất bại, bị ngã xuống vực rồi, vậy... vậy không phải đã thành công sao, sao lại thất bại được"

-"....."

-"Hừ, thôi được rồi, coi như cô ta mạng lớn"_ Nói rồi, à ta bực mình cúp máy

~~~~~

Tư Đồ gia...

Trong phòng ngủ....

-"Anh xem, trở về nhà quả thật tốt hơn nhiều!"_ Cô ngồi trên giường vui vẻ nói

-"Xem em kia, bị gãy chân mà còn vui như vậy!"_ Anh lắc đầu nhìn cô

-"Gãy chân thì gãy chân, phải giữ cho tinh thần vui vẻ thì mới hồi phục tốt chứ, anh nói có đúng không?"

-"Đúng, đúng, đúng, em nói gì đều đúng cả"

-"Em ở trong phòng nghỉ ngơi cho tốt, anh ra ngoài xử lí một số việc"_ Nói rồi anh bước ra ngoài

.....

-"Quần già, điều tra cho tôi vụ việc đã xảy ra hôm nay là do ai làm!"

-"Dạ, lão đại!"_ Quần già cung kính rời đi

.....

Buổi tối ở Tư Đồ gia...

-"Cô xem, từ khi biết cô rồi, cô ấy ngày nào cũng đi tìm cô, không thèm quan tâm đến tôi nữa!"_ Lại Trình Huân kể lể

-"Không quan tâm anh, chẳng phải ngày nào anh cũng mặc dây bám theo tôi sao!"_ Hâm Dạ Ân lập tức kháng nghị

-"Không phải sao, mới khi này rù em đi chơi, em liền đòi chạy sang đây cùng Kỳ Anh"

-"Anh..."

-"Thôi được rồi, hai người đứng có cái nhau nữa!"_ Tư Đồ Thần buộc phải ra mặt xử lí

-"Hi hi, Kỳ Anh, tôi chỉ nói vậy thôi, không phải là cố ý nói cô đâu nhé!"_ Lại Trình Huân sợ bị hiểu lầm nên lập tức giải thích, thực ra anh chỉ là muốn chọc ghẹo hai cô một chút thôi

-"Không có gì đâu!"_ Cô cũng vui vẻ đáp

Một buổi tối vui vẻ ở phòng khách của Tư Đồ gia....

Bạn đang đọc truyện *Bất Cháp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Đã một tháng trôi qua kể từ ngày cô gãy chân, hiện tại chân của cô đã bình phục và không còn đáng ngại gì nữa....

Phòng ngủ của cô và anh.....

-"Bảo bối, em có muốn đi cùng anh tới một nơi không?"_ Anh ôm lấy cô từ sau lưng, ôn nhu hỏi

-"Đi đâu?"_ Cô không hiểu hỏi lại

-"Phố thị"

.....

Đứng trước cổng chính của Phố thị, Phó Kỳ Anh thật sự không ngờ rằng sẽ có một ngày mình đứng ở đây, lúc trước khi ở Phó gia, cô toàn là bị nhốt trong nhà làm việc từ sáng đến tối...

-"Đi thôi!"_ Anh mỉm cười cùng cô bước vào đại sảnh

Vào trong sảnh lớn của Phố thị, ngay lập tức, tất cả ánh mắt của nhân viên trong công ty đều đổ dồn vào họ...

Lúc này, một nhân viên bước đến...

-"Tư Đồ thiếu gia, mời bên này!"_ Người thanh niên này chính là Điền Cung_ trợ lý của Phó Kỳ Hân

Anh và cô được Điền Cung đưa đến phòng Chủ tịch. Khỏi phải nói trên đường đi cả hai đều bị rất nhiều ánh mắt gim lấy

Đại khái như thắc mắc: cô gái đứng bên cạnh Tư Đồ thiếu gia là ai? Có quan hệ gì với anh? Còn anh tại sao lại đi cùng cô, chẳng phải anh luôn không gần gũi sắc sao?

Vân vân và mây mây, nhưng quả thực cô đã bị không ít nhân viên nữ gim rồi, bọn họ đều nhìn cô với ánh mắt ganh ghét, đố kỵ..

Còn tất cả nhân viên nam trong công ty đều nhìn cô một cách đê mê, từ trước đến giờ họ chưa từng thấy ai đẹp đến như vậy, cứ như là tiên nữ giáng trần vậy

Cho đến khi cả hai bước vào thang máy cùng với Điền Cung..

.....

Đến phòng của chủ tịch ở tầng cao nhất, Điền Cung cung kính chào rồi rời đi làm việc...

Cốc cốc cốc~

Anh giờ tay lên gõ cửa, ngay lập tức một giọng nói nghiêm nghị truyền ra

-"Vào đi"

Anh và cô bước vào trong...

- "Ba" _ Cô vui vẻ lên tiếng gọi

Phó Ký Hàn ngẩn đầu lên nhìn thì một cảm xúc bất chợt ủa tới, ông bước đến chỗ hai người

- "Kỳ Anh, sao con lại ở đây? Chấn của con... chấn của con làm sao rồi? Đã lành hẳn rồi chứ? Khi ta nghe a Thần báo tin con bị gãy chân ta thực tình chỉ muốn chạy qua bên đó ngay nhưng công việc thực sự là bận quá, ta không thể nào qua đó được, bây giờ thấy con như thế này thì ta yên tâm rồi" _ Ông vui như sắp khóc đến nơi nói

- "Con không sao, ba đừng lo lắng quá" _ Cô mỉm cười đáp

- "Mau, hai đứa ngồi xuống trước đã"

- "Ba, chuyện hợp đồng đó, ba đã suy nghĩ được hay chưa?" _ Anh nhả nhặn nói

Thực ra, hôm nay anh và ba cô hẹn gặp nhau để nói chuyện về hợp đồng mà anh đề xuất. Chính là anh muốn Tập đoàn Bá Hứa Thần hợp tác với Phó thị để giúp Phó Ký Hàn vượt qua giai đoạn khó khăn hiện tại.

- "Cái đó, chấp nhận thì ta có thể chấp nhận rồi, nhưng mà ta chỉ sợ..." _ Ông e dè nói

- "Không có gì phải sợ cả, ba cứ an tâm đi, sẽ không ai dám nói gì đâu mà" _ Anh khẳng định

Với anh, chẳng có gì là không thể, từ năm 20 tuổi, anh đã tung hoành làm mưa làm gió trên thương trường, chưa có ai mà không biết đến anh, lạnh lùng, tàn ác, làm việc rất quai quýt.

- "Được rồi, nhưng dự án phim sắp tới của Tập đoàn Bá Hứa Thần sẽ cần những gì thì con cứ liệt kê vào danh sách, những phụ kiện đó ta sẽ sử dụng nguyên vật liệu tốt nhất để làm" _ Phó Ký Hàn gật đầu nói

- "Phim sao!? Thần, anh là nhà sản xuất phim à?" _ Cô ngồi nghe này giờ thì nắm được điểm mấu chốt

- "Kỳ Anh, con đừng nói với ta là con còn chưa biết rõ về thân thế của a Thần đó!" _ Phó Ký Hàn nghe cô nói thì bất ngờ

- "Đúng... đúng vậy ạ" _ Cô đỏ mặt, cúi gằm mặt xuống

- "Không sao đâu ba, cô ấy cũng là không có thời gian, một tháng nay vì dưỡng thương nên cô ấy chỉ ở trong phòng suốt, không biết cũng là điều hợp lý thôi" _ Anh chỉ còn cách đứng ra hòa giải

Ông cũng không nói gì nữa, đưa con gái này của ông thật là... chẳng biết quan tâm người khác gì cả, cũng đã sống với nhau gần hai tháng rồi còn gì...

- "Không còn việc gì nữa, con và Kỳ Anh xin phép đi trước" _ Anh và cô đứng dậy chào hỏi rồi ra về

.....

Bên trong xe....

- "Cùng anh đi đến một nơi" _ Dứt lời, anh phóng xe chạy thẳng đến Bang Hắc Bá....

- "Anh đưa em đến đây làm gì vậy?" _ Cô thắc mắc, đây không phải là nơi lần trước anh đưa cô đến để sơ cứu sao, sao bây giờ lại đưa cô đến nữa, không lẽ là tái khám sao chứ?!

Anh không nói gì, chỉ lặng lẽ lái xe vào trong, vừa đến cổng chính, thì lập tức có người ngăn lại...

- "Dừng xe, chúng tôi cần phải kiểm tra trước khi vào" _ Một người áo đen bước đến nói

- "Tôi là Tư Đồ Thần" _ Anh lạnh lùng hạ cửa kính xe xuống, ánh mắt trầm lắng đến đáng sợ nhìn người áo đen

- "Lão đại" _ Người áo đen đó có phản hơi sợ hãi cúi đầu cung kính, sau đó nhìn lên mấy người áo đen đang đứng gác." Là lão đại, mau mở cổng"

Anh lái xe vào trong...

- "Anh có cần như thế không, người ta chỉ là đang kiểm tra thôi mà, dọa người như thế! Nhưng mà, người đó gọi anh là lão đại, anh là chủ ở đây sao?" _ Cô nhìn anh

- "Không phải anh dọa唬, đó chỉ là tác phong khi làm việc thôi, còn về việc anh có là chủ hay không thì em sẽ biết ngay thôi" _ Anh mỉm cười xoa đầu cô

Anh cùng cô bước vào trong, ngay lúc này, Hàm Dạ Ân đang đuổi theo Lại Trình Huân chạy vòng vòng trong sân tập...

- "Lại Trình Huân, anh đứng lại đó cho tôi, hôm nay tôi mà không xử anh đẹp tôi sẽ thế họ của anh!" _ Hàm Dạ Ân lớn tiếng đuổi theo Lại Trình Huân đang chạy trốn chết

- "Dạ Ân, tôi cũng đã giải thích rồi, tôi không cố ý mà, với lại thuốc đó cũng còn một nửa mà" _ Lại Trình Huân bị cô đuổi đến sắp đứt hơi luôn rồi

- "Anh còn dám nói sao, anh có biết là thuốc đó tôi đã phải làm rất lâu không hả" _ Hàm Dạ Ân như muốn giết người đến nơi

Lọ thuốc đó có phải mất 5 tháng để làm ra nó, vậy mà tên khốn Lại Trình Huân lại làm đổ mất một nửa, thử hỏi xem cô có tức hay không chứ!

- "Tôi cũng không phải là cố ý" _ Lại Trình Huân vừa chạy vừa xoay lại nhìn cô

- "Không cần biết, hôm nay tôi phải đánh cho anh thành đầu heo luôn" _ Hàm Dạ Ân tăng tốc đuổi theo

Lại Trình Huân như sắp khóc vội vàng xoay người định chạy tiếp thì...

Bụp~

- "A" _ Hắn đâm đầu vào gốc cây lớn và ngã xuống đất...

- "Trình Huân" _ Hàm Dạ Ân nhìn thấy vợ vàng chạy đến đỡ lấy hắn

- "Anh làm sao rồi, trán anh sưng to thế này lại còn tím lên rồi" _ Hàm Dạ Ân vỗ vỗ mặt hắn

- "Đau chết tôi rồi" _ Lại Trình Huân xoa xoa chỗ bị sưng, hắn cứ tưởng là vỗ đầu rồi đấy

Anh và cô cùng bước nhanh đến...

- "Dạ Ân, anh ta có sao không, tôi thấy bị sưng to thế này!" _ Cô ngồi xuống nhìn cái trán bị sưng của Lại Trình Huân, rồi lại nhìn Dạ Ân

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

- "Tôi nghĩ, đầu anh ta cứng như vậy sẽ không chết được đâu" _ Hàm Dạ Ân mạnh mẽ nói là thế, thực chất trong lòng thì ruột gan đều lộn nhào cả lên, lo lắng muốn chết mà còn giả bộ

- "Tôi bị như vậy, em không quan tâm, lo lắng mà còn nặng lời như thế à, tôi sẽ đau lòng lắm đấy!" _ Lại Trình Huân thừa biết là cô mạnh mẽ thế thôi, nhưng vẫn không khỏi có một chút thất vọng

- "Không nói nhiều nữa, mau vào trong đi, tôi sẽ giúp anh làm giải phẫu cho cái đầu heo xấu số nhà anh" _ Hàm Dạ Ân nhìn cái trán sưng to của ai kia mà xót không thôi cái trán bị tím lên rồi kia, cái cây quý quái đâm làm hắn bị thương như thế, đúng là chán sống

Lại Trình Huân được đưa vào trong bồi thuốc, anh và cô ngồi ở bên ngoài chờ đợi...

Bên trong phòng sơ cứu....

Hàm Dạ Ân đỡ hân nằm xuống giường bệnh rồi đi lấy thuốc đến giúp hân bôi vào vết sưng

- " Có chút xước da này" _ Hàm Dạ Ân dùng bông y tế nhẹ nhàng bôi thuốc giúp hân." Có đau lắm không, lớn như vậy rồi mà không cần thận gi hết" _ Cô nhìn thấy mà đau lòng không thôi

- " Em là đang lo lắng quan tâm tôi sao!?" _ Lại Trình Huân nổi hứng trêu ghẹo hỏi

- " Tôi... tôi... không có, quý mới quan tâm anh đấy" _ Rõ ràng là rất quan tâm người ta mà còn giả bộ

- " Em rõ ràng là..." _ Nói đến đây, đột nhiên hân đau đầu rồi ngất đi..

Cô hoảng hốt gọi hân" Trình Huân, Trình Huân, anh mau tỉnh lại, anh làm sao vậy, mau mở mắt ra nhìn tôi đi, Trình Huân" _ Cô lo lắng lay lay người anh

- " Anh mau tỉnh dậy đi mà, tôi... tôi rất lo cho anh, rất quan tâm anh, rất sợ anh xảy ra chuyện, làm ơn, anh hãy mau tỉnh lại đi mà" _ Hàm Dạ Ân lo lắng đến mức sắp khóc đến nơi rồi

- " Lại Trình Huân, anh mau tỉnh lại đi, đừng làm tôi sợ mà" _ Cô vẫn gọi tên anh, khòe mắt cô đã bắt đầu ngấn nước rồi đây này

- " Em có thật là quan tâm tôi không?" _ Đột nhiên, hân lên tiếng hỏi

- " Đúng vậy, anh mau tỉnh lại đi" _ Cô nước mắt lăn dài nói

- " Vậy thì em hãy lại gần tôi một chút" _ Ai kia bắt đầu giờ trò

Cô nghe theo, lập tức ghé sát vào hân, tức thì, hân đột nhiên bật dậy ôm chặt lấy cô, môi lập tức khóa chặt môi...

Hàm Dạ Ân đỡ người vài đây đến khi hiểu ra vấn đề thì đã muộn rồi, chiếc lưới ma quái của hân đã chui tọt vào miệng cô mà càng quết

Cô dấm vãi dấm vào vai hân, lên tiếng kháng nghị, cô cố đẩy hân ra nhưng sức của cô nào thấm vào đâu chứ

Cô bị hân ôm chặt, không còn cách nào chống cự nên cô đành để mặc hân muốn làm gì thì làm..

Hân hôn cô một cách mạnh bạo hơn, ngang tàn cuồng quết, đến khi hân cảm thấy hài lòng thì mới luyến tiếc rời môi cô, nhưng vẫn không buông lỏng cô một chút nào mà vẫn cứ ôm chặt...

Chóp mũi hai người chạm nhau, hân nhẹ nhàng nói" Cảm ơn em đã quan tâm vào lo lắng cho anh"

Hơi thở nam tính của hân phả lên mặt cô làm cho da mặt cô có chút tê dại, còn cả mùi hương quyến rũ ấy nữa, nó như cứ thôi thúc con tim cô nói lên tất cả tâm tình thật sự vậy...

- " Em... anh có thể buông em ra được không?" _ Cô nói

Hân mỉm cười buông lỏng cô ra một chút nhưng hai tay vẫn vòng cô lại

- " Em có đồng ý cho anh một cơ hội để theo đuổi em không?" _ Lại Trình Huân ôn nhu nhìn cô, hướng về cô đầy hi vọng và chờ đợi

- " Chẳng phải từ trước đến giờ anh luôn theo đuổi em sao? Vậy còn hỏi làm gì chứ" _ Cô mỉm cười nhìn hân đáp

Hân không ngờ được rằng cô sẽ nói như vậy, trong lòng ầm ập không thôi đặt xuống môi cô một nụ hôn

Lần này cô không chống trả mà là từ từ đáp lại nụ hôn của hân...

Ngày lúc này.....

- " Dạ Ân, Trình Huân... cậu ta không có vấn đề gì chứ, sao lâu vậy?" _ Phó Kỳ Anh cùng với Tư Đồ Thần mở cửa bước vào thì nhìn thấy đôi kim đồng ngọc nữ chúng ta đang mỗi đối mỗi với nhau

Hàm Dạ Ân chột dạ đẩy Lại Trình Huân ra, trên má anh lên một mảng đỏ khá ngời

- " Xem ra chúng ta đã phá hỏng chuyện tốt của hai người họ rồi, thật không ngờ còn mỗi đuổi nhau chạy vòng ngoài sân vậy mà...." _ Tư Đồ Thần vòng tay qua eo cô thích thú nói

- " Sao... sao hai người lại vào đây?" _ Hàm Dạ Ân đỏ mặt lên tiếng hỏi

- " Vấn đề là để hỏi thăm Trình Huân, nếu như hai người đã không rảnh thì chúng tôi không làm phiền nữa" _ Anh nhìn Lại Trình Huân một cái, như ý nói: Tốt lắm người anh em, cố gắng lên.

Anh và cô bước ra ngoài...

- " Hai người họ đến với nhau rồi" _ Cô vui vẻ nói

- " Nhìn người khác hạnh phúc em vui vậy sao?" _ Anh nhìn cô cưng chiều hỏi

- " Chỉ là bị sự hạnh phúc và vui vẻ của cô ấy ảnh hưởng đến thôi" _ Cô mỉm cười nhìn anh đáp

- " Thế em có muốn được "hạnh phúc" không?" _ Anh cười mà mị khê thì thầm vào tai cô

Dự cảm được điều chẳng lành, ngay lập tức cô đẩy anh ra." Bây giờ em cũng cảm thấy đủ hạnh phúc rồi, không cần thêm nữa"

Cô cười như không cười, từng bước nhỏ lùi ra sau, nhanh chóng bỏ chạy

Anh nhếch môi cười." Để xem em làm sao chạy thoát"

Anh thông thả chạy bộ theo cô, còn giả vờ như bắt hụt cô vài lần, còn có vãn có gắng chạy để bảo toàn tính mạng

- " Lần này anh sẽ không để em thoát dễ dàng như vậy nữa" _ Anh cười mà mãnh rồi lập tức chạy theo tiếp tục

Phó Kỳ Anh chạy vòng vào trong, đến trước cửa phòng sơ cứu, cô gấp rút đập cửa:" Dạ Ân, cứu tôi với, cứu mạng, làm ơn cứu mạng" _ Cô liên tục đập cửa, ánh mắt hoảng sợ nhìn anh đang sắp chạy gần đến. Thôi chết cô rồi!

Mọi người đoán thử xem Kỳ Anh có thoát được móng vuốt của ai kia không? Mau đoán đi, đoán đi. Hehehehe~□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

- " Có chuyện gì vậy?" _ Hàm Dạ Ân vừa mở cửa thì Phó Kỳ Anh lập tức chạy vào rồi đóng chặt cửa lại

Hừ chết cô rồi, chỉ còn một chút nữa thôi là.....

Cô thở hỗn hển, quay sang Hàm Dạ Ân:" Cô có thể cho tôi ít nước không"

Hàm Dạ Ân lập tức lấy một chai nước khoáng đưa cho cô rồi hỏi:"Có chuyện gì mà cô chạy dừ vậy"

Cô còn chưa kịp nói gì thì ngay lập tức tiếng gõ cửa truyền đến

Cốc cốc~

- " Dạ Ân, mở cửa giúp tôi"

Hàm Dạ Ân vừa định bước ra mở cửa thì cô chạy lại đứng chắn ở trước cửa, nhìn Dạ Ân mà lắc đầu

- "Không thể mở" _ Cô cố ý nói lớn để anh nghe thấy

- "Kỳ Anh, em mau ra đây"

- "Không bao giờ, em sẽ không ngốc đến nỗi không thể đoán trước được kết quả khi em bước ra khỏi cánh cửa này" _ Cô mạnh mẽ nói

Hàm Dạ Ân nghe cuộc đối thoại của hai người thì cơ bản cũng hiểu được điều gì đang xảy ra

- "Em không mở cửa có đúng không?" _ Anh nhếch mép cười: Bào bối, để xem lần này em làm sao chạy thoát khỏi tôi đây.

- "Đúng vậy"

Anh lập tức chạy ra ngoài, vòng qua cổng phụ đến trước cửa sổ phòng sơ cứu

Anh nấp vào một bên xem xét tình hình (giống đi bắt tội phạm quá)

Không ai nhìn thấy anh ngoại trừ Lại Trình Huân...

Hắn nhìn cửa mở to khi nhìn thấy anh, lập tức anh giờ dấu hiệu im lặng...

Lại Trình Huân lắc đầu thay cho cô, xem ra lần này cô chạy không thoát rồi...

Còn cô không nghe thấy anh trả lời thì hé cửa nhìn ra ngoài xem anh đã đi chưa

Anh nhanh chóng nắm bắt thời cơ, thần thủ phi nhanh qua cửa sổ bước đến sau lưng cô dưới ánh mắt không thể ngờ của Hàm Dạ Ân

- "Anh ta đã đi chưa?" _ Anh lên tiếng hỏi

- "Chắc là đã đi rồi" _ Cô vẫn còn nhìn ra ngoài mà theo phản xạ trả lời

Nhưng sau đó, mặt cô bỗng danh lại, đây... đây là... là giọng nói của anh mà...

Cô mở to mắt chậm rãi xoay người lại, đầu cúi xuống, đến khi xoay hẳn người lại, nhìn thấy đôi chân dài của anh thì hoảng hốt, cô biết chắc chắn là anh đang đứng ở trước mặt cô rồi...

Cô ngẩn đầu nhìn anh bằng tốc độ ánh sáng rồi cúi gục đầu xuống lại, đã khẳng định 100% là anh cô như muốn khóc đến nơi, bước đến ngã đầu vào lồng ngực rắn chắc của anh

Anh khó hiểu trước biểu hiện của cô, không phải sau khi nhìn thấy anh thì cô sẽ chạy tiếp sao? Vậy sao bây giờ lại.....?!!

Cô vòng tay, ôm chặt eo anh vùi mặt vào ngực anh

- "Em sao vậy?" _ Anh khó hiểu hỏi

Cô vẫn im lặng

Anh đành phải chào tạm biệt hai người kia đưa cô sang phòng làm việc của anh..

Cô vẫn ôm chặt lấy anh không buông...

Anh ngồi xuống sofa, cô ngồi trên đùi anh, gục mặt vào người anh

- "Bào bối, em làm sao vậy?" _ Anh ôn nhu hỏi

- "Em không chơi với anh nữa" _ Cô dấu môi

- "Nguyên nhân?"

- "Anh không thương em"

- "Anh không thương em ở chỗ nào chứ"

- "Mới lúc này còn đuổi theo em chạy mấy vòng"

Anh cạn lời với những câu nói trẻ con này của cô, chỉ là anh muốn chơi đùa với cô một lúc thôi mà...

Anh nhếch môi cười, nâng cằm cô lên, nhìn gương mặt đỏ ửng vì ngượng của cô mà anh không thể nào kìm lòng được, còn cả đôi môi đỏ mọng ấy nữa, anh cuồng nhiệt hôn lấy cô, ôm chặt cô vào lòng...

Cô cũng không phản kháng mà đáp trả lại anh...

Dần dần cô không còn thờ nổi nữa thì anh mới luyến tiếc mà rời môi...

Cô đứng lên rồi mỉm cười hỏi: "Anh có muốn uống cafe do em pha không?"

Anh nhướn mày thích thú, vì từ trước đến giờ cô chưa bao giờ pha cafe cho anh cả." Được, anh rất muốn thưởng thức món cafe do em pha"

Cô cười nhẹ rồi bước ra ngoài pha cafe cho anh...

Còn anh thì ngồi xem lại đồng giấy tờ vận chuyển vũ khí...

Một lát sau, cô trở lại với ly cafe nóng trên tay, bước đến chỗ anh, cô nhẹ nhàng gọi: "Cafe của anh đây"

Cô đặt xuống trước mặt anh ly cafe nóng, anh mỉm cười nhìn cô, nhận lấy ly cafe rồi thưởng thức

Lúc này anh mới cảm thấy thật kỳ lạ, sao cafe cô pha mùi vị lại giống như mùi vị mà anh thường uống ở nhà vậy...

Anh khó hiểu nhìn cô. Dường như hiểu anh đang nghĩ gì, cô lên tiếng: "Có phải rất giống cafe anh thường hay uống ở nhà không?"

Anh gật đầu

- "Bởi vì bình thường anh uống đều là do em pha sẵn để trong máy giữ nhiệt cho anh mà" _ Cô mỉm cười nhìn anh

Bây giờ anh mới hiểu ra mọi chuyện, thì ra là vậy... chả trách anh thắc mắc tại sao thím Trần hay pha cafe cho anh mấy tháng nay mùi vị lại khác lúc trước thím pha...

Hương vị cafe có hương thơm đặc trưng của cafe, vị ngọt nhẹ, làm cho ly cafe trở nên đặc biệt, không quá ngọt cũng không quá đắng, khác hẳn so với cafe của thím Trần hay pha, hương vị cafe mà thím ấy hay pha không đậm đà bằng cô pha.

- "Thì ra là do em pha cafe cho anh à. Anh còn tưởng là tay nghề của thím Trần đã tiến bộ nữa chứ" _ Anh cung chiều kéo tay cô để cô ngồi trên đùi anh

Cô chỉ mỉm cười nhẹ nhìn anh: "Thế anh có muốn ngày nào em cũng pha cafe phục vụ cho anh không?"

- "Đương nhiên rồi, nhưng mà... cafe em pha chỉ mình anh mới được uống thôi, ngoài ra không một ai được phép hết" _ Anh bá đạo tuyên bố

- "Làm sao đây, lúc trước mỗi ngày em đều pha cafe cho ba hết, anh chính là người thứ hai được uống cafe em pha đấy"

- "Không tính những ngày trước kia nữa, bắt đầu từ bây giờ, anh... chính là vị khách duy nhất và độc nhất được uống cafe do em pha thôi" _ Anh lại một lần nữa vô lý nói

- "Anh... thật là chẳng ra làm sao hết" _ Cô thật sự là bó tay với anh luôn, đúng là vô si

- " Em có muốn uống cafe không?"

- " Được thôi" _ Cô đưa tay định nhận lấy cafe thì anh đã nhanh chóng uống lấy một ngụm lớn cafe rồi truyền bằng miệng cho cô

Anh khóa chặt lấy môi cô, đẩy cafe vào miệng cô, cô không ngờ rằng anh lại làm như thế này, nhưng, hương vị cafe này.... thật ngọt... thật đặc biệt làm sao....

- " Anh có muốn uống thêm không?" _ Cô cũng hỏi lại anh

Anh nhường máy tò vè đồng ý, cô mỉm cười nhìn anh rồi lấy ly cafe từ tay anh, uống một ngụm tiếp tục truyền bằng miệng cho anh....

OMGGGGG! Tôi không tin được nữa rồi, đây có phải là chị nữ chính hiền thực mà tôi từng biết không? Chị ấy bị anh ta dạy hư rồi!!!!

Ai đó đi ngang, làm ơn hãy nói cho tôi biết, tôi đang tình hay đang mơ không!?

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Tập đoàn Bá Hứa Thần...

Tại tầng cao nhất của tòa nhà, Tư Đồ Thần đang phê duyệt hồ sơ thì có tiếng gõ cửa...

- " Vào đi" _ Anh cất chất giọng băng lãnh, mắt vẫn chăm chú vào tập hồ sơ đang xem

- " Chủ tịch" _ William bước vào, kính cẩn gọi

- " Có chuyện gì?" _ Anh lạnh lùng hỏi

- " Thưa chủ tịch, dự án phim vẫn còn đang thiếu vai nữ thứ 2" _ William mặc dù giọng nói rất bình tĩnh nhưng cũng không giấu được sự lo ngại vì sức ép quá lớn của anh, cái giọng nói băng lãnh ấy của anh làm cho người ta cảm thấy khó thở

- " Tìm thêm vài người để thử vai đi, 2 ngày" _ Anh lên tiếng

- " Dạ" _ Nói rồi, William nhanh chóng trở về phòng làm việc, chuyển vài cái tin nhắn lời mời

Anh ta đã sắp thờ không nổi với sự băng lãnh của Tổng tài rồi..

~~~~~

Tư Đồ gia....

- " Tiểu thư, xin cô hãy ngồi nghỉ đi ạ, nếu như lão đại biết chúng tôi để cô làm việc này thì chúng tôi chắc chắn sẽ không sống nổi đâu ạ" _ Máy người giúp việc nhìn thấy cô tự mình xuống bếp nấu cơm thì sợ hãi khuyên bảo

- " Mọi người đứng lo, nếu như anh ấy trách tội, thì cứ báo phạt tôi là được, vì cũng không phải mọi người ép tôi làm mà là do tôi tự muốn làm" _ Cô nở nụ cười thân thiện nhìn mọi người

Tất cả ngẩng người trước nụ cười thân thiện của cô, bọn họ dần như bị cuốn theo nụ cười ấy, một nụ cười thật đẹp, sự dịu dàng, thuần khiết và chân thành của cô, họ có thể cảm nhận được...

- " Chị Âu, làm phiền chị lấy giúp tôi hộp đựng cơm ạ"

- " Tôi đây" _ Chị Âu nhanh chóng lấy hộp đựng cơm đưa cho cô: " Nhưng mà tiểu thư, xin cô đừng gọi tôi là chị, nếu lão đại nghe được..."

- " Chị Âu, em hiểu chị muốn nói gì, nhưng mà, chị đâu sao vẫn lớn hơn em hai tuổi, em vẫn thích xem chị như là một người chị hơn, chị không cần sợ anh ấy bắt phạt, thực ra tính cách của anh ấy vốn rất dịu dàng" _ Cô tắt bếp, sau đó lấy cafe mình đã pha sẵn lúc này để vào ly, rồi nói tiếp...

- " Bề ngoài anh ấy thì giống như một tân băng nhưng thật ra anh ấy rất hiền đấy"

- " Không ngờ trong lòng em, anh lại có ấn tượng tốt như vậy" _ Anh nở nụ cười bước đến ôm cô từ đằng sau

Tất cả mọi người ở đây đều thức thời rời đi, để lại không gian riêng tư cho hai người. Cô đỏ mặt xoay lại đối diện với anh...

- " Sao hôm nay anh về sớm thế, em còn dự định sẽ mang cơm đến cho anh. Nhưng giờ anh về rồi thì tốt rồi, nào anh mau ra bàn ngồi đi em mang ra cho anh" _ Cô kéo tay anh đi ra bàn

Anh mỉm cười, trong lòng ấm áp không thôi. Ít phút sau, cô dọn thức ăn ra, nhìn những món ăn đầy màu sắc rau củ của cô làm, anh cảm động vô cùng, anh từng mơ sẽ có người quan tâm anh như này, bấy giờ giấc mơ ấy đã thành sự thật rồi.

- " Tranh thủ lúc còn nóng anh mau ăn đi" _ Cô ngồi xuống cạnh anh

- " Em bón anh ăn đi" _ Anh làm vẻ mặt trẻ con nhìn cô

Cô cũng bó tay với anh, lấy thìa gấp thức ăn bón cho anh. Anh vui vẻ ăn thức ăn cô bón cho...

- " Tay nghề của em cũng không tệ đấy" _ Anh nhìn cô, mỉm cười nói

- " Vậy thì ăn nhiều một chút, em thấy anh chỉ toàn xương với da thôi, ăn nhiều một chút mới tốt" _ Cô vừa nói vừa nhìn anh một lượt từ đầu đến chân, đánh giá

- " Sao em biết anh chỉ toàn da với xương, em đã nhìn thấy đâu, bình thường nhìn anh như thế nhưng thực chất anh không có như thế, anh nặng lắm đấy"

- " Em không tin đâu" _ Cô bĩu môi cảm thán

- " À mà quên nữa, lúc này khi anh mới trở về nhà, thì nghe bác quán gia nói em ở phòng bếp nên anh liền đi tìm em, lúc đó anh đã vô tình nghe được em muốn nấu ăn và bảo mọi người tránh ra, rồi nói cái gì mà *nếu như anh ấy trách tội thì cứ báo phạt tôi là được*, vì em đã nói thế nên anh muốn... thực hiện tâm nguyện đấy cho em" _ Anh nở nụ cười giăng tà nhìn cô

- " Em... em chỉ là muốn nấu cơm cho anh ăn thôi"

- " Nhưng đây là việc của thím Trần với Âu Liên" _ Ngưng một chút anh nói tiếp: " Vì vậy em phải bị phạt"

Nói rồi, anh nhìn sang có bằng một ánh mắt ma mị. Cô gợn sóng trong lòng, đứng lên nói: " Được, phạt thì phạt, nếu em đã nói như thế thì không có gì phải chối nữa, anh muốn phạt gì?"

Anh nhếch mép cười, đứng dậy ghé tai cô thì thầm: " Giường"

Mặc dù chỉ một chữ thôi cũng đã khiến cô như sấm chớp giữa trời quang rồi, cô tự tin nói: " Được, em chấp nhận hình phạt"

- " Vậy thì đi thôi" _ Anh bế cô đi nhanh về phòng

Lên đến phòng, anh đặt cô xuống giường bắt đầu công việc mà mình đã muốn thực hiện từ lâu, ngay lúc này...

Đột nhiên cô nháu chặt mày lại, một tay nắm chặt tay anh, tay còn lại ôm bụng, đứt quãng nói: " Thần, em... em... đau..." _ Cô cắn chặt môi, vẻ mặt đau đớn nhìn anh

Anh nhìn thấy cô như thế thì hốt hoảng: " Kỳ Anh, em làm sao? Đau ở đâu?"

- " Em... đau... bụng... mau gọi... cho... cho Hàm. Dạ Ân" _ Cô nói

- " Được, được, em cố đợi một chút" _ Anh nhanh chóng lấy điện thoại gọi cho Lại Trình Huân

« alo»

-" Trình Huân, mau đưa Dạ Ân đến nhà tôi mau lên, Kỳ Anh xảy ra chuyện rồi!"_ Anh gấp gấp nói

« Được, tôi đưa người đến ngay»

Một lúc sau, Lại Trình Huân đã đưa Hàm Dạ Ân đến...

-" Hai người đến rồi, Dạ Ân, cô mau xem, Kỳ Anh cô ấy bị đau bụng"

-" Hai người ra ngoài trước đi!"_ Hàm Dạ Ân đuổi hai người họ ra ngoài rồi trở vào

-" Kỳ Anh, cô bị đau nhiều không? Lúc sáng có ăn gì để bị đau bụng không?"_ Hàm Dạ Ân vừa chuẩn bị dụng cụ y tế vừa hỏi

-----

Hi mọi người, au đã tro lại rồi đây, sorry vì đã vắng mặt khá lâu. Nhưng mình đã thi xong kỳ Tuyển sinh rồi, mình sẽ chăm chỉ để viết truyện hơn để bù cho mọi người nhé!

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

-" Dạ Ân, cô lại gần đây một chút, tôi có việc muốn nhờ cô"_ Phó Kỳ Anh ngồi dậy, nhỏ giọng gọi

-" Chuyện gì? Ế, không phải cô bị đau bụng sao... sao bây giờ lại..."_ Nói tới đây Hàm Dạ Ân liền hiểu được vấn đề:" Cô vốn dĩ không hề bị đau bụng có đúng không?"

Cô cười ngượng gật đầu:" Umk"

-" Hay lắm, cô làm hai người chúng tôi chạy bán mạng đến đây, cũng không biết đã vượt bao nhiêu cái đèn đỏ rồi!"_ Hàm Dạ Ân giờ giọng, giả vờ trách móc

-" Nếu tôi không làm như thế, thì tôi sẽ không toàn mạng đâu, cô cũng biết tính của A Thân rồi mà!"_ Cô lí nhí, sợ anh còn ở ngoài cửa phòng nghe được

-" Thôi được rồi, cô có việc gì đây, nói đi!"_ Hàm Dạ Ân khoanh tay trước ngực, nhìn cô nói

-" Cô hãy đuổi hai người kia xuống lầu dưới hết đi"

-" Li do gì đây?"_ Hàm Dạ Ân hỏi

-" Umk..."_ Cô xoa xoa cằm, bắt đầu suy nghĩ:" Tôi còn chưa ăn cơm nữa đây, lấy có tôi cần phải ăn trước khi uống thuốc đi, còn nữa, cô muốn ăn gì thì cứ bảo Trình Huân lấy cho là vẹn toàn"

-" Tôi thật không ngờ cô lại có thể nghĩ ra chiêu này đây, xem ra đầu óc cũng rất linh hoạt!"_ Hàm Dạ Ân cười trừ nhìn cô rồi bước ra ngoài

Phó Kỳ Anh nghe nói như vậy cũng chỉ biết cười ngượng thôi...

.....

Hàm Dạ Ân và Phó Kỳ Anh đang vui vẻ nói chuyện trong phòng thì có tiếng gõ cửa vang lên...

Hai cô gái đang cười đùa vui vẻ lập tức đứng hình=====)

Cô vội vàng nằm xuống kéo chăn đắp lên người, Hàm Dạ Ân bước ra mở cửa...

Vừa mở cửa ra, liền gặp ngay Tư Đồ Thần gấp gấp hỏi:" Có ấy sao rồi, có nặng lắm không?"

-" Cái này... thật ra cô ấy chính là ăn uống không điều độ dẫn đến đau dạ dày, cần phải tĩnh dưỡng một thời gian, còn nữa, trong khoảng thời gian này, cô ấy không được vận động mạnh, cũng không được làm việc nặng, cô ấy cần phải được nghỉ ngơi nhiều hơn!"_ Hàm Dạ Ân cô đã giúp người thì phải giúp cho tới, nhưng cô chỉ có thể giúp cho Phó Kỳ Anh qua được nạn này một thời gian thôi, sau này tự cô ấy phải cứu lấy mình=====)

-" Tôi có thể vào thăm cô ấy không?"_ Anh hỏi

-" Tất nhiên, nhưng mà.... nhanh thôi nhé, tôi cần phải khám kỹ lại cho cô ấy sau khi cô ấy uống thuốc, để tránh trường hợp bị tái phát trở lại"

-" Được!"_ Anh mang khay thức ăn bước vào phòng

Nhìn thấy cô nằm trên giường bệnh mà đau lòng không thôi, anh tự dặn lòng là phải chăm sóc cô kỹ hơn...

-" Kỳ Anh, em đã thấy đỡ hơn chút nào chưa?"_ Anh ân cần hỏi thăm, đỡ cô ngồi dậy

-" Umk, em cũng đỡ nhiều rồi!"_ Cô trong lòng ấm áp không thôi, không ngờ anh lại ân cần và dịu dàng đến như vậy. Một phần, trong lòng cô cũng cảm thấy có lỗi với anh

-" Kỳ Anh, trước khi uống thuốc cô hãy ăn ít cháo này đi đã!"_ Hàm Dạ Ân mang tô cháo đến trước mặt cô

-" Đưa tôi!"_ Anh nhanh chóng nhận lấy tô cháo thay cho cô

-" Em thích ăn nhất là hải sản, vì vậy, anh đặc biệt nhờ thám Trần nấu cháo hải sản này cho em đấy!"_ Anh dịu dàng thổi nguội cháo rồi bón cho cô ăn. Thật ra, cháo mà cô ăn là do anh nấu, thám Trần chỉ hướng dẫn và giúp đỡ cho anh thôi, tất cả mọi người trong nhà đều trở mặt khi nhìn thấy anh xuống bếp như thế...

Chính là vì anh không giỏi nấu nướng, nên anh mới nhờ thám Trần dạy cho. Anh đã chạy ngay vào bếp khi nghe Hàm Dạ Ân nói cô phải lết dạ trước khi uống thuốc, bởi vì cô đang bị đau bụng nên anh đã dồn hết tình cảm vào để nấu món cháo này cho cô ăn...

Từ nhỏ đến lớn, anh chưa một lần vào bếp chứ đừng nói chỉ đến nấu nướng như thế. Cô, chính là người đầu tiên khiến anh đích thân xuống bếp và được ăn món anh nấu như thế....

Cô há miệng ăn cháo anh bón cho, trong lòng vô cùng cảm động, vì vậy mà cô đã ra một quyết định....

-" Dạ Ân, để cảm ơn hôm nay cô đã đến đây, ngày mai tôi mời cô đi ăn đền bù được không?"_ Cô nhìn sang Hàm Dạ Ân, mỉm cười nói

-" Được, được, thế ngày mai tôi đến đón cô, tôi biết một chỗ này nấu ăn rất ngon!"_ Hàm Dạ Ân vui vẻ nhận lời, hai mắt cô đã sáng rực khi nghe Phó Kỳ Anh nói mời đi ăn

-" À, không phải lúc này cô còn có việc gấp cần giải quyết sao, cứ trở về làm việc của mình đi, tôi không sao nữa rồi, nếu có gì không ổn tôi sẽ báo ngay cho cô!"_ Cô chính là đang mở đường thoát thân cho Hàm Dạ Ân

Hàm Dạ Ân hơi hơi khó hiểu khi nghe cô nói như vậy nhưng đến khi nhìn thấy bàn tay trái đang ra ám hiệu chỉ chỉ vào anh thì lập tức hiểu ra nên vội vàng trả lời:" Đúng vậy, cô không nhắc thì tôi cũng quên mất, tôi phải đi ngay rồi, có gì thì hãy điện cho tôi"

Nói rồi, Hàm Dạ Ân nhanh chóng đi ra ngoài kéo Lại Trình Huân trở về....

Sau khi hai người kia đã đi, cô lấy tô cháo mà anh cầm để sang một bên, chủ động hôn lấy anh...

Anh nhăn cầu mày to, bất ngờ trước sự chủ động của cô, ngờ người vãi giấy, nhưng sau đó cũng lấy lại tinh thần, trong lòng cảm thấy rất hài lòng trước biểu hiện của cô...

Nhận thấy sự rụt rè và không thuần thục của cô, anh nhanh tay giữ chặt lấy cô, cuồng nhiệt hôn cô, được một lúc, anh đột nhiên nhớ đến lời của Hàm Dạ Ân nói cô không được vận động mạnh và làm việc quá sức, anh luyến tiếc rồi mới có...

-" Em xin lỗi!"_ Cô cúi đầu xuống, nhỏ nhẹ nói

- " Tại sao em lại phải xin lỗi?"_ Anh ôn nhu hỏi cô

- " Thật ra, em không có đau bụng gì cả, em chỉ giả vờ thôi, bởi vì... em... em..."_ Cô ngập ngừng, không biết phải giải thích như thế nào nữa

Anh nghe đến đây thì hiểu ngay vì sao mà cô lại phải giả vờ, trong lòng không khỏi xót xa, cô nghĩ anh đã tận đến mức đó sao?! Nếu như cô không muốn, chẳng phải cô chỉ cần nói với anh là em chưa chuẩn bị tốt là được rồi hay sao?

Nếu cô nói thế thì anh sẽ chờ cho đến ngày cưới, anh cũng không muốn cưỡng ép khi cô không muốn mà.

- " Anh hiểu rồi!"_ Giọng nói của anh có phần hơi buồn một chút

- " Có phải là anh cảm thấy thất vọng về em lắm không? Em cũng không phải muốn lừa gạt anh đâu"_ Cô cúi gằm mặt, không dám ngẩng đầu nhìn anh

- " Kỳ Anh, sau này em không cần phải giả vờ nữa, anh sẽ không ép nếu như em không muốn đâu, sau này nếu không muốn em cứ việc nói thẳng với anh là được"

- " Em xin lỗi, thật ra không phải em muốn bài xích hay từ chối, mà là em cảm thấy mình còn chưa chuẩn bị tốt, em sợ..."_ Cô sợ anh sẽ giận mình, nên cố gắng giải thích với anh

- " Được rồi, anh hiểu rồi, nhưng sau này có chuyện gì cũng phải nói với anh có biết không, em không được giấu anh hay nói dối anh nữa"_ Anh mỉm cười nhìn cô nói, không biết anh có nhận ra sự thay đổi của bản thân mình hay không?

Kể từ khi có cô, anh đã khác hẳn với lúc trước, anh hòa đồng, dễ gần hơn, biết quan tâm và lo lắng, biết vui, biết buồn, biết đau lòng, biết cảm thông, biết sẻ chia với người khác...

Phải chăng khi con người ta yêu thì luôn luôn thay đổi như vậy để bản thân hoàn hảo hơn để xứng đáng với người đó?

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Đã hai ngày trời qua kể từ khi cô giả vờ bị bệnh để thoát khỏi ma trào của anh...

Hôm nay, như thường lệ, anh đến công ty với bộ vest đen huyền thoại cộng thêm gương mặt lạnh lùng đậm mùi sát khí...

Đặc biệt một điều, bên cạnh anh còn có một cô gái xinh đẹp, người đó không ai khác chính là cô_ Phó Kỳ Anh.

Anh cùng cô bước vào đại sảnh của công ty trước bao nhiêu ánh mắt của mọi người...

Lúc này, William vội vã chạy đến...

- "Thưa chủ tịch, tôi đã tìm được người để thử vai rồi ạ"_ Mặc dù, anh ta nói như thế, nhưng trên thực tế, anh ta vẫn không hài lòng lắm với những người ứng tuyển, từ ngoại hình cho đến khí chất và phong thái

Những người đó hoàn toàn không hề phù hợp với một vai diễn nửa chính nửa tà của nhân vật nữ thứ trong bộ phim này...

- " Được, chuẩn bị đi, tôi đến ngay!"_ Anh hài lòng gật đầu, một lời ban xuống

William bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm, anh ta ngẩn đầu lên thì nhìn thấy cô, ngay lập tức, hai mắt anh ta sáng rực: tìm được rồi, cuối cùng cũng tìm được rồi

- " Chủ tịch, tôi đã tìm được người thích hợp hơn để đóng vai diễn này rồi!"_ William rất hài lòng về cô, ngoài cô ra, không một ai có được khí chất như thế...

- " Ai?"_ Anh hơi nhíu mày hỏi

- " Chính là cô gái đang đứng cạnh ngài!"

- " Không được!"_ Ngay lập tức, anh đen mặt, lạnh giọng nói, cánh tay cũng ôm chặt cô hơn

- " Nhưng mà, tôi thấy cô ấy là người thích hợp nhất!"_ William cố gắng thuyết phục, mặc dù có phần sợ hãi trước ánh mắt như muốn giết người của anh

Nghe William nói, Tư Đồ Thần suy nghĩ hồi lâu rồi đưa ra quyết định...

- " Kỳ Anh, em có muốn đóng phim không?"

- " Đóng phim sao?"_ Cô thực ra cũng rất muốn nhưng mà công việc trước giờ cô muốn làm nhất là thiết kế, hơn nữa cô... cũng chưa từng nghĩ tới việc này

- " Em có muốn thử không?"_ Anh dịu dàng hỏi, ánh mắt chứa đầy sự cưng chiều

William nhìn thấy mà không khỏi ngờ ngàng, là chuyện gì đây, phong thái này của chủ tịch, hẳn nghĩ cũng không dám nghĩ...

- " Em không biết mình có làm được hay không nữa, với lại anh cũng thừa biết là em thích công việc thiết kế mà"_ Cô nhìn anh, nhẹ nhàng trả lời

- " Không sao, em cứ việc thử sức đi, nếu không được thì trở về làm việc mình thích!"_ Anh mỉm cười nói, cưng chiều vuốt tóc cô

Đúng lúc này, Kiều Phi Phi bước đến, nhìn thấy cô được anh đối xử cưng chiều như thế thì lòng đố kỵ nổi lên...

- " Con đó là ai mà lại được anh ấy đối xử tốt như thế chứ?"_ Kiều Phi Phi một bụng ganh ghét lắm lắm

- " Kiều Phi Phi!"_ Phó Tư Yên từ đầu bước đến gọi

- " Phó Tư Yên, cô đến đây làm gì?"_ Kiều Phi Phi rất nhanh lấy lại phong thái, kiêu ngạo lên mặt

- " Có phải cô rất muốn biết người đứng cạnh Tư Đồ thiếu gia là ai có phải không?"_ Phó Tư Yên không trả lời Kiều Phi Phi mà hỏi tiếp

- " Có biết sao?"_ Kiều Phi Phi nghi ngờ hỏi

- " Sao lại không?"_ Ngưng một chút, Phó Tư Yên nói tiếp: " Nó chính là đứa con hoang của ba tôi!"_ Nói đến đây trong mắt à hiện lên tia căm ghét

- " Thì ra là một đứa con hoang?"_ Kiều Phi Phi kinh hãi nhưng rồi chợt nhận ra gì đó á nói tiếp: " Như thế, nó không phải là em cùng cha khác mẹ của cô sao?"

- " Tôi chưa bao giờ thừa nhận nó là em của mình!"_ Phó Tư Yên cực kỳ ghét người khác nói Phó Kỳ Anh là em của á

- " Cô có muốn hợp tác cùng tôi, hạ nó không?"_ Phó Tư Yên nói tiếp

- " Sao?!"_ Kiều Phi Phi có phần ngạc nhiên

- " Có muốn không?"_ Phó Tư Yên nhếch môi cười lạnh

- " Được!"_ Kiều Phi Phi cũng nhếch môi cười lạnh, đáp lại á ta

.....

Tất cả đang bận rộn với việc dựng phim trường để các thí sinh thử vai, anh và cô bước đến với ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người...

- " Chủ tịch, ngài tới rồi!"_ William nhìn thấy anh thì cúi đầu chào

- " Đã chuẩn bị xong hết rồi chứ?"_ Anh hỏi

- " Dạ đã xong hết rồi ạ, bây giờ đã có thể bắt đầu rồi!"_ William kính cẩn thưa

- "Tốt, vậy thì bắt đầu đi" _ Anh hài lòng gật đầu nói

- " Vâng"

Nói rồi, William nhanh chóng rời đi chuẩn bị cho thí sinh đầu tiên...

Cộng tất cả lại thì có hết 7 người tham gia thử vai, thêm Phó Ký Anh nữa là tổng cộng 8 người...

Khòì nói cũng thừa biết rằng, trong 8 người ở đó, chắc chắn là sẽ có Kiều Phi Phi và Phó Từ Yên tham gia rồi..

- "Người thứ nhất, Triệu Nghi Lâm!" _ William ngồi bắt chéo chân, phong thái của anh ta lúc này hoàn toàn khác so với lúc đối diện với Tư Đồ Thần.

Triệu Nghi Lâm bước đến, một gương mặt khiến cho người khác nhìn vào là sẽ xiêu lòng ngay, cô ta mang một nét đẹp thanh tú, với nụ cười hiền dịu cộng thêm vóc người chuẩn ba vòng....

Còn có đôi chân thon dài của cô ta, chắc chắn sẽ khiến cho nam nhân đổ gục...

- " Có Triệu, vị này là Hứa Lạc Khiêm sẽ là bạn diễn của cô" _ William vui vẻ giới thiệu

Phải nói rằng, Hứa Lạc Khiêm quả thật là một nam thần trong lòng các thiếu nữ, còn có nụ cười chết người của hắn, khiến cho các thiếu nữ hay mơ mộng điều phải mê mẩn...

- " Chào cô Triệu, rất hi vọng được hợp tác cùng với cô" _ Hứa Lạc Khiêm nở nụ cười thân thiện, bắt tay với Triệu Nghi Lâm

- " Tôi cũng rất mong được làm việc cùng với nam diễn viên nổi tiếng như anh Hứa đây" _ Triệu Nghi Lâm cũng nở nụ cười đáp lại

- " Được, hợp tác vui vẻ" _ Hứa Lạc Khiêm vui vẻ nói

- " Được rồi, mọi người mau vào vị trí" _ William nói lớn, ngưng một chút anh nhìn Hứa Lạc Khiêm và Triệu Nghi Lâm hỏi" Cả hai người đều đã nhớ kịch bản hết rồi chứ?"

- " Đã nhớ" _ Cả hai người họ cùng trả lời

- " Tốt, chuẩn bị bấm máy. Một... hai... ba... action" _ William nói, chăm chú ngồi nhìn màn hình hiện lên ở máy lưu

Bạn đang đọc truyện *Bắt Cháp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Thời gian cứ thế trôi qua, chỉ còn 3 người nữa là đã xong buổi thử vai rồi..

Chính là còn lại Phó Ký Anh, Phó Từ Yên và Kiều Phi Phi...

Ngay lúc này, Kiều Phi Phi đột nhiên ngã bệnh...

- " Tôi... tôi cảm thấy hơi đau đầu, có thể cho tôi nghỉ một chút không, dù sao thì cũng còn Từ Yên rồi mới đến lượt tôi" _ Kiều Phi Phi ngã vào người của William mà nói

- " Được rồi, cô về nghỉ đi" _ William kinh tởm đẩy à ta ra

- " Để tôi đưa cô ấy đi, hãy cho Ký Anh thử vai trước đi" _ Phó Từ Yên bước đến đỡ lấy Kiều Phi Phi

- " Được rồi, được rồi, đi mau, đưa cô ta đi" _ William cũng đồng ý để hai à rời đi

Thế là Phó Từ Yên đưa Kiều Phi Phi rời đi...

- " Xin mời Phó tiểu thư" _ William kính cẩn vui vẻ mời cô

- " Anh đừng như thế, tôi thật sự không dám nhận" _ Cô mỉm cười nói

William đứng hình tại chỗ, cô lại có thể cười đẹp đến như thế, quả thật là quá sức tưởng tượng....

Ngay tức khắc, có một ánh mắt giết người hiện lên, William cảm thấy lạnh sống lưng, bất giác, anh ta nhìn sang Tư Đồ Thần. Anh lúc này hắc tuyến đầy đầu, ánh mắt băng lãnh như muốn giết người ngay lập tức. Ngoài anh ra, người nào dám để ý đến cô đều phải trả giá đắt...(=))))))

- " William... tôi nghĩ, cậu nên chọn người khác thử vai đi, chúng tôi phải về rồi" _ Tư Đồ Thần đứng lên bước đến chỗ cô, nắm tay cô kéo đi

William xanh mặt chạy theo....

- " Chủ tịch, xin ngài bớt giận, tôi... tôi tình nguyện bị trừ nửa tháng lương"

- " Là cậu nói đấy" _ Anh nhếch môi cười, xem ra đã trả được thù rồi, mẫn nguyện, mẫn nguyện a.

- " Được rồi, tất cả hãy mau chuẩn bị để thử vai đi" _ Anh thở ra một hơi nhẹ nhàng nói, trên môi vẫn còn nụ cười mẫn nguyện lúc này

Cô bước lên phía trước, chuẩn bị cho phần thử vai của mình, lần này, bạn diễn của cô không ai khác chính là Hứa Lạc Khiêm...

- " Không biết Phó tiểu thư đây có thể cho tôi bắt tay không?" _ Hứa Lạc Khiêm nở nụ cười nhìn cô, nho nhã nói

Nhìn thấy hắn ta cười với cô như thế, anh đã nổi máu ghen lên tận não rồi, còn thêm bắt tay nữa, bộ hắn ta tưởng anh biến mất rồi sao chứ!!

Cô mỉm cười đáp lại hắn ta:" Được thôi"

Phó Ký Anh đưa tay ra, định bắt tay với Hứa Lạc Khiêm thì....

- " Khoang đã" _ Anh đã không thể ngồi yên được nữa rồi, cô lại còn cười với hắn ta như thế, thực sự là tức chết anh mà!

- " Để anh bắt tay thay em" _ Anh mặt đỏ bừng bước đến chỗ cô, bá đạo nói

Nói rồi, anh quay sang Hứa Lạc Khiêm, ánh mắt sát lạnh nhìn thẳng vào mắt hắn...

Cảm thấy lạnh sống lưng đột ngột, Hứa Lạc Khiêm xanh mặt nhìn anh...

- " Chủ... chủ tịch" _ Hắn ta sợ đến mức run rẩy

Anh cầm lấy tay hắn ta, siết thật chặt... đến nỗi nghe hắn một tiếng " rắc"

Hứa Lạc Khiêm đau đến muốn khóc, nhưng vẫn nở nụ cười tựa tiểu phi tiểu...

- " William, tôi... sẽ đóng thay cho cậu ta" _ Tư Đồ Thần nhếch mép nở nụ cười lạnh

- " Chủ tịch, ngài không cần phải như vậy đâu" _ Hứa Lạc Khiêm cười cười

- " Tôi thích thì tôi làm thôi, không cần cậu phải quan tâm. Còn bây giờ, cậu... ra ngoài ngồi" _ Anh lạnh lùng nhìn hắn, hơi thở đậm mùi sát khí

Thế là anh và cô diễn cùng nhau ở lần thử vai này, tất cả đã sẵn sàng để bấm máy rồi..

- "Được rồi, một... hai... ba.. action... diễn!" _ William nói lớn

Ngay lập tức Phó Kỳ Anh hay đổi phong thái, cô lúc này nhìn lạnh lùng hằn đi, ánh mắt như muốn giết người nhìn Tư Đồ Thần..

- " Bạch Phong, anh còn lời nào để giải thích cho hành vi ác độc của mình!" _ Cô nhìn anh với ánh mắt hận thù chỉ tay thẳng vào anh

- " Từ Huyền, không phải như em nghĩ đâu, em hãy nghe anh giải thích" _ Anh đau lòng nhìn cô

- " Chính anh đã phái người giết chết ba tôi mà còn chối sao" _ Cô tràn đầy oán hận, lớn tiếng nói

- " Là ai đã nói với em!"

- " Là ai không quan trọng, quan trọng là ngày hôm nay tôi phải giết chết anh!" _ Cô rút súng chỉ thẳng vào người anh

- " Là Tề Diệp Vũ nói với em có đúng không?" _ Anh từ từ lạnh giọng lại khi nhắc về hấn

- " Thì đã sao chứ, ít nhất, anh ấy luôn quan tâm đến tôi, còn anh thì sao... anh luôn luôn bắt tôi phải ngoan ngoãn nghe lời anh, phải phục tùng anh, trong lòng anh chỉ có ý nghĩ chiếm đoạt tôi thôi?" _ Cô lớn tiếng, ánh mắt căm phẫn ứa lệ nhìn anh

- " Chẳng lẽ từ trước đến giờ em chưa từng một lần yêu anh sao?" _ Anh hi vọng nhìn cô, cho dù có dối rằng cô đã từng yêu anh thì anh mong một lần, chỉ một lần được nghe lời nói dối đó, như thế thôi, anh cũng mãn nguyện rồi..

William và Hứa Lạc Khiêm tròn mắt nhìn nhau trước tài diễn xuất của hai người, ngay cả Hứa Lạc Khiêm cũng không thể diễn xuất thần được như anh..

- " Tôi... chưa từng và mãi mãi về sau cũng sẽ không bao giờ yêu anh!" _ Cô cắn răng mà nói ra những lời khiến cho cả hai cùng đau khổ, có trời mới biết, cô đã yêu anh nhiều biết bao nhiêu

Chính vì cô yêu anh nhiều như thế, nên nỗi hận trong lòng của cô mới càng lớn, đến mức khiến tim cô như rỉ máu

Anh nghe từng lời cô nói mà tìm anh như bị ai bóp nát vậy, đau đớn vô cùng..

- " Được, nếu đã như vậy thì anh cũng sẽ không giữ em làm gì nữa, nhưng muốn nói rõ một điều, anh chưa một lần nào phái người giết chết ba em!" _ Nói rồi anh xoay người bỏ đi

Cô lặng người ngay lập tức, anh nói như thế, chẳng lẽ...

Đúng lúc này, có tiếng vỗ tay vang lên, anh và cô đều dừng người, anh dừng chân, nhìn sang hướng có tiếng vỗ tay...

- " Thật là khiến cho người ta phải cảm động!" _ Tề Diệp Vũ bước ra với nụ cười hả hê trên môi

- " Tề Diệp Vũ" _ Anh nháu mày nhìn bóng người từ trong tối bước ra

- " Bạch Phong, nhìn thấy tôi anh cảm thấy ngạc nhiên lắm chứ gì, có phải anh đang muốn biết tại sao tôi lại ở đây không?" _ Tề Diệp Vũ cười đều nhìn anh đầy khinh bỉ

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

- " Diệp Vũ, tại sao anh lại..." _ Cô bắt giác nháu mày nhìn hấn

- " Em ngạc nhiên lắm chứ gì, chắc là em đang muốn biết ai mới là hung thủ thực sự giết chết ba của em không?" _ Tề Diệp Vũ bước đến chỗ cô, dùng tay nâng cằm cô lên

Cô chán ghét gạt tay hấn ra, trên thế gian này, ngoại trừ anh, thì không một ai có quyền được chạm vào cô...

- " Là anh!" _ Cô chột hểu ra sự thật khi nghe những gì hấn nói

- " Đúng, là tôi!" _ Ngưng một chút, hấn nói tiếp:" Không biết là em có nhớ mình còn là thuộc hạ của băng nhóm sát thủ lừng danh không chắc em cũng hiểu được quy định ở đó mà, phải không?"

- " Tại sao anh lại làm vậy hả? Ông ấy không liên quan đến chuyện này cơ mà" _ Cô tức giận nhìn hấn, lớn tiếng nói

- " Hahaha, điều này dĩ nhiên là phải có liên quan chứ, em vì hấn mà rời khỏi tôi, còn ông ta vì bao che cho hai người mà không ngăn ngại ám sát tôi, ông ta... chết cũng đáng!" _ Tề Diệp Vũ chỉ tay vào anh, ánh mắt đầy sát khí

- " Anh..." _ Cô tức đến nổi chỉ muốn giết hấn ngay lúc này

- " Bạch Phong, Tà Từ Huyền không biết hai người có nhận ra đây là gì không?" _ Tề Diệp Vũ cảm hai bộ hồ sơ đưa ra trước mặt hai người

- " Là cổ phần của Bạch thị và Tà thị" _ Cả hai người không hẹn mà cùng trầm miệng một lời nói ra

- " Đúng vậy!" _ Hấn cười đều nhìn sang cô:" Tà Từ Huyền, bây giờ Bạch Phong đã là kẻ trắng tay rồi, nếu như em đồng ý theo tôi, thì nửa đời sau em sẽ không phải lo cái ăn cái mặc!"

Bạch Phong nghe hấn nói, sau đó nhìn sang cô với ánh mắt đầy hi vọng.....

Tà Từ Huyền suy nghĩ một lát rồi nhìn sang Bạch Phong.....

- " Được, tôi đồng ý". _ Cô nhìn thẳng vào Tề Diệp Vũ rồi nói

Bạch Phong ngẩng người tại chỗ, cô nào có phải là người như vậy, hay là cô đang đùa giỡn với anh...

- " Từ Huyền, em là đang nói đùa có phải không?" _ Bạch Phong tìm đau như cắt nhìn cô, hy vọng cô nói cho anh biết đây không phải là sự thật

- " Không hề, tôi nào có nói đùa, anh nhìn lại bản thân mình xem, anh có gì để lo cho tôi chứ, anh đã trắng tay rồi, Bạch Phong, anh đừng có nằm mơ nữa!" _ Cô lạnh giọng nói

- " Người nghe thấy rồi chứ, người đã không còn gì nữa rồi!" _ Tề Diệp Vũ cầm lấy hai tập hồ sơ đánh vào mặt anh

Cô bước đến ôm lấy Tề Diệp Vũ:" Được rồi anh, chúng ta đi thôi!"

Hấn bước đi cùng cô được vài bước thì...

- " Đứng lại!" _ Cô cầm lấy con dao đã thủ sẵn kề ngay vào bụng hấn

Tề Diệp Vũ về mặt ngưng trọng dừng lại, ngay cả anh cũng khó hiểu trước mọi chuyện đang diễn ra...

- " Giờ tay lên!" _ Cô lạnh giọng

Hấn tức giận mà vẫn phải làm theo lời cô nói...

Tức khắc, cô xoay người, kề dao vào cổ hấn:" Đưa hai bản hồ sơ đó đây!"

Tề Diệp Vũ nghe cô nói, dù dự không muốn đưa, cô hiểu ý nhanh chóng kề dao sát vào cổ hấn hơn

- " Còn không mau đưa!"

Hấn chỉ còn cách chịu nhục mà đưa ra....

Cô gạt lấy tập hồ sơ, ném cho Bạch Phong:" Anh mau rời khỏi đây đi!"

- " Em nghỉ anh sẽ nghe lời em nói sao?" _ Anh làm sao có thể bỏ mặc cô lại một mình được chứ

Tề Diệp Vũ thấy hai người vẫn còn đang nói chuyện thì chớp lấy thời cơ, nhanh chóng gạt tay cô rồi đẩy cô ra....

Tạ Tử Huyền ngay lập tức phóng con dao thẳng vào chân hắn....

- " Aaa" _ Hắn đau đớn ngã khụy xuống đất

Bạch Phong bước tới, nắm lấy tay cô:" Đì"

Anh kéo cô chạy ra khỏi đó, Tề Diệp Vũ tức giận rút điện thoại ra gọi một cú điện thoại....

.....

Bạch Phong và Tạ Tử Huyền bị bao vây tứ phía, hiện giờ cả hai đã bị dồn đến ban công của tầng hai..

- " Bạch Phong, Tạ Tử Huyền, hai người đã không còn đường để thoát rồi!" _ Tề Diệp Vũ bước đến với cái chân không lành lặn

- " Tử Huyền, em hãy mau mang hai tập hồ sơ này đi trước đi!" _ Bạch Phong đưa cho cô hai bản hồ sơ rồi báo

- " Không, em không thể để anh lại một mình" _ Cô lắc đầu không chịu đi có chết cô cũng sẽ chết cùng anh

Bạch Phong trong lòng âm áp, lặng người nhìn cô.....

- " Được rồi, hai người muốn tình cảm thì hãy xuống hoàng tuyền mà thể hiện đi!" _ Nói rồi, Tề Diệp Vũ cũng những người khác xông tới

- " Em có dám nhảy xuống đó với anh không?" _ Bạch Phong thì thầm với cô

- " Sao lại không, đi thôi!" _ Dứt lời, cô cùng anh nhảy từ ban công của tầng hai xuống đất

Hai người vừa nhảy xuống thì đột nhiên dây đai bảo hộ của cô bị đứt....

- " Á á á..." _ Thế là cô rơi tự do từ trên cao xuống

- " Kỳ Anh-" _ Anh nhăn cầu mờ to, nhanh chóng, giật đứt sợi dây đai bảo hộ

Lí do tại sao anh lại giật đứt sợi dây để cứu cô? Đơn giản là vì dây bảo hộ giữ người anh rơi với tốc độ rất chậm, cho nên anh phải bắt chấp để cứu cô.....

Nghe tiếng hét của cô, tất cả mọi người đều hoảng hốt, anh chàng đóng vai Tề Diệp Vũ cũng lao nhanh xuống tầng dưới, điều động mọi người lấy nệm hơi cứu người.....

Lúc hai người rơi xuống cùng nhau, tay của anh và cô nắm chặt nhau, nhưng khi cô bị rơi bất ngờ thì đã không giữ được mà tuột mất....

Cũng may khoảng cách của hai người không xa lắm nên anh cố gắng đưa tay ra nắm chặt tay cô, kéo mạnh cô vào lòng, ôm cô thật chặt, đương nhiên lúc này chính là cả hai bị rơi tự do từ tầng hai xuống...

Bạn đang đọc truyện *Bắt Cháp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Bịch~

Cũng may là tất cả mọi người đã kịp lấy nệm hơi đến, nên hai người họ không sao...

Tình thế thật sự rất khẩn cấp, mọi người chỉ vừa mới mang đến, chưa kịp đặt xuống là anh và cô đã rơi ngay xuống luôn, thật sự là một phen hú vía....

- " Chủ tịch, Phó tiểu thư, hai người không sao chứ?" _ William gương mặt trắng bệch, lo lắng không thôi

- " Không sao" _ Trán của anh ướt đầm mồ hôi, vì cánh tay của anh.... thật sự là rất đau

- " Thần, tay của anh... tay của anh làm sao vậy?" _ Cô nhìn thấy cánh tay của anh rất không bình thường, thì lo lắng hỏi

- " Chắc là bị gãy rồi!" _ Mặc dù rất đau nhưng thấy cô quan tâm anh như vậy thì đã rất cảm động

- " Sao cơ, bị gãy?" _ Cô xoay lại tìm William" William, nhanh chóng gọi cấp cứu, nhanh lên"

William nghe thấy, không dám chậm trễ, tức tốc gọi cấp cứu.....

.....

Mọi chuyện đã trôi qua, hiện tại anh đã được đưa vào phòng hồi sức, anh đã được bác sĩ chẩn đoán là bị gãy xương cánh tay trái..

Phòng bệnh 306...

- " Cũng may là anh bị thương tay trái đó, nếu không thì cũng không biết thế nào nữa" _ Cô ngồi cạnh giường bệnh của anh đau lòng nói

- " Anh không sao đâu mà, có điều, khi này em cũng nghe bác sĩ nói rồi đấy, không được để tay anh bị cử động đầu đấy, như vậy có nghĩa là sau khi xuất viện, việc thay đồ cho anh là trách nhiệm của em!" _ Anh cười ma mĩnh nhìn cô

- " Anh... thật là, chỉ đáng hoàng được một chút thôi!" _ Cô đỏ mặt cúi đầu không dám nhìn anh

Quá thật, sau vụ việc vừa rồi, bản thân cô lại càng yêu anh nhiều hơn, anh luôn luôn bảo vệ cô khỏi sự nguy hiểm, luôn luôn yêu thương và lo lắng cho cô, không để cô phải chịu bất cứ tổn thương nào....

Nếu như hôm nay, không có anh cứu cô thì cơ... mới là người nằm ở đây, chứ không phải anh, mà có lẽ, cô còn bị nặng hơn như thế nữa....

Lúc này, đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên....

Cô nhìn anh rồi bước ra mở cửa... Là William, Hứa Lạc Khiêm và anh chàng đóng vai Tề Diệp Vũ....

- " Phó tiểu thư!" _ William vui vẻ chào hỏi cô rồi bước vào

- " Chủ tịch, ngài không sao chứ?" _ Hứa Lạc Khiêm mang đến một giỏ trái cây, quan tâm hỏi

- " Không sao" _ Anh lạnh giọng trả lời

Khi gặp người ngoài, anh luôn tỏ thái độ rất lạnh lùng, như là một tảng băng lớn vậy...

Chỉ riêng đối với cô, anh mới ân cần và ấm áp....

- " Phó tiểu thư, không biết cô có còn nhớ tôi?" _ Anh chàng đóng vai Tề Diệp Vũ vui vẻ bước đến bắt chuyện với cô mà không biết rằng, đang có một ánh mắt lạnh lùng dán cứng vào mình

- " Đương nhiên là nhận ra rồi, tôi cũng đầu phải nể trị, anh là người đã đóng vai Tề Diệp Vũ"

William nhận ra ánh mắt giết người của anh, nên vội vã bước đến chỗ cô...

- " Phó tiểu thư, xin giới thiệu với cô... vị này là Từ An Dương, là nhị thiếu gia của Từ gia" _ William giới thiệu

Từ An Dương vẫn giữ nụ cười trên môi, nhìn cô...

- " Kỵ Anh" _ Anh rốt cuộc đã không chịu nổi nữa mà lên tiếng

- " Anh sao rồi, có chuyện gì sao?" _ Cô lo lắng đỡ anh ngồi dậy

- " Bà xã à~ anh muốn đi vệ sinh" _ Anh ngã vào người cô, cánh tay phải ôm lấy eo cô kéo sát vào

Ba người đàn ông còn lại nhìn thấy thì há hốc mồm, nếu không tận mắt nhìn thấy, tận tai nghe thấy thì có đánh chết họ cũng không tin chủ tịch lại là người như thế....

Cô thật là bó tay với anh, có vậy thôi mà cũng...

Dùng tay đẩy đầu anh ra, cô nói" Được rồi, em đưa anh đi"

- " Khoang đã, chủ tịch, Phó tiểu thư dù sao vẫn là nữ nhân, như thế thật là không tiện, hay là để tôi đưa ngài đi". Từ An Dương vội lên tiếng

- " Có gì mà không tiện, có ấy là vợ của tôi, anh đưa tôi đi mới là không tiện ấy" _ Anh liếc xéo hắt ta, rồi cùng cô bước vào phòng vệ sinh

Vừa vào đến phòng vệ sinh, anh đã đẩy cô vào tường, hôn tới tấp...

Trong khi cô còn chưa định thần được thì anh đã càng quét khoang miệng của cô mà xâm nhập....

- " Ừm... ừm" _ Cô đẩy anh ra, thở hổn hển" Không phải anh... anh nói là... là muốn đi vệ... vệ sinh sao?"

- " Nếu anh không nói vậy liệu em có đi theo anh, như thế đây mà cũng có người tin" _ Anh lại còn nở nụ cười rất đáng ăn đòn

- " Anh..." _ Cô giận dỗi, xoay mặt sang hướng khác

- " Em giận anh hả?" _ Anh mỉm cười nhìn cô

- " Anh còn có thể cười à?" _ Cô liếc xéo anh

- " Không lẽ em bảo anh khóc sao?" _ Anh nhướn mày nhìn cô

- " Anh..." _ Cô giận đến đỏ mặt, không thèm nhìn anh

Anh thì càng thấy thích thú khi chọc cô tức giận, không thể chịu nổi trước biểu cảm đáng yêu này, anh lại bá đạo cường hôn cô tiếp, mặc cho cô có kháng cự.....

Bên ngoài....

- " William cậu nói xem, sao hai người đó đi lâu thế?" _ Hứa Lạc Khiêm thờ dãi nhìn cánh cửa phòng vệ sinh vẫn còn đang đóng

- " Tôi nghĩ... chúng ta nên trở về thì tốt hơn là ngồi đây đợi hai người họ" _ William nói rồi đứng dậy lôi kéo Hứa Lạc Khiêm và Từ An Dương ra ngoài

Khác với hai người kia, Từ An Dương không hề thấy vui vẻ như họ, chắc có lẽ chỉ có trời mới biết Từ An Dương tại sao lại thấy buồn như vậy...

Có ai sợ hết hồn khi anh và cô rơi từ tầng hai xuống không vậy? □Hãy bình luận cho mình biết với nhé!

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Sau khi kết thúc nụ hôn kéo dài trong phòng vệ sinh, anh đặt dây bắt buộc cô phải làm thủ tục xuất viện cho anh, nếu không anh sẽ ra ngoài nói với mọi người rằng cô cưỡng bức anh trong phòng vệ sinh...

- " Anh có bằng chứng để buộc tội em đây, thế nào, em có chịu làm thủ tục xuất viện cho anh không?"

- " Thế bằng chứng đâu? Không lẽ anh đã quay phim lại để buộc tội anh?" _ Cô không chịu làm thủ tục xuất viện cho anh là vì cô lo lắng cho vết thương của anh, cô muốn anh ở lại bệnh viện để bác sĩ kiểm tra kỹ cho anh

Vậy mà anh còn dám uy hiếp cô, rõ ràng là anh mà lại dám nói là cô...

- " Bằng chứng ở đây" _ Anh kéo áo mình lên chỉ tay vào ngay vết thương ở hông...

Cô mở to mắt nhìn vết bầm ở hông của anh, đây rõ ràng là...

- " Anh... đây là vết bầm lúc chúng ta rơi từ tầng hai xuống làm anh bị thương mà"

- " Nếu anh cứ nói là do anh không chịu hợp tác nên em đã dùng bạo lực với anh thì em hãy nghĩ xem mọi người sẽ tin ai đây" _ Anh nhướn mày nói

- " Anh..." _ Cô giận đến đỏ mặt

- " Nếu không thì thôi vậy, cứ để anh đi nói cho mọi người là được" _ Anh bước ra ngoài

- " Khoang đã" _ Cô vội vàng chạy đến chặn trước mặt anh

Anh nhếch mép cười, cô vợ ngốc của anh, có bao giờ anh làm hại đến cô đâu mà...

- " Em làm thủ tục xuất viện cho anh là được chứ gì" _ Cô đầu môi nói, hôm nay ta nhận, ngày sau ta sẽ tìm cách trả thù vậy....=))))

.....

Từ Đồ gia.....

- " Anh thật là không chịu ở lại bệnh viện thêm một vài hôm rồi hắt về" _ Cô vừa đầu anh vào nhà vừa nói

- " Em thừa biết là anh không thích ở bệnh viện mà" _ Anh nhìn cô, mỉm cười nói

- " Anh thật là..." _ Cô cũng không còn cách nào nên đành im lặng vậy

- " Bà xã~" _ Anh giờ giọng

- " Anh đừng có gọi nữa, có gì thì cứ nói đi" _ Cô thật sự là cảm phục anh vô cùng, quả là mặt dày, lại còn có thể giờ giọng như thế cơ đấy....

- " Ngày mai cùng anh đến một nơi nhé!" _ Anh ôm cánh tay của cô, ngã đầu dựa vào người cô làm nũng

- " Anh đang âm mưu chuyện gì đây? Từ khi nào mà anh biết làm nũng như vậy thế"

- " Từ khi gặp em!" _ Anh vẫn cứ mặt dày mà ngày càng áp sát vào người cô

- " Được rồi, mau buông em ra đi, ngã cầu thang bây giờ" _ Cô đẩy đẩy anh ra

Vì cả hai đang bước lên cầu thang mà anh cứ như vậy, quá thật là làm cho người ta hồi hộp

Anh nghe cô nói thì nhận ra nguy hiểm nên đứng thẳng người dậy, nhưng cánh tay thì vẫn không buông tay cô...

Lên đến phòng ngủ, anh mới buông tay cô ra, bước đến giường nằm xuống rồi nói...

-" Cũng không còn sớm nữa, em đi tắm trước đi" _ Anh nhắm hai mắt lại nhẹ nhàng nói

-" Được rồi" _ Nói rồi, cô bước vào phòng tắm

Cánh cửa phòng tắm vừa đóng lại, anh lập tức mở mắt, khẽ mỉm cười đen tối...

Anh từ từ bước đến cửa phòng tắm, nắm khóa cửa, từ từ mở cánh cửa ra....

Ngay lập tức cơ thể trắng nõn của cô đập thẳng vào mắt anh. Bước vào bên trong, anh nhẹ nhàng đóng cửa phòng tắm lại...

Còn cô, sau khi nghe tiếng động thì quay lại...

-" Á á á" _ Cô nhăn cầu mở to, nhìn anh

-" Anh... anh... sao anh lại vào đây" _ Cô sợ hãi nhìn anh, mà quên mất việc che thân mình

-" Xem ra khi em không mặc quần áo thì đẹp hơn nhiều" _ Anh nở nụ cười mà mị nhìn cô

Cô nghe anh nói thì chột nhận ra, mình đang không mặc gì, ngay lập tức, cô lấy khăn tắm quấn quanh người...

-" Em còn che làm gì, có phải lần đầu anh nhìn thấy đâu"

-" Tên biến thái này" _ Thù cũ chưa trả, lần này anh chết chắc rồi, cô không ra tay anh tưởng cô hiền lành lắm chứ gì....

Khi cô lựa chọn sống cùng anh thì cô đã chắc chắn mình sẽ là người phụ nữ của anh đến hết cuộc đời này, cho dù anh có yêu cô hay không...

Nếu đã vậy thì cô sẽ chơi với anh đến cùng.....

-" Vậy để anh biến thái chiều theo ý em vậy" _ Anh định bước đến thì

-" Khoang đã" _ Cô nhanh chóng lên tiếng

Anh khó hiểu nhìn cô, cô định làm chuyện gì đây....

Cô bước đến chỗ anh, nhẹ nhàng cời từng cái cúc áo...

-" Có phải chúng ta nên đi tắm trước hay không?" _ Cô khiến chân, ghế sát vào tai anh mị hoặc nói

Ngay tức khắc, trong lòng anh như có lửa đốt, vội vàng ôm lấy cô...

-" Em đã đồng ý sao?" _ Anh thật sự là không thể nhận được nữa rồi

-" Anh thật là, em còn chưa cởi hết cúc áo cho anh nữa là.." _ Cô đẩy anh ra, tiếp tục giúp anh cởi áo

Anh cũng kiên nhẫn chờ đợi, để cô tiếp tục...

Cô nở nụ cười mà mị, chậm rãi đốt lửa trên người anh, đến khi cái quần tây của anh rơi xuống thì...

Anh đã không thể nhận được nữa mà bẽ phắc cô lên...

Cô tròn tròn mắt nhìn anh" Anh... không phải tay của anh bị thương sao?"

-" Đúng là có bị thương nhưng mà chỉ bị xước da thôi" _ Anh nói như không có chuyện gì vậy

-" Anh... lừa gạt" _ Cô không ngờ bản thân lại gãi ngay tổ kiến lửa rồi, tự mình dấn thân vào miệng sói

-" Anh mặc dù là có lừa gạt, nhưng mục đích cũng chỉ là lừa em lên giường thôi chứ không có ý gì xấu cả" _ Anh bá đạo nói như là rất bình thường

-" Như vậy mà là không có ý xấu sao chứ, rõ ràng như thế mà còn dám nói?" _ Cô không ngờ con sói này lại lên kế hoạch xấu xa như thế

-" Nhưng bây giờ đã khác rồi, em cũng đã đồng ý chấp thuận làm người phụ nữ của anh rồi, chúng ta nhanh chóng đi tắm thôi nào, bà xã" _ Anh bế cô đặt xuống bồn tắm, vừa đặt cô xuống, anh đã nhanh chóng giật phắc cái khăn duy nhất trên người cô đi

Cô sợ hãi nhìn anh, nhưng mà cô không thể gục ngã được, cô phải đánh bại con sói nham hiểm này mới được....

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Anh nhanh chóng cời bỏ thứ vướng bận cuối cùng trên người, rồi bước vào bồn tắm..

Cô thì đã xoay người sang hướng khác kể từ khi anh chuẩn bị cời bỏ "đồ" rồi...

Anh nhếch môi cười khi nhìn thấy cô xấu hổ như thế....

-" Bà xã, em còn gì phải ngại nữa chứ" _ Anh xoay người cô lại, để cô đối diện với mình

Đột nhiên nghĩ đến thứ gì đó, cô nhanh chóng hỏi anh...

-" Thần, anh có dây thừng không, còn có còng tay nữa"

-" Em hỏi để làm gì?" _ Anh nghe cô hỏi thì thích thú không thôi, không lẽ cô muốn bị trói hoặc là ngược lại

-" Anh không cần phải hỏi đâu, cứ đi lấy cho em là được" _ Cô nở nụ cười nhìn anh, cô chắc chắn rằng anh sẽ không thể nào lường trước được tình huống như thế đâu...

-" Được rồi" _ Anh nhanh chóng đồng ý rồi bước ra ngoài, lấy điện thoại ra gọi một cú điện thoại rồi trở vào

.....

Cả hai cuối cùng cũng rời phòng tắm, cô được anh quấn cho chiếc khăn tắm, còn anh đang trong tình trạng bán thân, anh bế cô bước ra đặt cô xuống giường, nhìn thấy cái hộp màu đen được đặt ngay cửa thì nhếch môi cười rồi bước đến lấy...

-" Đó là gì thế?" _ Cô nhìn thấy thì thắc mắc hỏi

-" Dụng cụ để phục vụ cho việc quan hệ" _ Anh cười mà mị nhìn cô

Cô tái mặt ngay lập tức, không phải cô đã nói là chỉ cần dây thừng với còng tay thôi sao, nhưng sao bây giờ lại.... chẳng lẽ anh muốn sử dụng chúng... với cô sao...><

Anh cầm lên dây thừng và cồng tay đưa cho cô:" Thứ em cần đây"

Cô nhận lấy rồi hỏi:" Vậy còn những thứ kia"

-" Là của anh"

Cô nghe anh nói mà trong lòng lộp hộp, anh thực sự làm thế sao chứ, suy cho cùng, thì đây vẫn là lần đầu của cô cơ mà....

-" Được rồi, chúng ta bắt đầu động phòng nào bà xã" _ Anh nhanh chóng vỗ đến cô như một con dĩa thủ nhìn thấy mỗi vậy

Tay của anh nhanh chóng để một cặp trứng rung vào hoa nguyệt của cô...

Cô sững người lại, kinh hãi nhìn anh:" Anh vừa làm gì vậy"

-" Chỉ là trứng rung thôi, không sao đâu" _ Dứt lời, anh hôn lấy môi cô

Cô nhanh chóng cảm nhận được sự hoạt động của thứ mà anh đã cho vào cơ thể mình...

Trong lòng nhanh chóng suy nghĩ cách để lật ngược tình thế....

Nhớ đến chiếc cồng mà anh đưa cho mình, đẩy anh ra, cô nhanh chóng ngồi dậy, trèo lên người anh, rồi ngồi xuống....

-" Thì ra là em muốn nằm trên sao" _ Anh nhướn mày thích thú nhìn cô đang chịu đựng khoái cảm mà cặp trứng rung tạo ra

-" Nằm trên gì chứ, đơn giản chỉ là em muốn... cồng anh lại" _ Dứt lời, cô dùng cồng tay, cồng hai tay của anh lại

Anh mặc cho cô muốn làm gì thì làm mà nằm im chờ đợi...

Trời chân trái của anh lại với thành giường, chân phải cũng được trói lại với thành giường bên kia....

Hiện tại, anh đang trong tình trạng bị trói cả tay chân, hai tay thì bị cồng lại, hai chân thì bị dang rộng ra rồi trói mỗi chân lại với mỗi cái thành giường...

Xong chuyện, cô ngồi trên bụng anh, rút cặp trứng rung mà anh đã cho vào hoa nguyệt của cô ra....

-" Bây giờ thì anh không thể tiếp tục nữa rồi" _ Ném cặp trứng rung sang một bên

Cô đặt môi mình xuống môi anh, được sự chủ động từ cô, anh lại càng thêm tham lam mà muốn nhiều hơn, nhưng cô nào để cho anh đạt thành ý nguyện....

Ngay lúc anh muốn nhiều hơn thì cô lại rời môi anh mà không có một chút quyền luyện....

-" Lúc sáng anh nói em đã cưỡng bức anh, vậy thì hãy để cho điều đó trở thành sự thật" _ Cô dùng âm thanh mỉa mai hoặc mà thì thầm vào tai anh

-" Em định cưỡng bức anh sao?" _ Anh nở nụ cười thích thú

-" Không được sao?" _ Cô nhìn anh

-" Anh rất sẵn lòng đấy, nào... bà xã, hãy nhanh chóng đến mà cưỡng bức anh"

-" Anh... rất cuộc mặt của anh đã được làm từ bao nhiêu lớp đá cuội vậy? Sao lại có thể dày như thế?" _ Cô đỏ mặt, thẹn quá mà hóa giận

-" Bà xã, anh xin em đó, mau mau cưỡng bức anh đi" _ Anh thật sự là không nhịn nổi nữa rồi, tiểu huynh đệ của anh đã sắp phá nát cái khăn tắm đang được quấn ngang hông rồi

-" Được, thành toàn cho anh vậy" _ Cô cúi xuống hôn anh, rồi từ từ di chuyển xuống cái cổ của anh, để lại một dấu ấn ở đó như là anh đã làm với cô vậy

Cô lại tiếp tục hôn lên vòm ngực săn chắc của anh và để lại thêm một dấu ấn màu đỏ...

Nhìn anh chịu đựng mà không thể làm gì, cô nhếch môi cười một cái rồi đứng lên bước xuống, ngồi cạnh giường...

-" Nhìn anh thống khổ như thế, em thật sự không đành lòng, nhưng biết phải làm thế nào đây, đây là hình phạt anh phải nhận khi đã dám uy hiếp em đó" _ Ngưng một chút, cô nói tiếp:" Cho nên, anh hãy nằm ở đây mà tận hưởng đi"

Nói rồi, cô đứng dậy, định rời đi thì....

-" Bà xã, em nở đối xử với anh như thế sao?" _ Anh thật sự không thể ngờ rằng cô lại ra tay nặng như thế

-" Đó là tại anh, không thể trách em được"

-" Bà xã, em có thể phạt anh bằng cách khác hay không? Nếu tình trạng này kéo dài, anh sẽ bị phế mất" _ Anh đang mưu tính một kế hoạch phục thù khác rồi đây

Cô nghe anh nói thì chợt mềm lòng, xoay lại đối diện với anh, cô nói:" Được rồi, nhưng mà..." _ Cô bước đến, nhặt cái hộp đen lên:" Cái này, không thể sử dụng" _ Dứt lời, cô mang cái hộp đặt vào một góc tủ

Anh nghe cô nói thì biết chắc cô đã mềm lòng rồi...

-" Em mau đến đây cởi trói cho anh đi" _ Anh lên tiếng

Mình có chút ý kiến ak, hai chap này (là chap 22 và 23) mình viết có quá sắc không? Mình có nên tiếp tục không? Mình muốn biết ý kiến của mọi người và mong mọi người hãy góp ý, bởi vì mk ít khi viết H nên hơi thiếu muối nên mong mọi người thông cảm ak!

Bạn đang đọc truyện *Bắt Cháp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cô không còn cách nào nên đành phải còi trói giúp anh thôi, mặc dù rất khó xử....

Cô tiến đến chiếc cồng tay, mở khóa giúp anh rồi nói...

-" Tôi đây thôi, còn tất cả những việc còn lại anh tự lo đi" _ Dứt lời, cô phi thân vào phòng tắm, nhanh chóng mặc quần áo mà cô đã soạn sẵn vào lúc này

Anh nhìn thấy cô bỏ chạy thì nhếch mép cười, còi bỏ hai sợi dây trói chân anh lại rồi tức tốc chạy nhanh vào phòng tắm...

Nghe tiếng mở cửa, cô sợ hãi nhìn sang, cô còn chưa mặc xong quần áo nữa là....

-" Em muốn chạy?" _ Anh nhìn cô, nhân tiện vứt luôn cái khăn trên người mình

Cô kinh hãi nhìn anh, thứ to lớn kia có thể giết người chẳng...

-" Em... em đâu có chạy" _ Cô lùi lại từng bước khi anh tiến đến gần

-" Em cũng to gan lắm, đốt lửa rồi bỏ chạy" _ Anh bước nhanh đến dồn cô sát vào tường

- " Hôm nay em phải bị phạt" _ Dứt lời, anh hôn lấy môi cô thật mạnh bạo như sự trừng phạt

- " Ưm~" _ Cô thật sự là không thể chịu nổi rồi

Anh huyền tiết rồi môi cô, nhanh chóng bế cô ra giường..

Đặt cô nằm xuống giường, một lần nữa hôn môi cô, đôi tay nhân tiện cởi bỏ chiếc áo mà cô đang mặc dờ dang

Anh hôn xuống chiếc cổ trắng của cô, mút một cái thật mạnh để lại một dấu ấn màu đỏ ở đó...

....

Ánh trăng đã lên cao, chiếu rọi vào căn phòng nơi có một đôi nam nữ yêu nhau đang cùng nhau hòa quyện...

Thật ngọt ngào với tình yêu của họ, cứ để cho thời gian và mọi vật xung quanh hững hờ trôi qua dần, họ vẫn yêu nhau đến vạn kiếp vạn năm, dù cho có bao nhiêu trắc trở và khổ đau. Tình yêu ấy vẫn mãi mãi bền chặt, không bao giờ tan vỡ...

~~~~~ Ta là vạch kẻ thời gian ~~~~~

Sáng hôm sau...

Ánh nắng đã bắt đầu lên cao, chiếu sáng cả căn phòng, với hình ảnh đôi nam nữ đang ôm nhau ấm áp cùng với tình yêu của họ...

Cô dần dần mở mắt và đập vào mắt cô chính là khuôn mặt tựa như điêu khắc của anh...

Đôi mắt ấy vẫn còn đang nhắm lại, cô mỉm cười nhìn anh, cái tên ma hão sắc nhà anh, làm cô có muốn giận cũng không thể giận...

- " Ông xà của em có đẹp không?" _ Đôi mắt vẫn nhắm lại, anh lên tiếng hỏi

- " Rất đẹp" _ Cô mãi mãi nhìn anh mà vô thức trả lời, dứt lời thì tức khắc nhận ra rằng" Cái tên này... anh đã tỉnh rồi mà còn giả vờ sao, cho anh chết này" _ Cô thẹn quá hóa giận dẩy mạnh anh ra, đá anh một phát vào bụng

- " A" _ Cú đá của cô tung ra thì đã không thấy anh đâu, chỉ kịp nghe thấy tiếng hét ai oán mà thôi, nhưng thực ra tiếng hét đó, không phải của anh, mà là của cô...

Chính là nơi đó của cô hiện tại đang rất đau, cô lại còn quên mất mà giờ chân lên đá anh, còn về anh thì đã bị cô đá văng xuống giường..

Anh ôm bụng ngồi dậy, nhìn thấy cô có vẻ rất đau thì lo lắng hỏi:" Em làm sao vậy?"

- " Tất cả là tại anh hết đấy, cái đồ ác ma nhà anh, cũng chỉ là em muốn trả thù vì chuyện anh uy hiếp em ở bệnh viện thôi, cô cần phải hành hạ em như thế không chứ! Đau chết tôi" _ Cô gầy nẩy lên, ánh mắt ai oán nhìn anh

- " Đau sao? Em bị đau ở đâu à, mau đưa anh xem" _ Anh nghe cô nói thì lo lắng

- " Anh... anh còn muốn xem" _ Hiện tại mặt của cô đã đỏ như quả cà chua chín mọng rồi

- " Em đau ở đâu thì phải nói cho anh biết chứ!"

- " Ở... ở chỗ đó" _ Cô lí nhí, đỏ mặt tía tai không dám nhìn anh

- " Chỗ đó?!" _ Mặc dù cô nói rất nhỏ nhưng anh vẫn có thể nghe thấy được

Anh bế cô lên bước vào phòng tắm..

- " Anh đưa em vào đây làm gì?"

- " Đi tắm"

- " Em... em có thể làm được, mau buông em xuống đi mà" _ Cô gầy dựa, ngay lập tức cơn đau truyền đến, cô chợt nháu chặt mày, vô thức ngã đầu vào lồng ngực săn chắc của anh

- " Như thế mà em còn muốn tự đi?" _ Anh nhìn cô như thể thì không khỏi đau lòng

- " Là tại ai đây?" _ Cô liếc xéo anh

- " Anh biết là do anh nhưng mà cũng không thể trách anh được, ai kêu em quyến rũ quá làm chi"

- " Dẻo miệng" _ Cô ngượng đỏ mặt áp mặt vào ngực anh

Sau khi cả hai tắm xong, anh bế cô ra ngoài..

- " Em mau nằm xuống đi" _ Anh nhanh chóng đỡ cô nằm xuống:" Cái hộp đen hôm qua em để ở đâu"

Cô nghe anh hỏi thì sợ hãi, không lẽ.....

- " Anh... anh hỏi để làm gì chứ, em thật sự là rất đau, không muốn đùa giỡn với anh nữa đâu"

Anh phì cười nhìn cô:" Rốt cuộc là cái đầu này của em đã nghĩ ra chuyện đen tối gì đây, đơn giản là anh chỉ muốn lấy thuốc để thoa thôi"

Cô đỏ mặt hết cả lên, cái tên này dám chơi cô:" Em nào có nghĩ gì chứ.... cái... cái hộp ở trong tủ đằng kia" _ Cô chỉ vào cái tủ ở góc tường

Anh bước đến lấy thuốc rồi quay lại, ngồi xuống giường, đang chân cô ra, ngay lập tức nhận được sự kháng cự của ai kia

- " Anh làm gì vậy?" _ Cô ngượng đỏ mặt, hai chân khép chặt lại

- " Giúp em bôi thuốc" _ Anh tỉnh bơ đáp, ngưng một chút, anh nói tiếp:" Em hãy nằm yên để anh bôi thuốc cho, dù gì thì những thứ không nên thấy cũng đã thấy hết rồi, em không cần phải ngại nữa"

Anh tiếp tục làm công việc đang dở, lần này cô không chống đối nữa, nhưng vẫn rất ngượng..

Đột nhiên, anh nhìn thấy một lốm máu đã bị khô lại còn vương lại trên tấmgrap giường, khỏe môi của anh chợt cong lên, ánh mắt tràn đầy hạnh phúc...

Sau khi giúp cô thoa thuốc, anh bắt cô phải nghỉ ngơi, còn mình thì vào phòng tắm dùng nước lạnh đập rửa vì cảnh xuân trước mắt mà không thể chạm vào....

Cô nghe tiếng nước chảy ào ào thì chợt hiểu, phụt chốc trong lòng ấm áp vô cùng...

~~~~~

Tập đoàn Bá Hứa Thần.....

- " William, đã điều tra ra ai là kẻ đứng sau vụ việc vừa rồi chưa?" _ Từ Đồ Thần tiêu sái bước đi, lạnh lùng hỏi

- " Dạ, hiện tại vẫn chưa nhưng cũng sắp rồi" _ William e ngại nói

- " Được rồi, dự án phim đó, cậu hãy để cho Triệu gi đó đóng đi"

- " Là Triệu Nghi Lâm" _ William kính cẩn:" Nếu không còn gì nữa thì tôi xin được phép đi thực hiện"

Anh phát phát tay tỏ vẻ đồng ý rồi bước vào phòng làm việc....

Lúc này, anh nhận được một cuộc gọi...

《 Lão đại, Phó tiểu thư bị bắt cóc rồi ạ》

- " Sao cơ, là ai làm?" _ Anh nghe tin thì đứng phắt dậy, trong lòng tức giận không thôi, dám động vào người phụ nữ của anh, quả thật là muốn chết đây mà

《Là Từ Thiếu Trung》

- "Được rồi, tôi tới ngay" _ Tay nắm thành quyền, anh đã thực sự tức giận rồi! "Từ Thiếu Trung, nếu như cô ấy tổn hại dù chỉ một sợi tóc thì người đứng hồng sống qua khỏi hôm nay!" _ Anh lập tức lao nhanh ra ngoài. Nhưng anh không hề hay biết, có một người đã đứng đó này giờ và ghe hết mọi chuyện...

Anh chạy thật nhanh ra khỏi công ty, tất cả đều nhìn anh lạ thường vì có khi nào anh chạy nhanh như thế đâu...

Cùng lúc này, chiếc Bugatti Veyron của anh và chiếc Zenvo ST1 của Từ An Dương đồng thời lao đi với tốc độ kinh hoàng....

* Đây là chiếc Bugatti Veyron

Đây là chiếc Zenvo ST1

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Đúng lúc này, Từ Đồ Thần lại nhận được thêm một cuộc điện thoại khác.....

..... Là Từ Thiếu Trung...

《 Từ Đồ Thần, nếu như mày còn muốn gặp lại Phó Kỳ Anh thì mày hãy đến căn nhà hoang ven biển ở thành phố Z, nên nhớ, nếu như mày mang theo một tên nào thì tao sẽ bắn vào đầu nó một viên đạn》

Tút... tut... tut...

Anh trong lòng vừa giận nghi ngờ, phóng xe chạy đi hết tốc lực. Từ An Dương cũng phóng xe theo sau anh với tốc độ nhanh nhất...

.....

Thành phố Z.....

Trên con đường vắng ven biển ở thành phố Z, hai chiếc xe nhanh chóng lao đến căn nhà hoang phía trước....

Đến nơi, Từ Đồ Thần bước xuống xe, ngay lập tức, anh bị Từ An Dương ngăn lại...

- " Từ An Dương, cậu dám đi theo tôi? _ Từ Đồ Thần tức giận

- " Tôi đi theo cậu là vì cô ấy"

- " Quả nhiên như tôi nghĩ, cậu... dám đề ý đến người phụ nữ của tôi? _ Từ Đồ Thần hừ lạnh

- " Ngày nào cô ấy còn chưa lấy cậu thì tôi vẫn còn cơ hội" _ Từ An Dương vẫn lạnh nhạt

- " Kể cả khi cô ấy đang mang thai đứa con của tôi sao" _ Anh lạnh giọng

- "Đứng vậy" _ Từ An Dương không hề bị yếu thế trước anh

- "Được lắm, cậu chính thức khiêu chiến với tôi rồi đó, nhưng mà, cậu nên nhớ... người mà Kỳ Anh yêu... là tôi... chứ không phải cậu" _ Dứt lời, anh xoay người bước đi

- "Khoang đã" _ Từ An Dương vội lên tiếng

Anh nhủ mấy quay lại nhìn hấn....

~~~~~

Tại ngôi nhà hoang ven biển.....

- "Các người là ai, tại sao lại bắt tôi?" _ Hiện tại, Phó Kỳ Anh đang bị trói lại, cô vẫn cố gắng kháng cự với hy vọng... anh sẽ đến cứu cô

- "Muốn biết thì mày hãy đi hỏi Tư Đồ Thần đấy" _ Từ Thiếu Trung nghênh ngang bước đến

- "Xem ra mày cũng có chút nhan sắc đấy chứ, đáng tiếc, mày lại đi theo hấn ta" _ Hấn nhìn cô, nghĩ ngợi một chút rồi nói:" Nếu cô em đây bằng lòng đi theo tôi thì tôi sẽ lập tức thả cô ra và cho cô mọi thứ cô muốn"

- "Dù có chết tôi cũng không bao giờ làm như vậy" _ Cô thực sự là tức giận rồi, không ngờ trên đời này còn có kẻ vô liêm sỉ như vậy

- "Hừ, nếu đã như vậy thì hãy chờ chết chung với Tư Đồ Thần đi" _ Từ Thiếu Trung lớn tiếng rồi xoay người rời đi

Đúng lúc này.....

- "Đại ca, nhị thiếu gia đến" _ Một thuộc hạ của hấn bước vào

- "Cho nó vào đi" _ Trong lòng hấn hiện tại đang thắc mắc tại sao Từ An Dương lại đến đây

- "Dạ" _ Tên thuộc hạ cung kính lui ra

Một lúc sau, Từ An Dương bước vào cùng với Tư Đồ Thần, hiện tại anh đã bị trói lại....

- "Anh hai" _ Từ An Dương lên tiếng gọi

- "Tại sao lại đến đây?" _ Lúc này, hấn chợt liếc qua Tư Đồ Thần:" Em bắt được hấn khi nào?"

- "Khi này ở công ty, em nghe lên được cuộc nói chuyện của hấn nên đã theo dõi và nhân lúc hấn không đề phòng em đã khống chế hấn" _ Từ An Dương bình tĩnh nói

- "Tốt, tốt lắm, quả là em trai của ta" _ Từ Thiếu Trung vui vẻ vì đã bắt được Tư Đồ Thần, nhưng hấn không hề biết rằng chỉ một chút nữa thôi, hấn sẽ không thể nào vui vẻ được nữa

- "Từ Thiếu Trung, Từ An Dương, các người là một lũ hèn hạ" _ Anh lớn tiếng

Bốp~

Từ Thiếu Trung tức giận đấm anh một cái...

- "Mày cảm miệng lại được rồi đó, ở đây là do tao làm chủ" _ Hấn nghiêng răng

- "Kỳ Anh đâu, cô ấy ở đâu, tao đã đến và cũng đã bị bắt mày hãy thả cô ấy ra" _ Tư Đồ Thần tức giận lớn tiếng nói

- "Nếu mày muốn gặp như vậy thì hãy để tao đưa mày đi" _ Hấn phát tay, ý bảo Từ An Dương áp giải anh đi

Bước vào bên trong, anh nhìn thấy cô đang bị trói ngồi dưới nền đất, lòng anh không khỏi thất lại....

- "Chúc mừng, hai người cuối cùng cũng có thể nắm tay nhau xuống hoàng tuyền rồi" _ Nói rồi, hấn cười lớn

Cô nghe hấn nói thì ngẩn đầu lên nhìn....

Đập vào mắt cô là hình ảnh anh đang bị trói và bị thương....

- "Thần" _ Cô run run giọng, gọi tên anh

Từ An Dương thả tay ra, ngay lập tức, anh bước đến chỗ cô...

- "Kỳ Anh, em không sao chứ?" _ Anh lo lắng hỏi

- "Em không sao" _ Cô rơi nước mắt nhìn anh

- "Đừng khóc, em đã từng hứa với anh là sẽ không bao giờ khóc cơ mà, ngoan, đừng khóc" _ Anh ôn nhu nói, ngưng một chút, anh nói tiếp:" Nghe lời anh, em hãy tựa vào anh rồi đứng dậy"

Cô hơi nhủ mấy nhìn anh, anh muốn làm gì đây....

Mặc dù trong lòng đầy nghi vấn, nhưng cô vẫn nghe lời anh....

Cả hai đứng lên, anh xoay người che chắn cho cô, tay phải nhẹ nhàng kéo mỗi trói của dây...

Anh từ từ rút khẩu súng...

Đoảng Đoảng~

Anh bắn lên trời hai phát súng...

Từ Thiếu Trung tái mặt...

Ngay thời khắc này, thiên la địa võng từ phía vẩy giăng căn nhà hoang, những vệ sĩ chuyên nghiệp được Tư Đồ Thần đạo tạo hiện tại đang bao vây căn nhà hoang này...

Trong khi thuộc hạ của Từ Thiếu Trung chỉ có hơn 10 người thì vệ sĩ của Tư Đồ Thần lại hơn 50 người, vì vậy, Từ Thiếu Trung chỉ còn cách chịu nhục đầu hàng...

- "A Thần" _ Lại Trình Huân một thân màu đen bước vào cùng với Hâm Dạ Ân

- "Mau đưa Kỳ Anh rời khỏi đây trước đã" _ Anh vừa nói vừa cười trối giúp cô

- "Em không đi" _ Cô nói

Nghe đến đây, anh dừng động tác lại, thay vì cười trối anh lại trối chặt cô hơn...

- "Cậu có keo dán hay khăn vải gì không?" _ Anh nhìn Lại Trình Huân hỏi

- "Tôi thì không, nhưng Dạ Ân thì có băng trắng"

....

Phó Kỳ Anh hiện tại đã bị anh dùng băng trắng bọc miệng. Anh bế cô lên, đi nhanh ra xe đang chờ sẵn....

Sau khi xe rời khỏi, anh quay lại xử lý Từ Thiếu Trung....

- "Tư Đồ Thần, mày khá lắm" _ Từ Thiếu Trung cảm phẫn nhìn anh

- "Người đâu, mau trói hấn lại" _ Anh lớn tiếng

- "Khoang đã" _ Từ An Dương vội nói "Xin cậu hãy tha mạng cho anh tôi lần này"

- "An Dương, em không cần phải xin hân ta đâu" _ Từ Thiếu Trung cho dù có chết cũng không muốn phải nhục nhã như vậy

- "Anh hai, anh đừng nói nữa" _ Từ An Dương lớn tiếng

- "Tư Đồ Thần, coi như tôi xin cậu, tha cho anh tôi một mạng đi, tôi sẽ ở lại thay anh ấy, muốn chém muốn giết thì tùy cậu" _ Từ An Dương nói tiếp

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

- "Được rồi, hôm nay nể tình cậu, tôi sẽ tha cho hân ta một mạng, nhưng lần sau nếu tôi còn gặp lại hân ta thì tôi sẽ không tha cho hân đâu" _ Nói rồi, anh quay người rời đi

~~~~~

Tư Đồ gia...

Phòng ngủ.....

Phó Kỳ Anh vẫn còn đang bị trời và đã được Lại Trình Huân và Hâm Dạ Ân đưa lên phòng...

Lúc này, Tư Đồ Thần bước vào, nhìn thấy cô vẫn còn bị trời nằm trên giường thì vội bước đến cõ trời giúp cô...

- "Kỳ Anh, em có biết rằng anh lo lắng không?" _ Anh ôm cô vào lòng, thật chặt, thật chặt

- "Anh đừng có ôm em chặt như thế chứ, em sắp thở không nổi rồi này"

Anh nghe cô nói thì vội vã buông cô ra." Anh xin lỗi"

- "Anh không cần phải xin lỗi đâu" _ Cô mỉm cười nhìn anh

- "Bọn chúng có làm gì em không? Em có bị thương ở đâu không, mau đưa anh xem" _ Anh vừa nói vừa dò xét người cô

- "Được rồi, được rồi, anh là đang kiểm tra vết thương hay là đang lợi dụng vậy" _ Cô bực mình vì anh cứ kéo áo cô hoài

- "Cả hai" _ Anh mặt dày nói

- "Anh... " _ Cô thực sự là hết nói nói anh rồi

- "Bà xã đại nhân đừng nóng giận, để anh đưa em đi tắm" _ Dứt lời, anh bế cô đi nhanh vào phòng tắm, mặc kệ cô kháng cự thế nào

Thế là một trận sóng gió được diễn ra trong phòng tắm....

.....

Hiện tại cô và anh đang có mặt ở cục dân chính.....

Tất cả ánh mắt đều đổ dồn vào hai người, có ai mà không biết Tư Đồ thiếu gia nổi tiếng tàn bạo một thời chứ....

Nhưng mà nói ra có mọi người có ai tin anh đã từng như thế chứ! Đúng vậy, chính là vì yêu cô nên anh đã hoàn toàn thay đổi bản thân mình, anh không còn lạnh lùng và tàn bạo như trước, thay vào đó, anh khoan dung và có lòng vị tha....

Mình chứng cho điều đó chính là anh đã tha chết cho hai anh em nhà họ Từ.....

Quay về với thực tại, tất cả mọi người có mặt ở đây đều ngỡ ngàng khi anh lại xuất hiện ở đây cùng với một cô gái.... không lẽ.... Tư Đồ thiếu gia đi đăng kí kết hôn!!!!

Chính xác là như vậy, Tư Đồ Thần bắt đầu từ hôm nay đã có được một vị phu nhân chính là Phó Kỳ Anh.....

.....

Sau khi anh và cô đã nhận được tờ hôn thú, anh cùng cô bước ra xe đã chờ sẵn bên ngoài trở về nhà....

Trên xe....

- "Em thật sự không thể tin rằng chúng ta đã kết hôn" _ Cô vui vẻ nhìn ngắm tờ hôn thú trong tay

- "Vật chứng đã nằm trong tay em, em còn có thể không tin" _ Anh nhìn cô vui như vậy thì trong lòng vô cùng ấm áp

Cô không nói gì, chỉ đơn giản là tựa vào vai anh, trên môi nở nụ cười hạnh phúc....

~~~~~

Nói nào đó.....

- "Khốn kiếp, Từ Thiếu Trung ta nhất định phải báo thù để rửa đi nỗi nhục ngày hôm nay" _ Hân nghiền răng, ánh mắt tràn đầy lửa hận, tay nắm thành quyền chặt đến nỗi có thể nghe rõ một tiếng "rắc"

- "Cũng là lỗi do em, nếu như em đánh hân ngã đi thì hân đã không thể tự cõ trời, mà tính ra em nghĩ cũng không biết làm sao hân có thể mở dây trời được chứ?" _ Từ An Dương tỏ ra như mình không biết gì trong chuyện này, vì hân biết nếu như sự thật bị bại lộ thì hân sẽ không thể giúp đỡ cho anh và cô được nữa

- "Không thể trách em được, em cũng đã làm hết sức rồi còn gì, nhưng mà An Dương này, cảm ơn em hôm nay đã cứu mạng anh" _ Từ Thiếu Trung đặt tay lên vai Từ An Dương từ tốn nói

- "Đây là bổn phận của người em trai nên làm cho anh của mình mà" _ Từ An Dương mỉm cười đáp lại

Từ Thiếu Trung cũng không nói gì thêm, ngay từ nhỏ, cả hai người họ nương tựa nhau mà sống vì cha mẹ sớm đã mất mạng trong một cuộc vận chuyển vũ khí nóng....

~~~~~

Hôm sau....

Phó gia.....

Phó Từ Yên tức giận ném luôn tờ báo sang một bên, lòng ghen tỵ của á lại trời dậy khi đọc được bài báo sáng hôm nay....

- "Phó Kỳ Anh, mày được lắm, hãy đợi đấy, tao sẽ không để cho mày yên đâu" _ Phó Từ Yên vận vạt mặt mày dữ tợn, ánh mắt như muốn giết người

Thì ra, nguyên nhân chính là do tờ báo hôm nay viết nội dung về việc hôm qua anh và cô xuất hiện ở cục dân chính....

Không biết tên nhà báo nhiều chuyện nào lại có thể sẵn được tin động trời này....

Trên tờ báo được in nguyên một hàng chữ to: *Tư Đồ thiếu gia cùng với nhĩ tiểu thư của Phó gia xuất hiện ở cục dân chính. Liệu hai người họ có phải là đi đăng kí kết hôn hay không?*

Thảo nào á ta lại tức đến máu dồn lên não như thế....

~~~~~

Từ Đồ già....

- " Lão đại, tin tức sáng hôm nay" _ Quần già cung kính đưa tờ báo đến trước mặt anh

Nhìn thấy nội dung trên báo, anh không khỏi bất ngờ, tin tức quá thật lan truyền nhanh thật đấy!

Anh nhìn rồi ném tờ báo sang một bên, cứ để cho bọn họ muốn làm gì thì làm, dù gì thì anh cũng muốn cho cả thế giới này biết Phó Kỳ Anh chính là phu nhân của Từ Đồ Thần này.

~~~~~

Từ già....

Tất nhiên mọi chuyện sẽ không thể nào tránh khỏi, tin tức sáng nay đã đến tay của Từ An Dương....

- " Chúc em hạnh phúc khi ở bên cạnh hân, Kỳ Anh" _ Từ An Dương nở một nụ cười chua xót

Mặc dù trong lòng hân có chút luyến tiếc nhưng hân vẫn chúc phúc cho hai người họ có thể bạc đầu viên mãn.

Có lẽ, hân sẽ mãi chôn vùi mối tình đơn phương này chăng?

Bạn đang đọc truyện *Bắt Cháp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Một buổi sáng yên bình ở Từ Đồ già....

Phó Kỳ Anh đang yên vị trên ghế sofa ở phòng khách để đọc sách thì quần già bước đến....

- " Phu nhân, người có thư" _ Quần già kính cẩn đưa cho cô bức thư

- " Cảm ơn chủ" _ Cô vui vẻ nhận lấy

Cô mở thư ra, điều đầu tiên cô nhận ra chính là...

- " Đây là chữ của a Thần, nhưng tại sao anh ấy gửi thư cho mình, muốn nói gì thì chẳng phải về nhà rồi nói là được hay sao!?" _ Cô lẩm bẩm nhưng rồi cũng đọc thư

Nội dung trong thư....

Chắc là em đang thắc mắc tại sao anh lại gửi thư cho em có đúng không? Thật ra từ trước đến giờ anh chưa từng biết hên hò lãng mạn là như thế nào. Cho nên anh đã học tập thêm kiến thức để em cảm thấy hạnh phúc hơn. Anh đã được hướng dẫn rằng, khi hai người yêu nhau cùng viết thư cho nhau thì đối phương sẽ cảm nhận được sự quan tâm và lãng mạn hơn nhiều, vì vậy anh đã thực hiện nó. Không biết em có cảm thấy hài lòng hay không? Anh muốn mời em đến nhà hàng JQ phòng VIP số 4 để dùng bữa vào trưa nay, mong bà xã hãy nhận lời nhé!

Ông xã của em! A Thần!

Cô mỉm cười nhìn bức thư mà anh gửi cho mình, trong lòng cảm động không thôi...

Ngay lúc này, cô nhận được một cuộc điện thoại từ ai kia....

- " Alo" _ Cô vui vẻ nghe máy

« Bà xã, em đã nhận được thư rồi chứ? »

- " Em đã nhận được"

« Em hãy đến nhé! »

- " Chắc chắn rồi"

« Bây giờ đã đến giờ họp hội đồng rồi, anh tạm biệt bà xã nhé! »

- " Tạm biệt... ông xã" _ Cô ngượng ngùng nói rồi nhanh chóng cúp máy

Anh nghe được cô gọi "ông xã" thì tâm hồn bay bổng, vui vẻ bước vào phòng họp khiến cho tất cả đều ngỡ ngàng không tin...

Chú tịch hôm nay bị làm sao vậy?

Có chuyện gì xảy ra với ngài ấy vậy?

Văn văn và mây mây, đây chính là những câu hỏi mà các cô đồng tự đặt ra trong đầu mình...=))))))

.....

Thời gian hẹn hò của anh và cô đã đến, cô vừa bước ra ngoài thì lập tức nhìn thấy chiếc Rolls-Royce Ghost quen thuộc....

Trợ lý Lâm cũng nhanh chóng bước xuống xe....

- " Phu nhân" _ Trợ lý Lâm kính cẩn chào hỏi rồi mở cửa xe giúp cô

- " Cảm ơn anh" _ Cô vui vẻ nói rồi bước lên xe

Chiếc xe nhanh chóng lăn bánh rồi khỏi đó và chạy thẳng đến nhà hàng JQ.....

.....

Nhà hàng JQ.....

Phòng VIP số 4.....

Cô mở cửa bước vào thì không thấy anh đâu, đến khi nghe tiếng cửa đóng lại thì cô mới giật mình nhìn lại thì ngay lập tức cô bị anh đẩy vào cửa hôn tới tấp....

Cô ngo mắt mấy giây mới định thần lại, nhận ra mùi hương quen thuộc, cô chủ động đáp trả lại anh...

Anh nhận thấy sự chủ động của cô thì lại hôn cuồng bạo hơn, đến khi cô thở không nổi nữa thì anh mới luyến tiếc rồi mới cô....

- " Đây mới chỉ là món tráng miệng thôi" _ Anh cung chiều véo má cô rồi nắm tay cô kéo đi về phía bàn ăn

Anh lịch lăm kéo ghế giúp cô, cô cũng vui vẻ ngồi xuống...

- " Khi này anh làm em giật cả mình ấy" _ Cô thực sự là bị anh làm cho hoảng sợ, cô cứ tưởng là mình vào nhầm phòng rồi

- " Anh xin lỗi, anh chỉ muốn làm em bất ngờ thôi" _ Anh ôn nhu, nắm lấy tay cô một cách thật nhẹ nhàng

- " Anh không cần phải xin lỗi em như thế đâu, thật ra, em biết rằng, một người đứng trên thương trường nhiều năm như anh, lại còn đứng đầu một bang phái hùng mạnh như Hắc Bá... lại xin lỗi người khác đã là một điều rất khó, huống chi lại với một cô gái như em, anh cứ hãy là chính anh, đừng chi vì một cảm xúc nhỏ của em mà ép mình như vậy" _ Cô nhẹ giọng, nhìn thẳng vào mắt anh mà nói

- " Cảm ơn em, nhưng mà... với ai thì lời xin lỗi của anh là không thể nào nhưng... em là vợ của anh, nếu anh cảm thấy mình sai thì xin lỗi em thì có gì gọi là ép mình, tất cả đều là do anh tự nguyện" _ Sau khi nghe những lời nói của cô, anh biết rằng, cô chỉ là vì muốn tốt cho anh, điều đó khiến anh thật sự rất cảm động, nhưng mà cô chính là người mà Tư Đồ Thần anh yêu thương hơn cả bản thân mình

Trong lòng cô như chảy qua một dòng nước ấm, cảm động nhìn anh....

Một lúc sau, món ăn được dọn ra, anh và cô bắt đầu dùng bữa....

.....

Khi cả hai đã ăn xong, anh nhẹ nhàng bước đến bên cạnh cô, quý xuống. Anh lấy trong túi ra một chiếc hộp nhỏ, từ đó mở chiếc hộp ấy ra....

Bên trong chính là một chiếc nhẫn cưới, trên chiếc nhẫn còn được đính thêm một viên kim cương được chạm khắc rất tinh xảo...

- " Hôm trước đưa em đi đăng ký kết hôn mà lại không cầu hôn em, bây giờ, anh muốn được tận tay, trao cho em chiếc nhẫn này, em hãy đồng ý làm bà xã của anh mãi mãi nhé!" _ Anh mỉm cười nhìn cô, nhả nhặn nói

- " Em còn có thể không đồng ý sao! Những việc làm trước khi cưới và sau khi cưới điều bị anh đảo ngược hết rồi" _ Ngưng một chút, cô nói tiếp:" Em đồng ý"

Cô nở nụ cười thật tươi nhìn anh, trong lòng hỗn độn tạt vị..

- " Có phải rằng anh làm mọi thứ không hoàn hảo hay không! Người ta cầu hôn thì phải có hoa, còn anh thì lại không có hoa, lại không có khung cảnh lãng mạn cần có. Anh thật sự...." _ Anh đang nói thì đột nhiên, cô chủ động hôn lấy môi anh

Anh bất ngờ với hành động của cô nhưng vẫn rất thích thú nhận lấy sự chủ động từ cô.....

-

Đây là chiếc Rolls-Royce Ghost

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

- " Với em, từng chuyện mà anh đã làm vì em là đã quá đủ rồi" _ Cô nở nụ cười nhìn anh, cả hai lại tiếp tục khóa môi nhau trong một bầu không khí lãng mạn

~~~~~

Thư phòng của anh ở Tư Đồ Giả...

Hiện tại Tư Đồ Thần đang cầm trên tay những bằng chứng liên quan đến việc đạo cụ quay phim bị trục trặc hôm trước và cả những bằng chứng liên quan đến việc ám sát đã xảy ra cách đây không lâu (*nếu bạn nào không nhớ thì hãy xem lại chương 11 và 12 nhé!*)

Mặc dù anh đã có bằng chứng trong tay nhưng anh vẫn dễ yên là vì anh đang đợi thời cơ, để khi bọn chúng thật sự bị thất bại hoàn toàn và có một kết cục thật thảm vì những tội ác chúng gây ra thì anh sẽ mang bằng chứng ra và xử lý chúng...

~~~~~

Anh và cô bây giờ đang đứng trước cổng chính của Tập đoàn Bá Hứa Thần...

Một lạnh lùng, khó gần. Một dịu dàng, xinh đẹp cả hai cùng nhau bước vào trong trước ánh mắt ngưỡng mộ của tất cả mọi người...

Khi bước vào sảnh lớn của công ty, lúc này Hứa Lạc Khiêm và William bước đến....

- " Chủ tịch, Phó tiền sinh đang đợi ngài ở trên phòng đấy ạ" _ William cung kính

- " Đúng vậy, ngài ấy còn nói, họp đồng bí mật, không được để bất kỳ ai biết, kể cả Phó tiểu thư" _ Hứa Lạc Khiêm nói thêm

Anh chợt hơi nhíu mày một chút nhưng rồi cũng đồng ý....

- " Kỳ Anh, em cứ đi tham quan, anh đi một chút sẽ trở lại" _ Anh ôn nhu dặn dò cô rồi cùng hai người kia rời đi

Cô cũng vui vẻ chấp thuận, cô đi dọc theo dãy hành lang, được một lúc thì gặp ngay những người không nên gặp....

- " Phó Kỳ Anh, xem ra mạng của cô cũng lớn thật nhá" _ Kiều Phi Phi cùng với Phó Từ Yên bước đến

- " Hai người nói như vậy là có ý gì?" _ Cô chợt hơi nhíu mày nhìn bọn họ

Ngay lúc này, Triệu Nghi Lâm cũng đang bước đến, nhìn thấy cô thì vui vẻ bước đến nhưng sau khi nhìn thấy hai người kia thì vội vàng đứng nép sang một bên...

- " Không có gì, chỉ là không biết có thể cho chúng tôi một ít thời gian cùng chúng tôi uống cafe không?" _ Kiều Phi Phi nhúng vai nói

- " Kỳ Anh à, đầu sao thì chúng ta cũng là chị em, chị thì có bao giờ đi hại em mình có đúng không? Cho nên em cứ an tâm, chỉ là một ly cafe thôi mà" _ Phó Từ Yên cũng phụ họa xen vào

Cô suy nghĩ một hồi rồi cũng đồng ý....

Thế là họ rời đi, Triệu Nghi Lâm trông thấy thì nghi ngờ có điểm xấu, vì cô biết hai á kia có bao giờ đối xử tốt với người khác thế đâu, nên cô đã đi theo sau họ.....

Quả đúng như Triệu Nghi Lâm dự đoán...

Kiều Phi Phi và Phó Từ Yên không hề có ý tốt gì cả, hai á ta đã âm thầm bỏ thuốc vào ly nước của cô và đưa cô đến khách sạn S...

Sau khi nhìn thấy hai á ta dừng xe lại trước cổng khách sạn cùng với một người đàn ông, Triệu Nghi Lâm đã nhanh chóng rút điện thoại ra gọi điện....

《 Báo bối, gọi anh có chuyện gì sao?》

- " Hứa Lạc Khiêm.. em không rảnh để đùa giỡn với anh đâu, em đang có chuyện rất gấp đây"

《 Chuyện gì》

- " Anh hãy thông báo với chủ tịch nhanh chóng đến khách sạn S để cứu Phó tiểu thư đi, cô ấy đang gặp nguy hiểm"

《 Được rồi》

Vừa cúp máy, Triệu Nghi Lâm đã nhanh chóng đi theo Kiều Phi Phi và Phó Từ Yên....

Khách sạn S.....

Hiện tại cô đã bị bọn chúng bỏ thuốc và đang cảm thấy rất khó chịu...

Hai á ta đưa cô vào trong một căn phòng rồi trở ra ngoài...

- " Đã ổn cả rồi chứ" _ Từ Thiếu Trung bước đến

- " Đã ổn, hiện tại anh có thể vào rồi" _ Kiều Phi Phi cùng Phó Từ Yên nở nụ cười mãn nguyện: Phó Kỳ Anh, qua khỏi hôm nay, cuộc đời của cô sẽ chính thức bị hủy hoại.

Từ Thiếu Trung bước vào trong, nhìn thấy cô nằm trên giường thì nở nụ cười nham hiểm...

- " Phó Kỳ Anh, kết quả như ngày hôm nay, nếu có muốn trách thì hãy trách Từ Đồ Thần ấy, tất cả là do nó hết" _ Từ Thiếu Trung coi bỏ áo vest bên ngoài rồi bước đến chỗ cô

Mặc dù cô đã bị bỏ thuốc và không còn nhìn rõ những vật trước mắt mình, nhưng một chút lí trí vẫn còn sót lại báo cho cô biết người đàn ông trước mặt không phải là anh...

Cho nên, khi Từ Thiếu Trung định bắt lấy cô thì cô đã nhanh chóng tránh sang một bên...

- " Chẳng phải bây giờ cô đang rất khó chịu sao, vậy hãy để tôi giúp cô" _ Hần lao đến chỗ cô, dõn cô vào tường

- " Tránh.... tránh xa... tôi ra" _ Cô cố gắng chống cự

- " Như vậy mà còn kháng cự sao" _ Hần đành mặt lại, bước đến, cầm cái áo vest lên lấy gì đó rồi trở lại bỏ vào miệng cô một viên thuốc loại mạnh

- " Anh đã... cho tôi... uống thứ gì?" _ Cô hiện tại còn khó chịu hơn lúc này, giọng nói của cô cũng khàn đi

- " Chỉ là thuốc loại mạnh thôi mà" _ Từ Thiếu Trung nở nụ cười để tiện rồi vỗ lấy cô

- " Không, thả tôi ra" _ Cô cố đẩy hần ra như với sức lực của cô hiện tại cũng chỉ như phôi bụi cho hần thôi

Từ Thiếu Trung coi luôn cái áo sơ mi trên người hần rồi bế cô ném lên giường....

Hần nhìn cô đang khổ sở thì không khỏi nở nụ cười nham hiểm mà lao đến...

- " Không..." _ Cô cố gắng kháng cự

Lúc này, ở ngoài cửa....

Từ Đồ Thần chạy thật nhanh lao đến thì bị Kiều Phi Phi và Phó Từ Yên ngăn lại...

- " Từ Đồ thiếu gia, làm sao ngài lại đến đây?" _ Phó Từ Yên lên tiếng

Chát

Anh tát vào mặt á một cái tát thật mạnh...

- " Phiền anh ở ngoài này, Từ thiếu đang ở bên trong" _ Kiều Phi Phi chắn trước mặt anh

Anh tức giận định đánh á ta thì...

- " Có ai không, làm ơn cứu tôi"

- " Không, anh không... không được lại đây"

Anh liên tục nghe thấy tiếng kêu cứu của cô từ trong phòng vọng ra....

- " Thần... anh đang ở đâu?"

Đến đây, anh đã không đợi được nữa mà đá Kiều Phi Phi sang một bên rồi phá cửa xông vào...

Rầm một cái, lọt vào mắt anh là cảnh tượng cô đang chống cự lại Từ Thiếu Trung từ mỗi lần hần muốn động chạm cô...

Hello mọi người, sau một khoảng thời gian tĩnh tâm lại, mình đã trở lại và quyết định sẽ viết truyện một cách nghiêm túc và đều đặn hơn. Mong mọi người hãy tiếp tục ủng hộ cho mình bằng cách nhấn ☐ và hãy bình luận ở phía dưới cho mình biết ý kiến của mọi người nhé! Xin chân thành cảm ơn rất nhiều!☐☐☐☐☐

Bạn đang đọc truyện *Bắt Cháp Để Yêu Em* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 29

Sau khi nghe thấy tiếng động thì Từ Thiếu Trung xoay mặt lại thì...

Bóp~

Từ Đồ Thần tức giận lao đến nắm lấy Từ Thiếu Trung nện cho hần một cú đấm thật mạnh khiến khộc môi hần chảy ra một vệt máu đỏ...

- " Thần" _ Cô đã ngồi bật dậy, lao đến ôm anh, cô đã kiệt sức rồi, nếu chậm thêm một bước nữa thì cô đã không thể chịu nổi

- " Ngoan đã có anh rồi" _ Anh ôn nhu vuốt tóc cô

- " Em... em rất khó chịu" _ Giọng nói của cô chỉ còn có thể khà khà thôi, sức lực của cô đã dùng hết rồi

Anh nghe cô nói thì hơi nhàu mày nhưng rồi chợt hiểu ra, sắc mặt anh không khỏi đáng lại...

- " Người đầu, mau mang Từ Thiếu Trung cùng với Kiều Phi Phi và Phở Từ Yên về bang tra tấn cho đến khi ta đến" _ Dứt lời, những vệ sĩ được anh dẫn theo nhanh chóng áp giải ba người kia rồi đi

Anh bế cô chạy nhanh ra xe, phóng xe đi với tốc độ kinh hoàng trở về Từ Đồ gia...

.....
Về đến Từ Đồ gia, anh bế cô chạy nhanh lên phòng, vội vàng cởi bỏ những thứ vướng bận trên người cả hai rồi nhanh chóng giải quyết vấn đề nan giải hiện tại...

Một cuộc mây mưa gió bão được diễn ra.....

(Àu Tới đây thôi, vì trình độ viết H của mình bị thiếu muối rất nhiều nên mong mọi người hãy thông cảm! Mình sẽ tham khảo thêm ở những bộ tiểu thuyết của một vị nữ tác giả mà mình thích là Diệp Lạc Vô Tâm để viết những phân đoạn có H cho mọi người nhé!)

~~~~~  
Sáng sớm hôm sau.....
Cô cả người nhức mỏi, cố gắng mở mắt ra, vừa động dậy một chút, ngay tức khắc, một cơn đau truyền đến...
Bình tĩnh trở lại, ký ức lập tức ùa về, cô chỉ nhớ là bản thân bị Phở Từ Yên và Kiều Phi Phi giải vây, rồi lại bị một tên khốn giờ trở và tất cả mọi chuyện sau đó chính là.....

Cô xoay người, nhìn sang người đàn ông vẫn còn say giấc nồng bên cạnh...

Ngày lúc này, một cánh tay mạnh mẽ ôm chặt cô vào lòng.....

Hiện tại, môi của cả hai chỉ cách nhau bởi khoảng cách 0.01mm nữa thôi..

Anh nhanh chóng trở người hôn lấy môi cô, đến khi cô gần như không thở nổi thì anh mới buông cô ra...

- " Cái tên sắc lang này, tối hôm qua anh được lợi quá ha" _ Cô ngồi dậy, liếc xéo anh

- " Lợi thì có lợi, nhưng... chưa đủ với anh" _ Từ Đồ Thần trung ra bộ mặt rất đáng đánh

- " Anh...." _ Cô đỏ hết cả mặt, cái tên mặt dày này đúng là không biết xấu hổ

- " Bà xã~, anh...." _ Anh chưa kịp nói xong thì " Stop, anh đừng nói gì nữa, em muốn đi tắm" _ Dứt lời cô chồm người, định bước xuống giường, nhưng mà...

Từ Đồ Thần mặt dày đã nhanh chóng ôm lấy chân cô mà níu lại" Bà xã à, em nỡ bỏ anh đi sao?"

- " Anh buông em ra"

- " Bà xã~" _ Anh tiếp tục tiến đến ôm ngang eo cô

- " Rốt cuộc là anh muốn gì nữa đây?" _ Cô thật sự là chịu hết nổi rồi

- " Anh muốn em nằm xuống giường"

- " Tại sao chứ? Em muốn đi tắm"

- " Vậy anh sẽ tắm chung với em!" _ Dứt lời, anh kéo mạnh cái chăn quấn quanh người cô sang một bên rồi bế cô đi nhanh vào phòng tắm mặc cho cô kháng cự cỡ nào

.....
Trong phòng tắm...
- " Tên sắc lang này, không biết đến bao giờ anh mới đáng hoàng nữa" _ Cô lắc đầu than thở
- " Với em thì anh sẽ không thể nào đáng hoàng được nữa, vì mỗi khi ở cạnh em, anh đều có một suy nghĩ là được...." _ Anh chỉ mới nói đến đây thôi là cô đã nhanh chóng cắt ngang" Được rồi, tốt nhất anh đừng nói gì nữa, em đã biết anh là đồ vừa mặt dày, vừa biến thái, vừa sắc lang" _ Khi nói cô cũng biết là anh sắp nói đến chuyện gì rồi, rõ ràng anh không biết ngượng, nhưng cô thì rất ngượng a....
- " Nếu đã vậy thì anh sẽ mặt dày, biến thái và sắc lang đến cùng" _ Dứt lời anh ôm lấy cô, tắm cho cả hai thật nhanh rồi bế cô ra giường và bắt đầu làm việc sở trường....

Vốn dĩ muốn ăn có tiếp, nhưng là...
- " Khoang đã, hiện tại em không thể tiếp tục cùng anh" _ Cô đã mệt lắm rồi, chỉ mong rằng anh tha cho mình
Nghe cô nói, anh chợt hơi khó hiểu, nhưng chợt nhận ra gì đó, liền hỏi cô: " Em bị đau ở đó sao?"
Cô đỏ mặt, gật đầu nhìn anh...
- " Chắc là do hôm qua em cưỡng bạo cưỡng bức anh quá nhĩ?" _ Anh nhìn thấy cô đỏ mặt thì không khỏi thích thú
- " Là do thuốc" _ Cô đỏ mặt đến tận mang tai
- " Được rồi, em nằm yên đây, để anh đi lấy thuốc, nhưng mà... tối nay anh sẽ lấy lại cả vốn lẫn lời đấy nhé!" _ Anh nở nụ cười ma mãnh

.....
Sau khi đã giúp cô thoa thuốc, cả hai nhanh chóng thay quần áo rồi ăn sáng, sau đó anh lái xe đưa cô cùng đến bang Hắc Bá...
Đến phòng tra tấn, anh và cô bước vào, ngay tức khắc Từ Thiếu Trung, Kiều Phi Phi và Phở Từ Yên được đưa đến...
Bọn họ hiện tại thương tích đầy người, Phở Kỳ Anh trông thấy mà không khỏi kinh hãi...
Nhìn sang Phở Từ Yên, á ta hiện rất thảm hại, quần áo xộc xệch, trên người thì đầy các vết thương lớn nhỏ, khóe môi còn vương lại hàng máu đỏ...

Cô không khỏi thương cảm cho á, đầu sao á vẫn là chỉ gái của cô...
Cô bước đến chỗ của Phở Từ Yên đỡ á đứng dậy:" Chì, chị không sao chứ?"

Ngay tức khắc....
Chát~
Một tiếng chát thảm thùy vang lên, nắm đầu tay in hằn trên má của cô...
- " Tiện nhân, tao không phải chị của này" _ Á ta về mặt dừ tợn nhìn cô

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Tư Đồ Thần tức giận thật rồi, á lại dám đánh cô ở trước mặt anh, quả thật là không thể tha thứ.....

Anh bước đến kéo cô vào lòng rồi lạnh giọng lên tiếng:" Người đầu, mau mang Phó Từ Yên vào trong, xử lí thế nào thì tùy các người"

Ngay lập tức cô vội vàng ngăn anh lại:" Khoang đã, a Thần, hôm nay xin anh hãy nể mặt em mà tha cho chị ấy đi"

- " Cô ta đã hãm hại em như vậy mà em lại còn xin tha cho cô ta hay sao?" _ Anh thật sự là không thể nhận được nữa, cô thật là thương người quá mức rồi

- " Em không quan tâm đến những việc đó, điều em quan tâm ở đây là ba em, ông ấy sẽ không thể nào chịu đựng nổi đâu" _ Cô hướng về anh ánh mắt cầu xin

Anh cũng thật là hết cách với cô:" Được rồi, tạm thời không xử cô ta vậy, nhưng không có nghĩa là anh sẽ tha cho cô ta nếu như cô ta còn gây chuyện thêm nữa"

Cô cảm động nhìn anh:" Cảm ơn anh"

Anh không nói gì nữa mà kéo cô đi về phòng của mình ở bang, lấy thuốc thoa lên bên má bị á đánh lúc nãy giúp cô....

- " Em xem cô ta là người thân nhưng cô ta đầu xem em như vậy! Tại sao em lại có thể khoan dung như vậy?" _ Anh đau lòng nhìn vết thương trên mặt cô

- " Đây không phải là khoan dung, mà là sức nặng tình thâm của những người trong gia đình với nhau" _ Cô nhìn anh, từ tốn trả lời

Anh nghe cô nói, trong lòng anh chợt chùng xuống....

- " A Thần, anh có thể đồng ý với em một việc không?"

- " Việc gì?" _ Anh nhìn cô hỏi

- " Anh hãy tha cho chị ấy lần này, thả chị ấy ra đi" _ Cô nhìn thẳng vào mắt anh, hi vọng anh sẽ đồng ý

Anh nhìn cô, dần dần một lúc rồi nói:" Anh sẽ được thưởng gì từ em đây?"

Đến đây, anh nở nụ cười gian tà....

- " Anh muốn gì?"

- " Một tuần được không?" _ Anh khẽ thì thầm vào tai cô

Nghe đến đây cô tròn tròn mắt:" Sao cơ?" _ Vậy không phải là một tuần cô không thể xuống giường sao

- " Thế nào em đồng ý không?" _ Anh cười đến đáng ăn đòn

- " Có thể giảm một chút không?" _ Cô e ngại nhìn anh

- " Thế này đi, chúng ta chỉ làm vào buổi tối thôi, nhưng thời hạn thì vĩnh viễn" _ Anh ngưng một chút rồi nói tiếp:" Nếu em còn trả giá thì thôi vậy!"

- " Được rồi, em đồng ý" _ Thật là, chưa thấy ai mà đi ép buộc vợ mình như anh hết

- " Tốt, em đã quyết định rồi nhé!" _ Anh nhìn cô cười đến xấu xa

Lấy điện thoại ra, anh gọi một cuộc điện thoại..

.....

Thời gian cứ thế trôi qua, hiện tại, anh và cô đang có mặt tại Tư Đồ gia....

Phòng ngủ....

Vừa lên đến phòng ngủ, anh đã đóng cửa và đẩy cô xuống giường hôn lấy môi cô....

- " Dừng lại đã, em muốn đi tắm trước" _ Cô đẩy anh ra rồi nói

- " Anh tắm cùng em" _ Không để cô trả lời, anh đã bế cô đi vào phòng tắm

Ngồi trong bồn tắm, anh không thể nào kìm được lòng mà hôn lấy cô và bắt đầu việc sờ trườn....

Cuộc mây mưa được diễn ra trong phòng tắm, 30 phút trôi qua, cuối cùng cô được anh bế ra ngoài..

Đặt cô xuống giường, anh lại tiếp tục công việc...

- " Này, này, anh lại còn muốn nữa hay sao?" _ Cô hiện tại chỉ muốn ngủ thôi

- " Anh chính là muốn có em cả đời" _ Anh bá đạo nói

- " Nhưng mà chẳng phải chúng ta vừa mới..." _ Đến đây, mặt cô bỗng đỏ lên

- " Anh mặc kệ" _ Nói rồi, anh như con hổ đói vồ lấy cô

.....

~~~~~

Ánh nắng lên cao chiếu rọi lên gương mặt xinh đẹp của cô, đôi mắt khẽ cử động, cô uể oải ngồi dậy, nhìn sang anh vẫn còn đang say giấc....

Tên sắc lang này đúng là quá lắm rồi!

Cô bước xuống giường, rồi vào phòng tắm vsen.....

Một lúc sao, cô bước ra ngoài thì nhìn thấy anh ngồi trên giường....

- " Anh mau đi thay quần áo đi" _ Vừa nói cô vừa lau tóc

- " Em giúp anh đi" _ Anh cười tươi

- " Em đã thay quần áo rồi, anh tự làm đi" _ Cô bước đến bàn trang điểm, lấy máy sấy trong ngăn tủ ra ngồi sấy tóc

- " Bà xã~" _ Anh làm nũng nhìn cô

- ".... " _ Cô vẫn yên lặng không thèm quan tâm anh

- " Vợ ới~" _ Anh lần này mạnh động hơn tiến đến ôm lấy cô

- "... " _ Cô vẫn mặc kệ mà tiếp tục sấy tóc

- " Bà xã à, em đồng ý đi mà" _ Lần này anh vòng ra trước mặt cô, lấy mái sấy của cô đặt lên bàn, hai tay ôm eo cô nhấc bổng cô lên ngồi trên đùi mình

Anh và cô mặt đối mặt, cô vẫn kiên quyết không đồng ý, anh thì vẫn cứ tiếp tục làm nũng....

- "Anh muốn như vậy lắm chứ gì?" _ Cô áp sát mặt mình đến gần mặt anh, nhẹ nhàng hỏi

- "Đúng vậy" _ Anh gật đầu

- "Nhưng điều quan trọng ở đây là em mới vừa tắm xong nên có lẽ là anh nên tự làm thì hơn" _ Cô vừa định đứng dậy thì bị anh giữ chặt lấy

- "Chẳng phải em chỉ cần cởi hết quần áo ra là được hay sao" _ Anh nói khẽ vào tai cô

- "Anh...." _ Cô đỏ mặt hờn dỗi nhìn anh

Đột nhiên trong đầu cô lóe lên một ý định, nếu đã vậy đánh phải dùng đến... mỹ nhân kế....

Nghĩ là làm, cô nhanh chóng thay đổi thái độ, lập tức cô nở nụ cười thật tươi, rót mặt vào tai anh" Ông xã à~"

Quả nhiên là rất hiệu quả, lúc này, trong lòng anh đã mềm nhũn như nước khi nghe tiếng nói ngọt dịu của cô...

- "Hay là anh đi tắm trước đi, sau đó hãy trở ra mà thưởng thức bữa sáng thật ngon nha" _ Cô dùng lời nói mới hoặc mà thách thức anh

- "Được, anh rất hy vọng bữa sáng hôm nay sẽ thật ngon" _ Anh cười ma mãnh nhìn cô

Chương này tự dựng mình hơi bị cạn ý tưởng nên chỉ được có vậy thôi, mấy chương sau đảm bảo sẽ kịch tính và hấp dẫn hơn cho mọi người!

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Sau khi anh đã vào phòng tắm, cô ra khỏi phòng và đi xuống phòng bếp....

Tất cả mọi người ở trong phòng bếp đang làm việc, nhìn thấy cô thì vui vẻ chào hỏi" Phu nhân"

- "Mọi người đã chuẩn bị bữa sáng chưa?" _ Cô hỏi

- "Chúng tôi vẫn đang chuẩn bị" _ Thím Trần lên tiếng trả lời

- "Tất cả không cần phải chuẩn bị bữa sáng nữa, cứ ra ngoài làm việc khác đi, tôi muốn tự tay làm lấy bữa sáng" _ Cô nở nụ cười thân thiện nói

- "Nhưng mà..." _ Trong khi mọi người còn đang lo ngại thì cô đã lên tiếng nói tiếp:" Cứ an tâm, là do a Thần cho phép tôi làm" _ Cô biết, nếu không nói như vậy, tất cả mọi người đều sẽ không để cho cô động tay vào làm bếp

- "Vâng" _ Đúng như cô dự đoán, họ đều đã rời đi làm việc khác, trả lại cho cô một không gian yên tĩnh ở phòng bếp

Cô hái lòng, xoắn tay áo, bắt tay vào làm việc....

.....

Sau 20 phút loay hoay trong phòng bếp, cô đã hoàn thành hai phần há cáo....

Đặt chúng vào khay rồi mang hai phần há cáo nóng hổi lên phòng cùng với hai ly sữa tươi...

Lên đến phòng, vừa bước vào trong, ngay lập tức đập vào mắt cô chính là hình ảnh anh đang nằm trên giường theo kiểu năng tiên cá, còn nữa, hiện tại anh đang trong tình trạng khóa thân =>)))

- "Anh... cái tên kia, bộ anh không còn quần áo để mặt hay sao mà lại" _ Cô đỏ mặt xoay người sang hướng khác, thật là hết nói nổi cái tên biến thái này

- "Anh chỉ muốn là người mẫu cho em ngắm thôi" _ Anh thích thú nhìn cô đang ngượng ngùng

- "Anh mà là người mẫu hả?" _ Cô đặt cái khay xuống bàn

- "Đúng vậy" _ Anh từ từ bước đến chỗ cô

- "Là ma háo sắc thì có" _ Cô bĩu mũi, nhỏ giọng lầm bầm, nhưng cô không hề hay biết, người mà cô đang nói xấu đang đứng sau lưng mình và anh... đã nghe thấy >O<

- "Bà xã, em xấu lắm, dám nói anh là ma háo sắc" _ Anh ôm lấy cô từ phía sau" Đã vậy, thì hãy để anh trở thành con ma háo sắc như lời em nói vậy"

Anh nở nụ cười ranh mãnh, bế cô lên....

- "Anh.. anh làm gì vậy? Mau buông em xuống" _ Dĩ nhiên là cô sẽ không để điều đó xảy ra

- "Làm việc nên làm" _ Anh cười gian tà nhìn cô

- "Em không muốn, chúng ta còn phải ăn sáng"

- "Nhưng anh muốn ăn món tráng miệng trước"

- "Món tráng miệng? Em không có làm chúng! Em chỉ làm có há cáo thôi"

- "Món tráng miệng anh nói ở đây.... là em!" _ Anh nói khẽ vào tai cô

Ngay tức khắc, mặt cô bỗng đỏ bừng, nhưng chợt nhận ra điều gì đó không đúng...

- "Khoang đã, anh buông em xuống trước đi" _ Cô lấy lại bình tĩnh nói

Anh cũng không nhận ra điều gì khá lạ nên cũng buông cô xuống" Có chuyện gì sao?"

Cô bước lại từ quần áo, lấy cho anh một bộ quần áo:" Trước tiên anh hãy mặc đồ vào đã, chứ anh cứ như vậy nhìn thấy mà ghê"

- "Em nở nói anh như vậy sao?" _ Anh dẩu môi nhìn cô

- "Em chính là như vậy. Nhanh lên, mặc quần áo vào" _ Cô bước đến chỗ anh lấy quần áo mình đang cầm đưa cho anh

Anh cũng không nói gì mà mặc quần áo vào....

- "Xong rồi" _ Anh lên tiếng

- "Anh bước qua đây" _ Cô hiện tại đã yên vị trên ghế sofa trong phòng

Anh cũng nghe lời cô, vui vẻ bước đến....

- "Anh mau ngồi xuống đi"

Anh bế phốc cô lên, ngồi vào chỗ cô rồi đặt cô ngồi trên đùi mình. Và điều hiển nhiên là anh sẽ nhận được lời kháng cự từ ai kia...

- "Anh làm gì vậy hả? Ghế bên kia sao không ngồi?"

- " Anh thích như vậy?" _ Anh trung ra bộ mặt rất đáng ăn đòn

- " Anh thật là..." _ Ngưng một chút cô nói tiếp:" Nhưng mà ngồi như vậy thì làm sao ăn được, vì vậy anh mau buông em ra để em sang ghế kia ngồi. Còn nữa, hôm nay anh còn phải đi làm, đã hai ngày rồi anh không đến công ty đó"

- " Bà xã, em đang quan tâm anh sao?" _ Anh ôm lấy cô

- " Dĩ nhiên, em không quan tâm anh thì quan tâm ai?" _ Cô đỏ mặt, lấy hết dũng khí mà nói ra lời mà trong trái tim cô mách bảo

Trong lòng anh một trận ầm ập khi nghe được những gì cô nói...

Anh buông cô ra để cô ngồi xuống ghế đằng hoàng rồi cùng cô thưởng thức bữa sáng....

Sau khi đã dùng xong bữa sáng, anh thay đồ rồi đi đến công ty.....

Vừa đến công ty William đã vội vàng đi đến....

- " Chủ tịch, có Tô chủ tịch của Tô thị nói muốn gặp ngài để thảo luận về dự án phim sắp tới"

- " Được rồi" _ Anh gật đầu rồi cùng với William đến gặp Tô chủ tịch

....

- " Tô chủ tịch, đề người đợi lâu rồi?" _ Từ Đồ Thần lịch sự chào hỏi

- " Không có gì, tôi cũng chỉ mới tới thôi!" _ Vị này chính là Tô Dung _ là chủ tịch của Tô thị. Nghe nói bà ấy chính là đứa con gái thất lạc nhiều năm của Tô gia, mãi đến năm bà 25 tuổi mới nhận lại được người thân.

Hiện tại mặc dù bà đã không còn như xưa nữa nhưng vẫn còn rất đẹp...

- " Tôi nghe trợ lý của tôi nói rằng người muốn thảo luận với tôi về vấn đề dự án phim sắp tới có phải không?" _ Mặc dù vẫn rất lạnh lùng nhưng trong lời nói của anh cũng có phần nhã nhặn hơn

- " Đúng vậy!" _ Tô chủ tịch cười hiền từ

.....

- " Tôi hy vọng vào cuộc họp cổ đông vào ngài mai người có thể đến dự vì sự hợp tác lâu bền của Bà Hứa Thần và Tô thị" _ Từ Đồ Thần hòa nhã nói

- " Được, tôi sẽ đến dự. Nếu đã không còn gì nữa thì tôi xin được phép rời đi" _ Tô chủ tịch vui vẻ nhận lời

- " Được" _ Từ Đồ Thần cười như không cười đáp lại rồi cùng với Tô chủ tịch bước ra ngoài

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 32

Phó gia....

Sau khi Phó Từ Yên được thả trở về, à chẳng những không biết hối lỗi mà còn tìm cách để trả thù cô....

Phòng ngủ của Phó phu nhân....

- " Mẹ~, mẹ xem, con bị Phó Kỳ Anh đối xử thế này, mẹ phải giúp con đòi lại công bằng~" _ Phó Từ Yên làm bộ dạng rất chỉ là ủy khuất, nũng nịu bên cạnh Lý Tuyết Nhan

- " Con nói xem làm cách nào đây khi cô ta đang được Từ Đồ thiếu gia bảo vệ thế kia" _ Lý Tuyết Nhan nhìn à e ngại nói

- " Chẳng phải nếu như chúng ta chi tác động vào à là được rồi hay sao?" _ Phó Từ Yên nở nụ cười nham hiểm

Lý Tuyết Nhan cũng nhìn à rồi cười:" Nếu đã vậy sao chúng ta không lợi dụng mẹ già kia để hạ nó"

- " Đúng vậy, còn cô bà nội đáng kính của nó nữa mà" _ Ngưng một chút, à nói tiếp:" Mẹ, mẹ nói xem, Phó Kỳ Anh con nhỏ đó có cái gì tốt đâu mà mọi thứ nó có đều tốt như vậy, kể cả Từ Đồ thiếu gia cũng yêu nó, bà nội cũng là bà nội ruột của nó, bà cũng là bà ruột của nó, tại sao nó lại có tất cả mọi thứ còn con thì không?" _ Nói đến đây ánh mắt à hiện lên nét căm thù cô đến tận xương tủy

- " Con vẫn còn có mẹ mà, cứ an tâm, với lại, Lạc Vĩ Kỳ đã chết rồi, sẽ không ai có thể cản đường mẹ con ta nữa" _ Lý Tuyết Nhan nở nụ cười thâm độc

Phó Từ Yên cười lạnh. Xem ra, lần này Phó Kỳ Anh và Từ Đồ Thần sẽ phải gặp một mối nguy rất lớn đây!

~~~~~

Từ Đồ gia...

Hiện tại, Phó Kỳ Anh đang có mặt ở phòng bếp và đang loay hoay nấu bữa trưa cho anh....

- " Phu nhân, xin người mau đi nghỉ đi ạ!" _ Âu Liên đi theo cô, lo ngại nói

- " Chị Âu này, chị cứ mặc tôi đi, tôi chỉ muốn mang cơm cho a Thần thôi" _ Cô mỉm cười nhìn Âu Liên

Cô chính là muốn tự tay nấu ăn cho anh, cô muốn đặt hết những tình cảm của mình vào những món ăn này để dành cho anh..

Âu Liên cũng không còn lời nào để nói, nên cô ấy chỉ đơn giản là giúp đỡ cô làm cơm trưa cho anh...

Sau khi đã xong, cô bảo trợ lý Lâm đưa cô đến Tập đoàn Bá Hứa Thần...

Đến công ty, cô vui vẻ bước vào trong...

Nhân viên trong công ty nhìn thấy cô thì vui vẻ chào hỏi, có ai mà không biết Từ Đồ phu nhân được Chủ tịch cưng chiều hết mực chứ!

Bước đến trước cửa phòng làm việc của anh, cô nhẹ nhàng gõ cửa...

Ngay lập tức, tiếng nói băng lãnh ngán ngấm vẫn vang lên:" Vào đi"

Cô mở cửa bước vào, nhìn thấy anh vẫn còn đang làm việc thì mỉm cười, đặt phần cơm hộp cô làm cho anh xuống bàn, ngồi bắt chéo chân trên ghế sofa....

Anh không nghe thấy tiếng gì nữa thì vội ngẩng đầu lên nhìn, đập vào mắt anh chính là hình ảnh cô đang ngồi bắt chéo chân trên ghế, khoanh tay trước ngực, quan sát anh làm việc....

- " Bà xã, em đến sao không gọi anh" _ Anh mỉm cười bước đến bên cạnh cô

- " Em chỉ muốn tạo bất ngờ cho anh thôi" _ Cô cũng đứng lên bước gần đến anh

Anh vui vẻ vòng tay ôm lấy eo cô, vì anh ôm cô bất ngờ nên cô theo quán tính mà ngã người vào lòng ngực rắn chắc của anh...

Trái tim cô hai không hẹn mà cùng rung lên từng hồi, cô ngẩn đầu lên nhìn anh, bất chợt, ánh mắt cả hai chạm nhau, anh thâm tình nhìn cô, cũng như vậy cô nhìn anh, qua ánh mắt, cô như muốn gửi tặng cho anh hết những tình ý vẫn vương trong lòng mình....

- " Bà xã à, anh yêu em!" _ Anh ôn nhu đặt xuống môi cô một nụ hôn

Cô cũng không phản kháng mà đáp trả lại anh, cô choàng tay ôm lấy cổ anh làm điểm tựa, cả người cô hiện tại hoàn toàn áp sát vào người anh.....

- " Em cũng yêu anh" _ Cô khẽ nói vào tai anh

Anh ôm lấy cô, đặt cô nằm xuống sofa, đôi tay không yên phận mà bắt đầu vuốt ve cặp đùi trắng nõn của cô....

- " Anh muốn!" _ Từ Đồ Thần tà mị nói khẽ bên tai cô

Lúc này, cô chợt bình tĩnh, hình như mình đã đi quá xa rồi, vốn dĩ cô muốn mang com trưa đến cho anh, cô không muốn bản thân biến thành món ăn cho anh a....

- " Em có mang com trưa đến cho anh, hay là anh ăn trưa trước đi" _ Cô ngăn chặn đôi tay ma quái của anh đang làm loạn trên người cô

- " Anh chỉ muốn ăn em thôi?" _ Anh bá đạo nói

- " Không được, anh đã nói là chỉ vào buổi tối thôi, bây giờ không thể" _ Cô vội tìm cớ để trốn tránh

- " Nhưng anh đâu có nói là không được làm vào ban ngày chứ!" _ Anh làm vẻ mặt giống như là mình rất đúng mà nói

Cô cạng gôn trước lời nói của anh luôn! Trong khi cô còn đang tìm cách để thoát khỏi con sói này thì đột nhiên tiếng gõ cửa vang lên, phá tan bầu không khí ái muội trong phòng....

Anh đen mặt, không biết là kẻ nào đến phá hoại chuyện tốt của anh. Còn cô thì thầm cảm ơn cái người đã gõ cửa....

Cả hai ngồi dậy, chỉnh chu lại quần áo, sau khi đã xong, anh trở về phong thái băng lãnh cất tiếng..

- " Vào đi"

William mở cửa bước vào, đột nhiên, một luồng khí lạnh thổi ngang qua người cậu ta, bất giác, William rung mình một cái...

- " Chủ tịch, đây là văn bản cần phê duyệt của hôm nay" _ William kính cẩn

- " Được rồi" _ Ngưng một chút, anh nói tiếp:" William này, tôi nhớ hình như khu quét dọn hậu trường vẫn còn đang thiếu người, vì vậy... cậu hãy sang đây giúp mọi người dọn dẹp đi, nên nhớ, không được tự ý nghỉ việc khi chưa hoàn thành xong" _ Một lời ban xuống, rõ ràng là anh đang tìm cách trả thù đây mà

William dợ người, đây là cái chuyện gì, sao tự dưng lại...

Ngay lúc này, William bắt gặp ánh mắt đồng cảm của cô, trong lòng thăm hiểu mọi chuyện...

- " Vâng" _ William chào hỏi rồi rời đi, chỉ trách bản thân gõ cửa phòng không lựa giờ, bây giờ thì hay rồi, chuốc họa vào thân...

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

William vừa đi khuất, Từ Đồ Thần nhanh chóng bế cô lên....

- " Anh làm gì vậy? Mau buông em xuống" _ Cô kháng cự quyết liệt

- " Em muốn bị anh làm thật tại đây hay là trên giường?" _ Anh nhìn cô với ánh mắt như muốn nói nếu như em còn cự quấy, anh sẽ làm thật em tại đây và ngay lập tức.

Quả nhiên là có tác dụng, cô không dám nhúc nhích nữa mà gục đầu tựa vào vai anh, ánh mắt ủy khuất không thôi....

Anh bước đến bên cạnh kệ sách, nhấn công tắc bên cạnh cái kệ, lập tức một căn phòng "hiện" ra....

Căn phòng này có phong cách rất quý dị, chỉ toàn là một màu đen thối, sàn nhà đen, giường cũng đen, gối cũng đen, đến tường cũng đen nốt, nói chung, mọi thứ trong căn phòng này đều đen....

Anh bế cô bước vào trong, đặt cô nằm xuống giường, sau đó nhấn cái nút cạnh đầu giường để đóng cửa lại...

Có điều, sau khi đóng cửa phòng lại thì căn phòng vốn đã rất quý dị nay lại còn thêm quý dị hơn khi ánh sáng màu tím tò ra từ cái đèn trên trần nhà...

Còn cô, sau khi anh đặt cô nằm trên giường thì nhanh chóng lủi ra sau, lấy chăn phủ kín người...

Anh bắt đầu cởi chiếc áo vest trên người ra, tiếp đến là cởi phăng chiếc áo sơ mi, thân hình hoàn hảo hiện ra trước mắt cô khiến cô không khỏi đỏ mặt...

Anh tiến đến chỗ cô...

- " Anh... anh không được qua đây!" _ Cô kinh hãi nhìn anh đang tiến về phía mình

Anh vẫn im lặng mà tiếp tục tiến đến...

Cô toan bỏ chạy thì bị anh nắm lại...

- " Bà xã, em định đi đâu?" _ Anh làm nũng nhìn cô

Cô e ngại nhìn anh, xem ra số phận của cô sẽ phải làm món ăn trưa cho anh thay com rồi...

- " Bây giờ vẫn còn đang là giờ đi làm, anh không được làm vậy" _ Cô chỉ còn cách kiếm cớ để trốn thôi

- " Anh không có làm vậy, anh là chồng của em, vậy nên không có gì gọi là vậy cả" _ Anh ôm lấy cô bắt đầu giờ trò

- " Đừng mà" _ Cô cố ngăn chặn cánh tay đang làm loạn của anh

- " Anh muốn sinh một đội bóng đá" _ Anh nói cứ như là chuyện thường tình ấy

- " Sao cơ?" _ Cô không nghe lầm đấy chứ, một đội bóng đá!!! Cô có phải là heo đâu!!!!

- " Muốn sinh anh tự mình sinh, em không phải heo mẹ"

- " Vậy thì 12 cung hoàng đạo" _ Anh tỉnh bơ nói

- " Không sinh, em không muốn" _ Anh có uống lộn thuốc không đây, một đội bóng đá 11 người đã đánh, bây giờ anh lại muốn 12 đứa!!!

- " Em không muốn sinh cũng không sao, việc đó cứ để từ từ, điều quan trọng nhất hiện giờ là em phải giúp anh dẹp lưạ trước" _ Dứt lời, anh ôm cô lên giường, nhanh chóng khóa môi cô trước khi cô phản kháng...

- " Ừm... ừm" _ Chỉ còn vang lại tiếng kháng cự vô ích của cô

Thế là cuộc mây mưa được bắt đầu và kéo dài cho đến khi cô đã không còn đủ sức để tiếp tục anh mới tha cho cô....

.....

Kết quả của việc mây mưa đó là cô không thể bước nổi xuống giường 2 ngày....

Cô có thể trở về nhà là do anh đã đưa về....

Trong lòng cô không khỏi thầm mắng anh, thế là cô lên kế hoạch để phục thù việc này, khi cô có thể rời giường và đi lại bình thường thì anh sẽ chết với cô đây....

~~~~~

Một buổi tối ở Tư Đồ gia sau khi cô đã bình phục do dư âm của việc mây mưa gió bão với anh...

Hoàn cảnh hiện tại là anh đang đứng ngoài cửa phòng làm nũng với cô...

-" Bà xã-, cho anh ở lại đi mà, không có em anh sẽ không thể ngủ được" _ Anh ôm lấy cái gối mà cô ném cho mình

-" Không nhiều lời nữa, một tuần này anh sẽ phải ở thư phòng để sám hối" _ Dứt lời, cô rầm một cái đóng cửa lại, không thèm quan tâm đến anh nữa

Thế là anh lủi thủi đi đến thư phòng, thiên ơi, sao số anh lại khổ thế này, anh có làm gì nên tội đâu, chỉ là xxoo quá độ thôi mà=))))

~~~~~là là là~~~~~

Sáng hôm sau, cô tươi tắn bước xuống lầu, vào phòng bếp chuẩn bị hai phần bữa ăn sáng cho anh và cô....

Sau khi đã nấu xong, cô đặt hai phần bữa sáng lên bàn ăn rồi ngồi vào bàn vui vẻ thưởng thức bữa sáng...

Lúc này, anh từ trên lầu bước xuống, nhìn thấy cô đang ngồi ăn sáng thì bước đến...

Cô đang uống nước thì anh bước đến bên cạnh cô....

-" Bà xã" _ Anh cất tiếng gọi thì...

Phụt

Vừa nhìn thấy anh, ngay lập tức, nước trong miệng cô bay thẳng vào người anh....

Đỉnh đầu anh bay ngang một đàn quạ, lấy tay vuốt nước trên mặt xuống....

-" Sao em lại nở làm vậy với anh" _ Anh làm bộ dạng rất tỳ khuất

-" Anh... anh... là anh đó sao?" _ Cô đứng bật dậy, cô không thể tin vào hai mắt mình nữa rồi

Phong thái thường ngày của anh đâu? Vị chủ tịch cao cao tại thượng của Tập đoàn Bá Hứa Thần đây sao?!

Đầu tóc thì rối, hai mắt thâm quầng, sắc mặt nhợt nhạt, quần áo thì xộc xệch!!!

Tư Đồ Thần đây sao????

-" Sao em lại nhìn anh như vậy. Chẳng phải là do em cá sao, chỉ là thiếu em có một đêm thôi thì anh đã thành ra như vậy rồi, một tuần làm sao anh chịu nổi" _ Anh ôm lấy cô, tựa đầu vào vai cô

Tất cả người làm trong nhà từ vệ sĩ, bác quản gia, đến người giúp việc, sau khi chứng kiến cảnh này thì họ đều mắt chữ A mồm chữ O mà nhìn anh....

Có lẽ họ đang nằm mơ, đây không thể nào là Lão đại của họ!!!!

Quá vô sỉ, mặt quá dày!!!!!=))))))

Cô đẩy đầu anh ra, tuyệt tình nói:" Anh tự làm tự chịu, đây là hình phạt dành cho anh đó!" _ Dứt lời, cô ngồi xuống ghế, tiếp tục thưởng thức bữa sáng

Thấy anh vẫn còn đứng đó, cô nói tiếp:" Nếu anh vẫn còn không ăn thì em sẽ ăn hết vậy"

Cô giờ tay định lấy phần của anh thì anh đã vội ngồi vào bàn mà giành lại:" Đương nhiên là anh phải ăn rồi, đói từ hôm qua tới giờ, dĩ nhiên là phải ăn tạm những món ăn vặt này để chống lại cơn đói còn phải kéo dài một tuần nữa"

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Buổi tối của 2 ngày sau ở Tư Đồ gia.....

Anh lại một lần đến đập cửa phòng cô.....

-" Bà xã, em mở cửa cho anh đi mà"

-" Anh cứ đi! " _ Cô lên tiếng

-" Bà xã, mở cửa cho anh đi, em bắt anh nhịn đói một tuần anh sẽ không thể chịu nổi đâu" _ Anh lại vô sỉ mà nói tiếp

Có lúc này rồi cuộc nhịn không nổi nữa mà bước ra....

-" Anh có chịu về phòng ngủ để người khác nghỉ ngơi không hả?"

-" Anh chỉ muốn ngủ cùng em!" _ Anh nhanh như cắt ôm chầm lấy cô không buông.

Cô không mở cửa thì thôi, chứ cô mở cửa thì sống chết gì anh cũng muốn trèo lên giường của cô....

-" Anh mau buông ra" _ Cô cố đẩy anh ra nhưng vô dụng

-" Không buông, không buông, mãi mãi cũng không buông" _ Anh tựa đầu vào vai cô, tay ôm chặt eo cô, chân cũng quăn lên người cô luôn, nói chung là cả người anh hiện tại đã dán chặt lên người cô!!

-" Thái em ra, anh nặng quá đấy" _ Cô còn có thể đứng vững đã là may mắn lắm rồi, anh quá thật là nặng đến mức cô không thể nhúc nhích, chỉ sợ vừa động là sẽ ngã lăn ra sàn nhà...

Và rồi, chuyện hay đã diễn ra, cô rút cuộc cũng không thể trụ nổi bởi cân nặng của anh là quá tải với cô....

Thế là.....

Rầm~

-" A"

Theo lực hút của Trái Đất, cô đã theo quán tính ngã về phía trước....

Tình hình hiện tại chính là cô ở trên, anh ở dưới, cả hai người còn môi chạm môi.....

Cô trợn tròn mắt ngo vãi gậy, còn anh thì vui vẻ một trận, trong lòng thầm nhủ không thể để mắt cơ hội ngàn vàng này, lập tức một tay anh chế trụ sau gáy của cô, tay còn lại thì giữ lấy eo cô, chân thì quăn chặt cô lại không để cho cô có cơ hội chạy thoát....

Tất cả người làm trong nhà nghe thấy tiếng động thì vội vã chạy lên và nhìn thấy tất cả...

- " Khụ khụ...., ồo đại, phu nhân hai người nên vào phòng thì hơn, chi sợ đêm đến... sẽ bị cảm lạnh". Quên gia họ khan nhắc nhở rồi giải tán người làm trong nhà đi làm việc

Bị mọi người phát hiện như vậy, lại còn câu nói đầy hàm ý của quán gia, khiến cô không khỏi đỏ mặt, véo hồng anh một cái thật mạnh khiến anh đau đến muốn khóc vội vàng buông cô ra...

- " Tên sắc lang" _ Cô giận dỗi xoay người bước vào phòng

Anh thấy cô bước vào phòng và định đóng cửa thì tức khắc, anh dừng tốc độ ánh sáng ngồi dậy, phóng thẳng vào phòng..

Nhưng cũng may mắn cho anh ghê, cứ tưởng anh sẽ đập mặt xuống sàn nhà cơ, không ngờ anh lại quá trớn mà bay thẳng lên giường.....

- " Au" _ Anh khẽ rên khi mặt mình bị đập thẳng xuống giường

Cô không thể tin vào mắt mình nữa rồi, đánh lắc đầu đóng cửa phòng, bước đến chỗ anh" Anh thực sự là có căn làm quá như phim hành động thể không, nhờ bị thương thì phải làm sao, nếu như khi này anh không văng lên giường mà là bay thẳng vào tường thì sao?"

- " Chỉ cần có thể ở gần em, anh tình nguyện trả giá, cho dù cái giá đó đắt đến đâu" _ Anh thâm tình nhìn cô, nói ra những lời từ tận trong trái tim mình

Tâm tình chấn động mạnh, cô cảm động nhìn anh, không kiềm được lòng mà ôm chầm lấy anh....

Anh mỉm cười ôm cô thật chặt, thật chặt

Dường như chợt nhận ra vấn đề gì đó, cô vội lên tiếng:" Khi này bị ngã, anh lại làm nệm hơi cho em, chắc chắn là anh sẽ bị thương, mau cởi áo ra đi, em giúp anh thoa thuốc" _ Cô vội đi lấy hộp cứu thương trong ngăn tủ mang đến

Nhìn thấy anh vẫn còn chưa cởi áo ra thì cô lại lên tiếng:" Sao anh vẫn còn chưa cởi"

- " Em không ngại nữa sao?" _ Quả thật anh rất vui vì được cô quan tâm nhưng là vẫn không thể nhận được mà nổi hứng chọc ghẹo cô

- " Em.. em chỉ là muốn giúp anh thoa thuốc a" _ Nghe anh nói, cô không khỏi đỏ mặt

Anh thích thú nhìn cô đang ngượng ngùng, dứt khoát cởi áo ra...

Đúng như cô nghĩ, trên vai anh rõ ràng là có một vết bầm...

- " Anh có đau lắm không, bấm thử hết rồi này" _ Cô nhìn vết thương mà đau lòng không thôi, nhẹ nhàng thoa thuốc lên vết thương cho anh

- " Em quan tâm anh như vậy, dù bị thương nặng đến mấy cũng không còn đau nữa" _ Anh nhìn cô, ánh mắt chứa đầy sự yêu thương và cưng chiều vô tận

- " Dẻo miệng quá đi! Từ khi nào mà anh lại biết nói chuyện đến thế" _ Cô liếc nhìn anh rồi tiếp tục thoa thuốc giúp anh, khéo môi không tự chủ mà nở một nụ cười hạnh phúc

- " Chỉ là lời nói xuất phát từ trái tim thôi" _ Anh nắm lấy tay cô đặt lên ngực trái của mình...

Sau khi đã thoa thuốc cho anh xong, cô chuẩn bị mang hộp cứu thương đi cất thì anh ngăn lại...

- " Khoan đã" _ Ngưng một chút anh nói tiếp:" Khi này bị ngã, mặc dù có anh làm nệm hơi, nhưng cũng không thể tránh khỏi bị va chạm, vì vậy anh phải giúp em kiểm tra"

- " Không cần, em không có bị thương" _ Vừa nghe anh nói thì cô đã vội vàng từ chối

- " Sao em biết là không bị thương chứ?" _ Anh nắm lấy váy ngủ cô, định cởi ra nhưng là vẫn bị cô giữ chặt

- " Em đã nói là không cần" _ Cô vẫn một mực không buông

Một vết thương lóc qua mắt anh, theo phản xạ, anh nắm lấy chân cô, quả nhiên, có một vết xước ở đầu gối của cô....

- " A, anh làm gì vậy?" _ Cô giật mình khi bị anh kéo chân

- " Em xem này, còn nói không bị thương, rõ ràng thế rồi" _ Anh đau lòng nhìn vết xước trên chân cô, vội vàng thoa thuốc lên vết thương cho cô

- " A, đau!" _ Cô hơi nhủu mày vì đau

Anh nghe thấy thì nhẹ nhàng hơn, giúp cô bôi thuốc, thật ôn nhu a...

- " Em mau đưa chân kia xem có bị thương không?"

Cô cũng không nói gì mà giơ chân ra, tất nhiên là có một vết xước ở đầu gối giống chân bên kia rồi..

- " Anh xin lỗi, nếu như anh không làm vậy thì em đâu có bị thương!" _ Quả thật, lần này anh là người có lỗi, tự nhiên nghĩ ra một cái trò kỳ quặc

- " Không sao, dù gì em cũng đâu có bị thương nặng lắm"

- " Rõ biết là bị thương không nặng nhưng em phải biết là anh sẽ rất đau lòng khi nhìn thấy em bị thương" _ Hiện tại, anh nhưng một đứa trẻ mà ngã vào người cô

- " Rốt cuộc đâu mới là bản chất của anh đây, Từ Đồ Thần mà em biết đâu có trẻ con như vậy" _ Cô nhìn anh nói

- " Anh chỉ trẻ con khi ở bên cạnh em thôi" _ Ngoài ra, nếu như anh không trẻ con như thế trước mặt cô thì làm sao có cơ hội trèo lên giường cô chứ!!!!

Nếu như để cô biết được suy nghĩ đen tối này của anh thì chắc chắn, kế hoạch lên núi ăn chay cô dành cho anh sẽ không thể ngăn được rồi!!

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Trong lòng cô chảy qua một dòng nước ấm, rung động nhìn anh....

- " Bà xã~..." _ Anh bắt đầu giờ giọng nhưng chưa kịp nói thì...

- " Em mang hộp cứu thương đi cất, anh mặc áo vào đi" _ Cô vội cắt lời anh, đẩy anh ngã xuống giường rồi nhanh chóng mang hộp cứu thương đi

Định đầu bay ngang qua một đàn quạ, anh thẳm than thở, tại sao lần nào cũng không thành công! Thiên a, rốt cuộc công lý là ở nơi nào!!!!

- " Sao anh vẫn còn chưa mặc áo vào" _ Cô nhìn sang, thấy anh vẫn còn ở đấy không chịu mặc áo thì lên tiếng

- " Trời hôm nay nóng như vậy, anh không muốn mặc vào" _ Dứt lời, anh ném cái áo lên sofa

Cô cũng bó tay với anh luôn, nên cô chỉ đơn giản là lên giường nằm xuống, kéo chăn lại rồi ngủ...

Anh cũng nhanh chóng chui tọt vào trong chăn, ôm lấy cổ rồi chìm vào giấc ngủ...

~~~~~

Sáng hôm sau....

Ánh nắng ban mai len lỏi vào căn phòng, chiếu rọi lên gương mặt điển trai của anh, mi mắt khẽ động, anh nhẹ mở mắt ra, nhìn sang bên cạnh, thấy cô vẫn còn ngủ thì xoay qua ôm lấy cô...

Cánh tay nhẹ đặt lên vai cô vuốt xuống, dây áo ngủ của cô cũng theo đó mà tuột xuống để lộ ra cánh xuân....

Yết hầu lần nhẹ vài cái, anh nhìn lên, thấy cô vẫn còn đang say giấc thì đôi môi khẽ nở nụ cười gian tà....

Anh áp mặt mình vào đôi bông đào trắng nõn, tay không yên phận mà di chuyển trên người cô làm loạn....

Đang ngủ mà cũng bị làm phiền, cô khẽ nhủ vậy, khó khăn mở mắt xem kẻ nào to gan đến thế...

Vừa mở mắt ra, cô không khỏi đen mặt nhìn đức lang quân rất chỉ là "đứng đắn" của mình...

"Tên biến thái, anh dám lợi dụng lúc em ngủ định thừa cơ làm bậy à?" _ Cô đẩy anh ra, ngồi dậy kéo chăn che lại cơ thể

"Bà xã, anh thật sự là không thể chịu nổi rồi" _ Anh tiếp tục tiến đến chỗ cô

"Anh không được qua đây" _ Cô giữ chặt cái chăn, lùi lại phía sau

Anh tiến đến, ôm lấy cô...

"Không, buông em ra" _ Cô cố kháng cự

Anh hôn lấy môi cô, mạnh mẽ chiếm đoạt môi cô đến khi cô không còn thở nữa thì anh mới buông tha cho cô....

Anh tiếp tục di chuyển đến cái cổ trắng nõn, rồi đến xương quai xanh, anh hôn lên xương quai xanh của cô, để lại một dấu ấn màu đỏ ở đó...

Anh lại hôn lấy môi cô lần nữa, đôi tay thuần thục cời bỏ thứ vương bận trên người cả hai....

Buổi sáng mưa bão của hai người họ cứ thế bắt đầu....

(Aa: Thiện tại a! Thấy nữ chính nhà ta cũng tội nhưng ta cũng thật không biết làm cách nào khác, ta chỉ làm hài lòng độc giả trước thôi, sau đó mới đến phần kịch tính a!)□□□□

~~~~~

12h50" trưa.....

Sau cuộc mây mưa, anh vui vẻ đi đến công ty vì có cuộc hẹn quan trọng vào lúc 1h30", còn cô thì....

Đã gục ngã tại giường và cái kết sau đó là không thể bước nổi xuống giường....

~~~~~ Ta là dòng thời gian ngăn cách ~~~~~

Từ Đồ già....

Reng reng reng~

Tiếng chuông điện thoại vang vọng khắp phòng khách, Phó Kỳ Anh đang đọc sách gần đó nghe thấy thì nhấc máy....

"Alo, Từ Đồ già xin nghe" _ Mặc dù nói chuyện nhưng ánh mắt của cô vẫn chăm chú nhìn vào quyển sách.

《Em gái à, là chị _ Phó Từ Yên đây》

"Chị gọi cho tôi có chuyện gì không?" _ Cô hơi ngạc nhiên vì lần đầu tiên Phó Từ Yên gọi mình là em gái!

《À, chuyện là... bà nội muốn em ngày mai về nhà dùng cơm cùng gia đình, cũng lâu lắm rồi cả nhà mình không ngồi ăn cơm cùng nhau nên hiện tại mọi người rất nhớ em, muốn em trở về một chút》

"Được, mai tôi sẽ đến" _ Mặc dù có hơi thất vọng nhưng cô cũng rất vui vẻ vì lần đầu tiên mà bà nội quan tâm cô như vậy

《Được, cả nhà chờ em》

Dứt lời, Phó Từ Yên cúp máy, khoe môi á nở một nụ cười lạnh....

Trong lòng cô vẫn là một mớ hỗn độn, rốt cuộc là có chuyện gì???

Chap này bị hơi bị cạn ý tưởng một chút nên chỉ được chừng này thôi, hãy thông cảm cho mình ở chap này nhé! À mà, mọi người có ai thất vọng là tại sao từ chap 29 đến đây không thấy 4 người Lại Trình Huân, Hàm Dạ Ân, Hứa Lạc Khiêm và Triệu Nghi Lâm đâu không?

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36

Hôm nay chính là ngày cô trở về Phó gia như lời của Phó Từ Yên, đương nhiên cô sẽ không giấu anh chuyện này và người đưa cô đến Phó gia không ai khác đó chính là anh _ Từ Đồ Thần...

"Em vào đi, khi nào xong việc anh sẽ đến đón em" _ Từ Đồ Thần mỉm cười nhìn cô, nếu không phải hôm nay anh còn có việc không thể cho cô biết thì anh chắc chắn đã vào cùng cô rồi...

"Được, anh đi cẩn thận đó" _ Cô cũng mỉm cười đáp lại anh, vui vẻ vẫy tay nhìn chiếc xe của anh từ từ lăn bánh rồi đi

Nhưng cô không biết rằng, kể từ khi cô và anh đến cổng chính của Phó gia thì luôn có một ánh mắt theo dõi cô từ này đến giờ....

Và lại người đó còn rất tức giận, thế như là hận không thể nào ngay lập tức xông ra để giết người vậy.

Trở lại với Phó Kỳ Anh, cô điềm tình bước vào Phó gia, nhưng lần này lại không giống với mọi khi, hôm nay tất cả người làm trong Phó gia đều bước ra xếp thành hai hàng cung kính chào hỏi cô...

Cô ngạc nhiên không biết chuyện gì đang xảy ra thì Phó quản gia từ trong bước ra....

"Nhị tiểu thư, mừng cô đã trở về" _ Phó quản gia vui vẻ chào hỏi

"Bác Phó, bác đừng như vậy, bác cứ gọi con là Kỳ Anh như mọi ngày là được rồi" _ Cô đỡ lấy Phó quản gia khi ông ấy cúi người chào cô

Phó quản gia cười hiền từ nhìn cô vui mừng rơi nước mắt...

"Đã lâu rồi con không về nhà, ta thật sự rất nhớ con, mỗi khi ta nghe ba con nói con bị thương, con có biết là ta lo lắng không!"

"Bác Phó, con xin lỗi đã khiến người lo lắng như vậy. Nhưng chẳng phải hiện tại con vẫn bình an vô sự mà đứng ở đây hay sao, bác đã có thể yên tâm rồi phải không?" _ Cô biết, ở Phó gia này, ngoài bà của cô ra thì bác Phó cũng đã yêu thương cô không kém

"Về là tốt rồi, nào, mau vào nhà thôi"

Cô cùng Phó quản gia bước vào trong....

Đến phòng khách thì chính là gặp ngay Phó lão phu nhân, Phó phu nhân và ba cô, còn có Phó Từ Yên đang ngồi ở đó....

"Lão phu nhân, nhị tiểu thư về rồi!" _ Phó quản gia lên tiếng thông báo

Phó Ký Hàn nghe thấy thì đứng bật dậy....

Phó Lão phu nhân cũng đứng lên, cười hiền từ gọi:"Đã về rồi sao còn đứng đó, mau qua đây để bà nội nhìn kỹ con xem"

Cô sang Phó quân gia đang đứng bên cạnh, Phó quân gia cũng gật đầu ý bảo cô cứ vào đi, không sao đâu!

Cô bước đến, đối diện với Phó Lão phu nhân:"Bà nội?" Tiếng gọi của cô có phần sợ sệt thì phải, cũng đúng thôi, ai bảo những lần trước mỗi lần cô gọi Phó Lão phu nhân là bà nội thì bà ấy đều tát cô một bịch tay để trừng phạt vì gọi không đúng

-"Cháu gái của bà, bao lâu nay con sống có tốt không?" Phó lão phu nhân lần này lại nói chuyện một cách thân mật như thế

Phó Ký Anh ngáy người tại chỗ, bà nội của cô từ khi nào nhận cô là cháu rồi?!

Đừng nói là cô, thậm chí Phó Ký Hàn cũng bị Phó Lão phu nhân làm cho mất cả hồn vía vì chuyện lạ có một không hai này...

Thấy cô vẫn còn đứng ngáy người ra đó, Phó lão phu nhân lên tiếng"Kỳ Anh, con sao vậy, đang suy nghĩ chuyện gì mà đứng ngáy người ra đó"

-"Dạ không, không có gì, chỉ tại con vui quá nên ngẩn cả người thôi"_ Cô mỉm cười nói

-"Kỳ Anh, cuối cùng con cũng trở về thăm người ba này rồi?" Phó Ký Hàn vui vẻ bước đến

-"Ba à"_ Cô vui vẻ ôm lấy ông

-"Con gái ngoan, trở về là tốt rồi"_ Phó Ký Hàn bật cười thành tiếng, đã lâu rồi mới có dịp vui vẻ như vậy

-"Còn có ta nữa"_ Lý Tuyết Nhan cũng đứng lên

-"Cả ta nữa"_ Phó Tử Yên bước đến cùng Lý Tuyết Nhan

-"Dì, chị hai?" Cô nhìn hai người họ, trong lòng tràn đầy nghi vấn

-"Được rồi, mọi người mau ngồi xuống, ngồi xuống hết đi"_ Phó Lão phu nhân lên tiếng

Thế là tất cả đều ngồi xuống trò chuyện một cách vui vẻ, bầu không khí yên tĩnh hằng ngày ở Phó gia bỗng trở nên nhộn nhịp hơn...

Nhưng mà, đây là mở đầu của hạnh phúc hay.... thảm kịch!

~~~~~

Bang Hắc Bà.....

Phòng họp kín của bang.....

Tư Đồ Thần ngồi ở ghế chủ tọa, vẻ mặt điềm đạm, từ tốn cất lên chất giọng băng lãnh..

-"Việc tôi kêu hai người làm, đã làm tới đâu rồi?"

-"Chúng tôi đã điều tra ra được, mẹ ruột của Kỳ Anh vẫn còn sống chứ không như những gì người khác đã nghĩ"_ Lại Trình Huân một thân màu đen, cầm sấp hồ sơ dày đưa cho anh

-"Và lại chúng tôi còn điều tra ra được, kẻ đứng đằng sau vụ việc hại chết mẹ của Kỳ Anh là ai rồi?" Hầm Dạ Ân cũng một thân đen, đưa cho Tư Đồ Thần một tập hồ sơ

-"Cái gì, cô nói mẹ của Kỳ Anh là do bị người khác hãm hại, không phải là tai nạn sao?"_ Tư Đồ Thần đứng bật dậy, thật không thể ngờ, vụ tai nạn năm xưa lại là một vụ án mạng giết người như thế.

-"Vậy Hứa Lạc Khiêm và Triệu Nghi Lâm đâu, sao không về cùng hai người?"

-"Hai người họ nói còn một vài chi tiết quan trọng nên vài ngày nữa mới trở về"_ Lại Trình Huân đáp

-"Được rồi, hai người đã vắng và rồi, mau trở về nghỉ ngơi đi"_ Anh lên tiếng rồi cầm hai sấp hồ sơ bước đến phòng làm việc...

Bạn đang đọc truyện *Bắt Cháp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 37

Phó gia...

Phòng của Phó Lão phu nhân...

-"Kỳ Anh, con có biết hôm nay ta báo con vào đây là có việc gì không?" Phó Lão phu nhân từ tốn lên tiếng

-"Dạ không, nhưng con nghĩ là có việc gì đó rất quan trọng thì bà nội mới gọi con vào đây có đúng không?" Mặc dù ngoài miệng cô nói thế nhưng thật ra trong lòng cô lại có một dự cảm chẳng lành

-"Đúng vậy con nói không sai, ta gọi con vào đây là có việc muốn nói cho con biết"_ Phó lão phu nhân nhẹ nhàng rót trà ra một cái tách, gương mặt thật là điềm tĩnh

-"Có việc muốn nói cho con biết sao?"

-"Đừng vậy"_ Ngưng một chút, bà nói tiếp:"Chính là mẹ con... vẫn còn sống"

Đùng một cái, nhân cầu cô mở to hết cỡ, cô không thể tin vào tai mình nữa, mẹ cô, mẹ cô vẫn còn sống, cô kích động hỏi:"Bà nội, bà nói có thật không, mẹ con... mẹ con vẫn còn sống sao?"

-"Đúng"_ Phó Lão phu nhân gật đầu chắc nịch

-"Thế bây giờ, mẹ con đang ở đâu?"_ Cô gấp gấp hỏi, mẹ cô còn sống, mẹ cô vẫn còn sống, cô như không thể tin vào tai mình nữa rồi

-"Nhưng mà..." Phó Lão phu nhân ngay tức khắc, đẩy mắt hiện lên tia giao hoạt, cực kỳ lạnh lẽo."Nếu như người muốn gặp lại mẹ người thì người... phải trả giá"

-"Trả... trả giá sao?"_ Cô không hiểu hỏi lại, dự cảm chẳng lành lại tăng hơn ban này, lúc này tim cô đập nhanh hơn bình thường, hỏi hớp không biết chuyện gì sẽ xảy ra

Bây giờ, bản thân cô ước gì có Tư Đồ Thần ở đây, như vậy cô sẽ không cảm thấy lo lắng và sợ hãi giống lúc này....

-"Không sai"_ Mẹ con Lý Tuyết Nhan và Phó Tử Yên từ ngoài cửa bước vào

-"Dì, chị hai, sao hai người lại ở đây?"

-"Cảm ơn, ai là chị của mày, mày đứng có ở đó mà nhận thân lung tung"_ Phó Tử Yên vẻ mặt cực kỳ đắc ý và kiêu ngạo

Cô im lặng nhìn bà người phụ nữ trước mặt, chờ đợi xem điều gì sắp đến..

-"Phó Kỳ Anh, không biết người có muốn gặp mặt mẹ người hay không?" Phó lão phu nhân điềm nhiên uống trà

-"Người biết mẹ con ở đâu sao?"

-"Sao lại không, nhưng nếu người muốn gặp mẹ người thì chúng ta sẽ cho người toại nguyện"_ Phó Lão phu nhân nhẹ nhàng đặt tách trà xuống, nhìn thẳng vào cô

~~~~~

Tại một căn hầm bí mật.....

Phó Ký Anh đang đứng tại tầng trên của căn hầm, trước mặt cô là hình ảnh của một người phụ nữ bị xích lại, quần áo xộc xệch dơ bẩn, tóc tai rối bù, đang ngồi trên một thềm đá....

Tuy rằng cách một trăm thủy tinh và một khoảng xa, nhưng trong lòng cô lại cảm nhận được sự thân thiết, giống như là đã gặp người phụ nữ đó tự lúc nào...

-" Người phụ nữ đó là..." _ Cô xoay lại, đối diện với Phó lão phu nhân, Lý Tuyết Nhan và Phó Tử Yên

-" Không sai, đó chính là mẹ ngươi?" Phó lão phu nhân cười lạnh

Cô ngồi người tại chỗ, cô đã nghe nhầm chẳng, bao nhiêu năm qua mẹ cô bị giam cầm ở một nơi như thế này, vừa tối, vừa âm thấp, lại không nhìn thấy ánh sáng mặt trời, nơi như thế này căn bản không phải là nơi dành cho người ở...

-" Bà nội, người có thể nào tha mẹ con ra không?" _ Cô bước đến chỗ Phó lão phu nhân níu tay người hỏi

-" Muốn ta tha à ta cũng được, nhưng... ngươi phải rời khỏi Tư Đồ thiếu gia và Phó gia" _ Phó lão phu nhân lạnh lùng nói

Rầm

Giống như một tiếng sét vừa đánh ngang tai cô, phải rời khỏi anh, lại phải rời khỏi Phó gia, đối với cô đây rõ ràng là một sự thống khổ tột cùng..

Nhưng mà, nếu như cô không làm như vậy, cô sẽ không thể nào cứu được mẹ ra khỏi nơi này....

-" Có phải chỉ cần con làm như vậy thì người... sẽ tha mẹ con?" _ Cô nhìn thẳng Phó lão phu nhân, trong lòng cực kỳ rối

-" Phải" _ Phó lão phu nhân khẳng định

Cô khó khăn hít thở, khóe mắt đỏ hoe, sống mũi cay cay, tim cô vừa giống như có ai đó bóp nghẹt, lại vừa giống như ai đó dùng kim, từng cái một đâm vào tim cô đến rỉ máu....

Cô vừa vui, vừa đau lòng vì người mẹ mà cô cứ ngỡ sẽ vĩnh viễn không thể gặp lại nữa, bây giờ đã xuất hiện trước mặt cô, nhưng lại trong tình trạng thảm thương như vậy...

Cô đau lòng vì bà nội của cô lại là người bắt giam mẹ cô suốt 20 năm qua...

Cô đau vì người bà mà cô luôn kính trọng lại chính miệng nói với cô phải rời xa hai người đàn ông mà cô yêu thương nhất, một người là ba cô, người còn lại không ai khác là chồng của cô...

Chỉ cần nghĩ đến sau này không được gặp lại ba, còn mất đi anh, người mà cô đã dành trọn tình cảm của mình, người cô có thể dựa vào cho đến hết đời, thì tim cô cứ nhói lên, thật sự là đau đến ngạt thở!

Cô hít sâu vào một hơi, cố gắng điều chỉnh lại cảm xúc của mình, cô đã hạ quyết tâm, người lúc này cần cô nhất không phải ba cô, cũng không phải anh, mà là mẹ cô...

Người đã mang thai 9 tháng 10 ngày mới vất vả sinh cô ra, cho cô sinh mạng này, bà cũng là người mà kiếp này cô nợ nhiều nhất, không thể chăm sóc mẹ đã là bất hiếu, nếu bây giờ cô còn không cứu mẹ cô ra khỏi nơi này thì cô không phải là con người...

Cô chỉ còn cách xin lỗi ba mình, đối với anh chỉ đành hẹn lại kiếp sau....

-" Được, con đồng ý?" _ Cô đã cố không để mình khóc, nhưng lại không ngăn được nước mắt

-" Tốt, tốt lắm, thế này đi, ta sẽ cho người thời gian 2 ngày để từ biệt ba ngươi và Tư Đồ thiếu gia, nhưng mà, nếu như ngươi dám nói một lời nào cho họ biết về chuyện này thì ngươi hãy chờ nhất xác mẹ ngươi đi!" _ Phó lão phu nhân hài lòng nói, xong, bà đã cùng mẹ con Lý Tuyết Nhan và Phó Tử Yên xoay người rời đi

Cô vẫn đứng đó nhìn người phụ nữ bên dưới tầng hầm một lúc lâu mới chịu rời khỏi...

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 38

Cô như người mất hồn bước ra khỏi Phó gia, một mình bước đi trên phố mà không hề hay biết rằng... Tư Đồ Thần sau khi đến Phó gia không đón được cô đã như phát điên mà phóng xe chạy đi khắp nơi tìm cô...

Đã không biết là vượt bao nhiêu cái đèn đỏ rồi, anh vẫn phóng xe vun vút trên đường, những người đi đường khác nhìn thấy đều vội vàng nép vào lề đường để nhường đường cho anh...

Trong lúc anh đã sắp không thể nhìn được nữa thì chợt một hình ảnh quen thuộc đập vào mắt anh, người con gái đã khiến anh lo lắng đến chạy xe khắp nơi tìm kiếm như một kẻ điên cuối cùng đã xuất hiện...

Anh vội tắt xe vào lề đường, lao nhanh xuống xe nhanh chóng chạy đến chỗ cô....

-" Kỳ Anh"

Tiếng nói thân thuộc vang đến khiến bước chân cô bỗng khựng lại _ cô xoay người, đối diện với anh...

Trước mặt cô là hình ảnh người đàn ông mà cô yêu thương đang trong tình trạng quần áo xộc xệch, sắc mặt lộ rõ vẻ lo lắng và sợ hãi khi không tìm được cô...

Lúc này anh mới nhắc được tầng đã trong lòng mình, khỏe mới nở nụ cười hạnh phúc...

Trong lòng cô cũng cảm thấy ấm áp hơn khi nhìn thấy anh, đột nhiên cô cảm thấy đầu mình choáng váng, trước mắt tối sầm, cả người vô lực ngã xuống, cũng may là có anh nhanh chóng đỡ lấy...

-" Kỳ Anh, em làm sao vậy, Kỳ Anh?" _ Anh lo lắng nhìn cô đang bất tỉnh trong lòng, nhanh chóng bế cô đi nhanh đến xe đang đỗ ở gần đó rồi lái xe nhanh đến bang Hắc Bá

Xe vừa vào đến sân, anh đã khẩn cấp bỏ xe lại, bế cô đi nhanh vào trong, vì hiện tại đang là buổi trưa nên tất cả mọi người ở bang đều trở về phòng nghỉ ngơi...

Anh trực tiếp bế cô vào phòng nghiên cứu của Hàm Dạ Ân...

Hàm Dạ Ân đang bình bình an an ngồi nghiên cứu thì bị tiếng động của cánh cửa bị đá vào làm giật mình...

Cô đứng dậy xoay người xem ai to gan vậy dám làm phiền cô thì...

Nhìn thấy Phó Ký Anh đang bất tỉnh trên tay Tư Đồ Thần, con tức lên bị ném ra khỏi chín tầng mây...

-" A Thần, cô ấy bị sao vậy?" _ Hàm Dạ Ân lo lắng bước đến

-" Có lẽ cô ấy bị say nắng, cô mau giúp Kỳ Anh kiểm tra thử xem" _ Tư Đồ Thần bế cô đặt nằm trên chiếc giường trắng gần đó

-" Được rồi, để tôi kiểm tra xem sao, anh ngồi xuống ghế đợi tôi một chút" _ Nói rồi, Hàm Dạ Ân nhanh chóng bắt tay vào việc quan trọng

~~~~~

Trong khi không biết tình trạng của cô có gì nghiêm trọng không thì lúc này ở Phó gia.....

Phòng riêng của Phó Tử Yên...

-" Mẹ à, xem ra lần này Phó Ký Anh sẽ không còn cơ hội để trở về" _ Phó Tử Yên cười đều, trong lòng thầm há dạ vì vị trí Tư Đồ phu nhân của Tư Đồ gia sắp sửa là của á rồi

-" Nhưng mà, ta cũng không thể ngờ là con tiện nhân Lạc Vi Kỳ đó... lại còn sống, không biết là nó có khai ra những việc không nên khai hay chưa" _ Trái ngược với tâm trạng của Phó Tử Yên, lúc này Lý Tuyết Nhan cảm thấy rất bất an, chỉ sợ người phụ nữ bị giam dưới tầng hầm sẽ khai ra những việc bất lợi đối với mẹ con bà ta

~~~~~

Quay trở lại với Phó Kỳ Anh, lúc này cô đã được đưa trở về phòng của anh trong bang để nghỉ ngơi...

- " Dạ Ân, Kỳ Anh... cô ấy có làm sao không?" _ Tư Đồ Thần lo lắng đến sắp phát điên rồi

Lại còn Hàm Dạ Ân... cô cứ không nói gì mà chỉ đứng đó cười...

- " Dạ Ân, rốt cuộc cô ấy có làm sao không? Cô đứng có cười nữa" _ Anh hiện tại như đang ngồi trên nhóm lửa, cứ lo lắng không thôi

- " Anh đừng có làm quá lên như thế, cô ấy không có sao, chỉ là phơi nắng quá lâu nên ngất" _ Ngưng một lúc cô nói tiếp: " Còn đứa bé trong bụng cô ấy thì vẫn ổn"

- " Sao cơ?!" Đứa bé! " _ Ngay tức khắc, anh nắm được điểm mấu chốt: " Nghĩa là cô ấy đã có thai" _ Lúc này tinh thần của anh cứ như bay trên tầng mây nào vậy

- " Đúng vậy đứa bé đã được hơn 1 tháng" _ Hàm Dạ Ân cười nói

- " Đã hơn 1 tháng rồi sao, nó là con trai hay con gái vậy, không được nhất định phải là con gái, con gái thì mới giống Kỳ Anh, vừa xinh đẹp lại vừa dịu dàng, còn nữa, con của tôi khi nào thì mới có thể ra ngoài, còn nữa..." _ Anh định nói tiếp gì đó thì bị Hàm Dạ Ân ngăn lại

- " Dù rồi, anh có thể nào bình tĩnh lại hay không, tôi biết là anh đã rất vui, nhưng mà kích động như vậy thì quá lố rồi đó. Đứa bé chỉ mới hơn một tháng mà anh đã vội vàng sắp đặt giới tính cho nó rồi, con trai hay con gái đâu phải anh muốn là được đâu" _ Nếu như Hàm Dạ Ân còn không ngăn anh lại, chắc tại cô sẽ không thể nào chịu nổi

- " Với lại, đứa bé còn cần đến 9 tháng nữa thì mới có thể chào đời được, anh cứ an tâm mà chờ đợi, điều quan trọng lúc hiện tại là anh phải chăm sóc cô ấy thật cẩn thận và bồi bổ cho cô ấy nhiều hơn"

Lúc này anh mới chịu ngồi yên, ngoài mặt thì có vẻ anh đã chịu yên lặng ngồi đó, nhưng thật ra trong lòng anh đang rất vui, bởi vì kế hoạch của anh cuối cùng đã thành công và đúng như anh mong đợi... cô đã có thai rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Sau khi cô tỉnh lại thì phát hiện bản thân đang ở một nơi vừa lạ lại vừa quen, nhưng nơi này không phải phòng ngủ của cô....

Cảm giác được hơi ấm ở bên cạnh, hơi ấm đó lại còn rất đỗi quen thuộc, cô nhìn sang thì nhìn thấy anh đang ngủ bên cạnh, tay của anh vẫn cứ nắm chặt tay của cô không buông....

Trong lòng bỗng cảm thấy ấm áp vô cùng, nhưng lại chợt nhận ra, cô sắp phải rời xa anh thì lòng liền không nở...

Nhưng nếu như cô không rời khỏi anh thì mẹ cô sẽ ra sao? Nghĩ rồi, cô quyết định chôn vùi cảm giác đau đớn này thật sâu thật sâu và sẽ không để nó lấn áp tâm trí của bản thân..

Cô ngồi dậy, muốn rút tay lại nhưng không được, nhận thấy điều gì đó không đúng, cô còn không hiểu con người anh hay sao chứ, đã thức rồi lại cứ giả vờ ngủ..

Cô dứt khoát gạt tay lại, xoay người bước xuống giường, vừa bước đi thì ngay lập tức anh lên tiếng: " Bà xã, em định đi đâu?"

- " Khoan đã, anh nên gọi lại thì hơn, thứ nhất tôi không phải bà xã của anh, thứ hai... tôi muốn đi đâu thì cũng không liên quan gì đến anh hết" _ Cô quay lại, đối diện với anh, đồng dục tuyên bố

- " Bà xã à, em đang giận với anh à, chúng ta đã là vợ chồng, con cũng đã có, em còn không thừa nhận" _ Anh bước đến bên cạnh cô, nhẹ nhàng ôm lấy cô

- " Sao? Chúng ta có con?! Ý của anh là em đã mang thai sao?" _ Cô nhìn anh hỏi kỹ

- " Đúng vậy, con của chúng ta đã được hơn 1 tháng rồi" _ Anh mỉm cười nhìn cô

Câu nói của anh, từng chữ từng chữ cứ lặp lại trong đầu cô, cô phải ông trời đang đùa với cô không, ông muốn cô rời khỏi anh, lại khiến cô mang thai đứa con của anh, rốt cuộc cô phải làm sao đây chứ.

Nhìn thấy sắc mặt không vui của cô, anh hỏi: " Sao vậy, em không vui sao?"

Cô nhìn anh rồi đẩy mạnh anh ra, cô tỉnh giữ khoảng cách cho cả hai....

- " Chúng ta li hôn đi" _ Cô nhẹ nhàng lên tiếng

Ngay tức khắc bản thân anh như hóa đá, cô nói muốn li hôn sao?

- " Bà xã à, em đùa hơi quá rồi đó" _ Anh nhìn cô, trong lòng hi vọng điều đó chỉ là giả

- " Tôi không có rảnh để mà đùa với anh, chúng ta hãy li hôn đi, tôi muốn đi khỏi nơi này, sau này chúng ta sẽ không liên quan gì nhau nữa" _ Cô biết bản thân mình làm như vậy, đối với anh là không công bằng một chút nào, nhưng mà, cô chỉ đánh lăm vậy, những gì cô nợ anh, cô sẽ trả cho anh... ở kiếp lai sinh...

- " Sao lại không liên quan, đứa bé trong bụng em là con của anh, là con của hai chúng ta đó" _ Người như anh sẽ không bao giờ rơi nước mắt, nhưng trong lúc này, nước mắt của anh lại không kìm được mà rơi xuống

- " Nó không phải là con của anh, nó là con của tôi, là của riêng một mình tôi" _ Cô gắng để bản thân không được khóc, cô tuyệt tình nói ra lời khiến cả hai đều đau khổ

- " Kỳ Anh, em đừng nói như vậy có được không?" _ Anh thực sự là đau đến mức ngạt thở, tim của anh giống như có ai đó bóp nghẹt vậy

- " Tôi nói anh nghe không hiểu phải không, tôi muốn li hôn đó, sao anh mặt dày quá vậy"

- " Đúng, anh mặt dày như vậy đó, nếu đã mặt dày thì anh không cần sợ cả" _ Anh bước đến chỗ cô, bế cô lên

Ngay lập tức, anh nhận được sự phản đối của ai kia....

- " Tư Đồ Thần, anh muốn là gì, mau buông tôi ra" _ Cô vùng vẫy, cố gắng thoát khỏi anh

Anh vẫn cứ như vậy bế cô đặt xuống giường, nhanh chóng cưỡng đoạt môi cô...

- " Ừm... ừm" _ Đổi lại được chỉ là tiếng kháng cự không thoát ra được của cô

Anh hôn cô đến ngạt thở, sau đó lại di chuyển xuống cái cổ trắng nõn của cô...

- " Không, buông tôi ra, tôi không muốn, mau buông ra" _ Cô kháng cự không ngừng, vùng vẫy cố gắng thoát khỏi anh nhưng là hai tay của cô đã bị anh giữ chặt

- " Tư Đồ Thần, anh mau buông tôi ra"

Anh vẫn cứ mặc kệ mà tiếp tục công việc đang dở, cô càng phản kháng thì anh càng thích, cảm giác chiếm đoạt được cô đối với anh thật sự là kích thích đối với anh...

Nhận thấy sự phản kháng của mình chỉ là vô ích đối với anh, cô đành nhắm mắt mặc kệ tất cả, mặc anh muốn làm gì thì làm, nếu đã là cô nợ anh thì cứ để cô trả cho anh...

Thấy cô không phản kháng nữa, anh dừng lại, nhìn thẳng vào mắt cô, lên tiếng hỏi: " Em không phản kháng nữa sao?"

- " Sao hả, đây không phải là điều anh muốn sao" _ Cô nhìn anh, trong lòng thật xót xa

- " Kỳ Anh, có phải em có điều gì đó giấu anh không?" _ Anh đau lòng nhìn cô, hy vọng cô sẽ nói thật cho anh biết

- " Không có, em không giấu anh điều gì cả" _ Cô vội né tránh ánh mắt của anh, cảm giác giống như là bị anh nhìn thấu vậy

Nhìn thấy cô có ý né tránh như vậy thì anh cũng đã hiểu được phần nào...

- " Em không nói cũng không sao, dù gì anh cũng đã biết nguyên nhân vì sao em lại làm vậy rồi" _ Anh đứng thẳng dậy, bước đến đứng trước cửa sổ

- " Sao cơ ?! Anh đã biết rồi sao, là ai đã nói cho anh biết" _ Cô ngồi bật dậy, nhìn anh hỏi

- " Là ai nói không quan trọng, quan trọng là một việc nghiêm trọng như thế mà em lại giấu anh, lại còn muốn li hôn, em có biết là anh rất đau lòng hay không?" _ Anh đối diện với cô, ánh mắt tràn đầy sự đau lòng

- " Em xin lỗi, em không cố ý giấu anh đâu, nhưng mà anh cũng biết là bà nội đã nói là nếu như em nói cho anh hay ba biết thì mẹ em sẽ bị giết, em phải cứu mẹ ra khỏi nơi đó, anh phải biết là, trong suốt 20 năm qua, em đã không được gặp mẹ, bây giờ lại biết mẹ đang bị giam ở một nơi như vậy, em không thể nào nghĩ được cách nào khác" _ Cô bật khóc, trong lòng cô hiện đang rất rối, không biết phải làm thế nào

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

- " Em nói sao, bà ta dám uy hiếp em như vậy sao!" _ Tư Đồ Thần sau khi nghe thấy những gì cô nói thì gần như phát điên

- " Hứa Lệ Hoa, xem ra bà đã quá rảnh rồi quá nhàm chán với cuộc sống bình an như thế rồi!" _ Hai mắt của anh lộ rõ làn sát khí mãnh liệt khi nhắc đến Phó lão phu nhân

(àư Hứa Lệ Hoa là tên của Phó lão phu nhân ý mọi người ạ)

Cô nhìn thấy anh tức giận như thế thì không khỏi ngỡ ngàng, chẳng phải anh đã biết hết mọi chuyện rồi sao? Bây giờ lại còn tức giận đến như thế!

Không đúng!

Cô nhăn cầu mày to nhìn anh, không lẽ nào.....

- " Tư Đồ Thần, anh mau nói rõ ra đi, có phải là anh hoàn toàn không biết gì về chuyện này có phải không?" _ Cô bước đến chỗ anh với khẩu khí rất lớn

Đang tức giận, nghe thấy cô khẩu khí lớn như thế đang từng bước tiến đến chỗ anh, anh không khỏi ngáy ra, lùi về từng bước mỗi khi cô tiến lên...

Cuối cùng, anh bị dồn đến ngồi thụp xuống giường, anh vội ôm lấy cô, ngả đầu vào ngực cô, lên tiếng nói:" Bà xã đại nhân, em đứng như thế, nhờ ảnh hưởng đến bé cưng thì phải làm thế nào!"

Xem ra Tư Đồ Thần thật lợi hại trong việc đánh trống lảng....

- " Anh đừng có ở đó mà nói sang chuyện khác, bé cưng ở trong bụng em rất an toàn, có ảnh hưởng đến con hay không cũng là bị anh chọc tức mà thành!"

- " Nhưng mà, em cũng không thể nào tìm cách để rời khỏi anh như thế chỉ vì muốn cứu mẹ em được, ít nhiều gì cũng phải nói ra để anh còn có thể giúp em, biết đâu em không cần làm như thế mà vẫn cứu được mẹ?" _ Anh nhìn thẳng vào mắt cô, trong lòng cảm thấy tê tái vô cùng

- " Em.. " _ Cô thật sự là rất khó xử, bản thân cô cũng không biết phải làm thế nào mới phải

- " Được rồi, em đừng nói gì nữa, chúng ta trở về nhà trước rồi tính" _ Nói rồi, anh kéo cô đi ra xe trở về Tư Đồ gia

.....

Phòng ngủ của cô và anh....

- " Em hãy nằm xuống nghỉ ngơi trước đi, đợi anh đi làm một số việc rồi sẽ quay lại nói với em một số sự thật quan trọng" _ Anh đỡ cô nằm xuống giường, giúp cô đắp chăn rồi đặt lên trán cô một nụ hôn

- " Anh nói sự thật quan trọng? Là sự thật gì vậy?" _ Cô nhìn anh thắc mắc

- " Đợi một lát rồi em sẽ biết, bây giờ thì em hãy ngủ đi" _ Anh mỉm cười nhìn cô, cho đến khi cô đã nhắm mắt ngủ, anh mới an tâm đi ra ngoài

Sau khi ra khỏi phòng, anh lập tức điều động vệ sĩ đứng trước phòng cô để bảo vệ, một mặt không để cô suy nghĩ không thông rồi bỏ đi, mặt khác bảo vệ cô thật an toàn khi anh sắp thực hiện một việc chắc chắn sẽ gây chấn động...

Ngay sau đó, anh được quân gia thông báo là có người đến tìm....

Đúng như anh dự đoán, Phó Tử Yên đã đến đây!

À ta mặt dày và hòng hách đến nỗi tất cả người làm ở Tư Đồ gia đều ghét à....

Nhìn thấy anh từ tầng trên bước xuống, hai mắt à lập tức sáng rực:" Tư Đồ thiếu gia~"

À nhanh chóng đi đến định ôm lấy anh nhưng không được như mong đợi của à ta, anh đã tránh sang một bên một cách nhanh nhất rồi đi đến ghế lớn ngồi xuống....

- " Không biết Phó tiểu thư đến đây là có việc gì?" _ Anh giữ phong thái cực kỳ lạnh lùng nhưng lại có vẻ bồn chột

- " Tư Đồ thiếu gia à!" _ À lại mặt dày bước đến định ngồi trên đùi của anh nhưng mà một lần nữa anh lại tránh ra làm à ngã nhào xuống đó

- " Thật xin lỗi, vị trí cố định ngồi chỉ có nữ chủ nhân của Tư Đồ gia mới có thể ngồi" _ Anh cố ý nhấn mạnh ba từ " nữ chủ nhân"

- " Vậy sao, nhưng mà em cũng chính là nữ chủ nhân tương lai của Tư Đồ gia mà, chẳng phải hiện tại anh đang rất có đơn hay sao, vì vậy hãy để em tạm thời thay thế đi" _ Phó Tử Yên lại bước đến bên cạnh anh ngồi xuống

Lần này anh vẫn ngồi yên chứ không tránh né nữa...

À nhìn thấy anh như vậy thì ngỡ rằng anh đã tiếp nhận à rồi, nên à càng dán sát vào anh hơn....

Anh nhếch mép cười, nhìn à hỏi:" Thế cho hỏi họ tên của cô là gì?"

- " Tên của em là Phó Tử Yên"

- "Ồ, cô tên là Phó Tử Yên!" _ Anh làm vẻ mặt hết sức ngạc nhiên rồi nói lớn:" Tất cả mọi người ở Tư Đồ gia mau ra đây"

Lập tức, tất cả mọi người đều nhanh chóng chạy ra đứng xếp hàng ngay ngắn trước mặt anh....

Đẩy à sang một bên, anh quay lại vị trí ghế lớn, hai chân bắt chéo, ung dung hỏi:" Mọi người ở đây hãy nói cho tôi biết, nữ chủ nhân thật sự của Tư Đồ gia có phải là Phó Tử Yên hay không? Còn nữa, hãy nói lớn danh tính của vị nữ chủ nhân mà các người kính trọng"

Tất cả đều đồng thanh đáp lại:" Nữ chủ nhân của Tư Đồ gia không phải Phó Tử Yên. Nữ chủ nhân thực sự của Tư Đồ gia là Nhị tiểu thư của Phó gia _ Phó Kỳ Anh"

Sắc mặt của à lúc này thực sự rất khó coi....

- " Sao hà, cô cũng nghe rồi đó, nữ chủ nhân thực sự không phải là cô đâu, mà đó là bà xã của tôi, Kỳ Anh" _ Anh cười lạnh, ánh mắt trùng xuống

- " Người đâu, mau bắt Phó Tử Yên lại, giam à chung với Tư Thiếu Trung và Kiều Phi Phi" _ Dứt lời, anh quay lưng trở về phòng với cô

Phó Tử Yên bị mang đi trong tiếng la thất thanh, không ngờ à lại có kết cục như vậy....

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Nhìn thân ảnh nhỏ nhắn đang nằm yên giấc trong lòng, phúc chốc khóe miệng chợt vẽ nên một nụ cười tuyệt mỹ....

Tư Đồ Thần đôi mắt ôn nhu trắng đầy sự cung chiều nhìn cô một cách say đắm, anh tuyệt đối sẽ không để cho bất kỳ ai có cơ hội buộc cô phải rời xa anh, cho dù đó có là bà nội ruột của cô...

Khó khăn lắm, trái tim băng giá của anh mới có thể tan chảy vì cô, khiến cho anh cảm thấy ấm áp và hạnh phúc mỗi khi ở cạnh cô, anh sẽ mãi mãi giữ chặt lấy cô, dành cho cô tình yêu bất tử và cảm giác ngọt ngào tuyệt đối...

Ngắm nhìn gương mặt tuyệt mỹ, còn có đôi môi đỏ hồng tự nhiên của cô, làm cho anh không thể tự chủ mà nhẹ nhàng đặt xuống môi cô một nụ hôn rồi quay về tiếp tục nhìn cô mà mỉm cười.

Anh thích ở cùng với cô như thế này đây, thật bình yên, thật ấm áp, thật ngọt ngào, thật hạnh phúc.

Cứ để những chuyện không vui kia sang một bên đi, cả anh và cô hãy cùng tận hưởng cảm giác tuyệt hảo này. Mặc kệ có bao nhiêu sóng gió, anh cũng sẽ bất chấp tất cả để có thể bảo vệ cô, yêu thương cô, che chở cô và nắm tay cô thật chặt cùng cô đi đến hết đời...

...

Mí mắt khẽ động, cô từ từ mở mắt ra, người đầu tiên cô nhìn thấy không ai khác, chính là anh, trong lòng phúc chốc cảm thấy ấm áp vô cùng....

Anh thấy cô đã tỉnh dậy thì mỉm cười với cô, cũng đáp lại anh một nụ cười ngọt ngào...

"Em dậy rồi, bà xã!" _ Anh nhẹ nhàng lên tiếng

"Anh vẫn nằm đây cùng em từ lúc em ngủ tới giờ sao?"

Anh không trả lời câu hỏi của cô mà chỉ nhìn cô rồi nở nụ cười thật ấm áp, anh không biết là bản thân đã ngắm nhìn cô bao lâu rồi, nhưng đối với anh, việc ngắm nhìn cô không bao giờ là đủ, anh là muốn nhìn cô thật kỹ, khắc thật sâu hình ảnh của cô vào trái tim, vào tâm trí của bản thân...

Còn cô, khi thấy anh không trả lời, cô cũng không hỏi nữa, bởi vì sự thật đã chứng minh rằng anh đã ở đây cùng cô rất lâu rồi, nếu không bàn tay đang nắm lấy tay cô của anh cũng đã không đẩy mở hời thế kia.

Cánh tay còn lại của cô chủ động vòng qua cổ anh kéo xuống, hai mắt cô nhắm lại, đôi môi hôn lấy môi anh...

Anh hơi bất ngờ trước sự chủ động của cô, nhưng cũng rất nhanh chóng chuyển thể bị động của mình thành chủ động, mạnh mẽ hôn lấy môi cô....

Vốn dĩ chỉ định hôn nhẹ rồi thôi, nhưng cô không ngờ được anh lại phản công bất ngờ như thế khiến cô không kịp trở tay!

Đến khi không thể nào thở nổi nữa, cô mới dấn vào vai anh vài cái, mong rằng anh sẽ dừng lại!

Hiểu được ý của cô, lúc này anh mới luyến tiếc rời môi cô, nhìn gương mặt đỏ vì ngược cùng với khuôn ngực phập phồng lên xuống vì thở của cô, không nhịn được khiến yết hầu anh lăn nhẹ vài cái...

Còn cô thì không khỏi liếc xéo anh, cái tên này thật quá lắm rồi, anh ta định ám sát cô với bảo bảo hay sao chứ!

"Cái tên ma hảo sắc anh!" _ Cô ngời bật dậy, hờn dỗi đánh vào ngực anh một cái!" Sao cứ mỗi lần em chủ động là anh lại biến thái hơn vậy chứ!"

Nhìn hành động hờn dỗi trẻ con của cô lúc này khiến anh không khỏi bật cười thành tiếng....

Đã ủy khuất nay còn ủy khuất hơn, anh lại còn cười được như thế cơ đấy!

"Anh cười cái gì, nhìn em tức giận anh vui lắm hả, anh nên nhớ em đang là phụ nữ mang thai, đừng có ở đó mà chọc em kích động thêm, sẽ không tốt đâu!"

"Anh xin lỗi, không phải anh cố ý chọc em, nhưng mà... gương mặt hờn dỗi của em thật sự rất đáng yêu đó!" _ Vừa nói, anh vừa đưa hai tay áp lên hai má của cô xoa xoa

"Anh thôi đi, em không phải trẻ con đâu!" _ Cô bị anh chọc ghẹo đến hai má đỏ bừng

"Đúng đúng, em không phải trẻ con, em là mẹ của trẻ con, và lại còn lại mẹ của con chúng ta!" _ Anh mỉm cười ôm cô vào lòng

"Anh đúng thật là ngày càng biết nói chuyện đó, em nhớ lúc trước anh lúc nào cũng chỉ nói chuyện với người khác có đoạn giữa thôi, không có đầu cũng chẳng có đuôi!" _ Cô ngã đầu vào lồng ngực rắn chắc của anh, vừa nói tay vừa vẽ vòng tròn trên ngực anh

"Em đang khen hay đang chê anh đấy!?" _ Hai mắt anh lơ lên tia sáng, vừa hỏi tay anh vừa đi chuyển xuống eo cô

"Không biết nữa, nhưng em nghĩ chắc là chê nhiều hơn khen!" _ Dứt lời, bàn tay ma quái của anh đã cù vào eo cô

"Chê nhiều hơn khen sao chứ, em thật biết làm cho người khác mất hứng đấy!"

"Hahaha, đừng... đừng cù nữa, đừng mà!" _ Cô cười đến ngã luôn xuống giường, thật sự là ngồi không vững rồi

Anh cũng muốn tiếp tục đùa giỡn cùng cô, nhưng mà vì nghĩ cho bảo bảo nên anh đành ngừng lại, không giỡn nữa...

Cuối cùng cũng được tha, cô nằm im trên giường nhắm mắt để dưỡng thần, nhưng đột nhiên nghĩ đến điều gì đó nên ngồi bật dậy thì...

"A" _ Cả anh và cô đều cùng lúc ồm lấy trán

"Đau quá a, sao anh lại ở đó làm em ngồi dậy đụng trúng vậy!" _ Cô ngồi dậy, tựa lưng vào thành giường, tay xoa xoa cái trán đáng thương

"Anh chỉ là định..." _ Nói đến đây, bỗng anh ngừng lại, không nói nữa, chính là vì anh thấy cô nhắm mắt nằm đó, cứ tưởng là cô đã ngủ, định giờ trò hôn trộm giống lúc này, nhưng bất thành linh cô lại bật dậy, khiến anh trò tay không kịp, quan trọng là nếu hiện tại anh nói ra, hậu quả chắc chắn sẽ khôn lường!

Nghệ thì chi đơn giản là bị đá khỏi giường thôi!

Còn nặng hơn thì, có lẽ phải ôm gối qua thư phòng làm bạn với gối ôm thôi!

Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất a!

Và lại khi này Hàm Dạ Ân cũng có nói phụ nữ có thai tính tình rất hay thay đổi, lúc nắng lúc mưa, rất khó lường!

"Không có gì, chỉ là quan tâm em ngủ có ngon hay không thôi!" _ Thiên ơi! Nếu chuyện này mà truyền ra ngoài, chắc chắn danh tiếng Tư Đồ thiếu gia lạnh lùng, kiêu ngạo, làm việc luôn quyết đoán và tàn nhẫn sẽ bị hủy trong chớp mắt!

Có khi còn bị đối thành Tư Đồ thiếu gia trước nay không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ mỗi việc bị vợ đuổi sang thư phòng ngủ một mình! Mất mặt! Thật quá mất mặt a!

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Cô híp mắt nhìn anh một cách nghi ngờ:"Con ma hảo sắc nhà anh cũng biết quan tâm người khác hay sao, chắc không phải là anh định giờ trò biến thái gì đó nhưng vô tình bị em ngăn lại chứ?"

Khóe môi anh co giật vài cái, cô vợ này của anh, thật sự quá tinh mắt rồi, anh cười ngược nói:"Bà xã, thật oan cho anh, em sao lại có thể nghĩ về anh xấu xa như thế chứ!" _ Anh ôm lấy cô ngã đầu lên vai cô, giờ giọng

Anh nghĩ kỹ rồi, phải bằng mọi giá biến mình thật trẻ con trước mặt cô để nhân lúc cô không phòng bị mà có được cơ hội "trục lợi" cho bản thân một cách quang minh chính đại nhất!

(à: mọi người có thể dịch nghĩa của chữ "trục lợi" theo một cái nghĩa càng đen càng tốt nha nếu bạn nào có cách nghĩ nghĩa độc đáo thì hãy bình luận cho mình biết với nhé!)

- "Anh mà thật không xấu xa hay sao?" _ Đầu cô cháy đầy vạch đen nhìn anh hỏi, quả thật là quá lắm rồi

- "Đúng vậy" _ Anh trả lời một cách ngây thơ và cùng

- "Vậy bàn tay của anh đang đặt ở đâu thế hả?" _ Cô thực sự muốn một phát đá anh xuống giường

Anh nhìn sang bàn tay đang đặt trên ngực cô rồi hướng mắt ngồi ngay ngắn, hướng mắt nhìn cô, từ từ rút tay lại...

- "Anh làm ơn đừng có giỡn nữa được không? Em đang có chuyện chính muốn hỏi anh đây" _ Cô ngồi ngay ngắn lại, lấy một cái gối đặt lên đùi mình

- "Có phải em định hỏi anh về chuyện quan trọng mà anh nói không?" _ Anh cũng lấy một cái gối rồi ngồi ngay ngắn giống cô

- "Đúng vậy" _ Cô thực sự muốn biết đó là chuyện gì mà lại bí mật như vậy

- "Thực ra, chuyện này nếu muốn nói cho rõ thì anh phải đưa em đi gặp một người"

- "Là ai vậy?" _ Cô thắc mắc nhìn anh

Anh cũng nhìn cô một cách thật sâu sắc.....

~~~~~

Tại quán Caffe Miao Miao.....

Anh cùng cô bước vào trong quán, đi đến cái bàn ở góc khuất phía trong...

Chính là vì anh không muốn người khác chú ý đến cuộc trò chuyện này nên anh mới cố tình chọn một chỗ ngồi ở góc khuất...

- "Tô chủ tịch, để người đợi lâu rồi" _ Anh lịch sự vui vẻ chào hỏi

- "Không sao, tôi cũng chỉ mới đến thôi" _ Tô chủ tịch đứng dậy, cười nói đáp lại, đến khi nhìn thấy cô thì hơi ngưng lại" Cho hỏi cô gái xinh đẹp đứng cạnh ngài là..."

- "À, xin giới thiệu với Tô chủ tịch, cô ấy chính là con gái của Phó Kỳ Hân tiền sinh và Lạc Vi Kỳ phu nhân" _ Anh nhìn gương mặt có chút biến hóa của Tô chủ tịch thì trong lòng thầm rõ thêm mọi chuyện

Còn cô thì khó hiểu nhìn anh, đột nhiên anh nhắc đến ba mẹ cô làm gì chứ?

- "Câu nói sao?! Cô ấy chính là..." _ Tô chủ tịch như không thể tin, không thể ngờ rằng bà còn được có ngày này

- "Đúng vậy, cô ấy chính là người bà muốn gặp, cũng là người mà bà luôn nhớ thương suốt 20 năm qua, Phó Kỳ Anh" _ Anh khẳng định lại, từng chữ từng lời

Tô chủ tịch hai mắt nhắm lại, tay run run muốn chạm lấy cô, trong lòng của bà thật sự rất vui mừng vì ông trời đã thương xót cho bà gặp lại đứa con gái đáng thương mà mình mong nhớ bao nhiêu lâu nay....

- "Kỳ Anh" _ Tô chủ tịch bước đến bên cạnh cô, trong lòng vui khôn xiết mà ôm chặt lấy cô

Cô không hiểu gì cả, nhưng cũng đứng im để Tô chủ tịch ôm lấy mình, bởi vì khi Tô chủ tịch chạm vào tay cô, thì đột nhiên có một loại cảm giác nào đó thoai thục trái tim cô, rất gần gũi, rất thân thiết, rất mãnh liệt...

- "Nào, để ta nhìn kỹ con xem" _ Tô chủ tịch vui mừng rơi nước mắt, chạm đến gương mặt xinh đẹp của cô

Còn cô thì hiện tại đã không hiểu nữa càng thêm khó hiểu hơn cô nhìn sang anh, hy vọng anh sẽ trả lời cho cô biết những gì cô đang thắc mắc...

Khi thấy cô nhìn sang anh, thì anh hiểu rằng cô đang không hiểu gì hết, nên anh bước đến, đặt tay lên vai cô, nhìn thẳng vào mắt cô, nói chậm rãi với cô từng chữ, từng chữ:" Bà ấy, chính là mẹ ruột của em"

Nhân câu cô mở to, những lời cô nói với anh như một tiếng sấm vừa đánh ngang tai cô...

- "Anh nói sao? Bà ấy là mẹ ruột của em?" _ Cô như không tin vào tai mình, hỏi lại

Tô chủ tịch hai mắt nhắm lại nhìn cô:" Đúng vậy, mẹ chính là mẹ của con"

Hai mắt cô đã bắt đầu ngấn nước nhìn anh một lần nữa để tìm kiếm thêm một sự khẳng định nữa.

Anh hiểu ý, gạt đầu chốc nịch, nhìn cô...

Cô nhìn lại Tô chủ tịch, bà ấy thật là mẹ của cô sao? Không phải khi này cô còn nhìn thấy mẹ cô bị giam ở trong ngục sao? Không phải mẹ cô chỉ là một cô gái bình thường thôi sao, sao bây giờ lại thành chủ tịch? Không phải mẹ cô họ Lạc sao, vậy tại sao bây giờ anh lại gọi bà là Tô chủ tịch? Rốt cuộc những chuyện này là sao đây, cô thực sự rất muốn biết rõ!

- "Tô chủ tịch, người thật sự là mẹ của con sao?" _ Nước mắt lăn dài trên má, cô hỏi

- "Không sai, là mẹ đây, mẹ xin lỗi vì trong suốt hai mươi năm qua đã để con chịu khổ ở Phó gia" _ Tô chủ tịch nức nở nói, tay nắm lấy tay cô run run nắm chặt lấy

- "Không sao, không sao, mọi chuyện đã qua rồi, với lại người cũng không phải là có nỗi khổ riêng nên mới buộc phải rời xa con hay sao" _ Cô ghen ngào, đưa tay gạt đi nước mắt

Anh thấy cô rơi nước mắt mà không khỏi đau lòng, nhưng chợt nhớ đến hiện tại cô đang mang thai, không được kích động mạnh, trong lòng nức dù biết bản thân làm vậy là rất không lịch sự nhưng anh buộc lòng phải làm vậy!

- "Nào, mọi người có chuyện gì thì ngồi xuống trước hãy nói, tránh để người khác nghe ngóng" _ Ngưng một chút anh nhìn sang cô rồi lấy trong túi áo khoác ra một chiếc khăn tay:" Em đừng khóc nữa, sẽ ảnh hưởng bào bào, còn cô anh sẽ rất đau lòng đấy" _ Anh giúp cô lau đi nước mắt

Tô chủ tịch nhìn thấy anh quan tâm đến cô như vậy thì trong lòng cũng đỡ được phần nào vì cô cô được một người đàn ông rất yêu cô...

Nhưng khi bà nghe đến hai chữ bào bào thì ngạc nhiên hỏi:" Kỳ Anh, không lẽ con có thai sao?"

Cô cũng không có ý định giấu nên cũng gạt đầu thừa nhận...

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

- "Vậy hai đứa..." _ Mặc dù bà nghe nói cô có thai thì rất vui nhưng đột nhiên nghĩ đến cô vẫn chưa kết hôn nên bà sợ cô sẽ giấu lên vết xe đổ của mình

- "Người cứ an tâm" _ Cô mỉm cười giờ chiếc nhẫn được mang trên ngón áp út của mình đồng thời cũng nắm lấy tay anh giờ lên cho bà thấy cả hai người đã kết hôn rồi

- "Chúng con đã kết hôn, hiện tại chỉ thiếu lễ cưới thôi" _ Anh cũng vui vẻ tiếp lời

Bà thấy vậy thì trong lòng cũng đã an tâm hơn...

Còn anh và cô, dĩ nhiên là hiểu nguyên nhân vì sao mà bà lại lo lắng rồi, cả hai đã quá rõ nữa là đằng khác...

- "Nào, mau mau ngồi xuống đi, con đứng từ này giờ chắc cũng đã mệt lắm rồi" _ Tô chủ tịch nắm tay cô kéo lại ghế ngồi

- "Con không sao đâu" _ Cô lên tiếng

- "Con thì không sao nhưng cháu của ta sẽ mệt đó"

Cô nghe bà nói thế thì cũng mỉm cười, đưa tay chạm vào cái bụng còn phẳng của mình...

Anh cùng cô ngồi xuống ghế, nói chuyện với Tô chủ tịch...

-" Thật ra, con có rất nhiều chuyện muốn hỏi người!" _ Ngưng một lát cô nói tiếp:" Xin thứ lỗi cho con, vì hiện tại con chưa thể gọi người là mẹ, vì trong lòng con hiện rất hoang mang, bởi vì sáng nay, con được bà nội dẫn đi gặp mẹ con đang bị giam trong tầng hầm không hề thấy ánh sáng mặt trời kia, bấy giờ người và a Thần đều nói người là mẹ của con, cho nên hiện tại con..." _ Ánh mắt của cô hiện lên nét khó xử vì trong lòng cô hiện tại đang rất mâu thuẫn

-" Con nói gì, bị giam trong tầng hầm sao? Không thể nào, ta rõ ràng mới là mẹ ruột của con, hơn nữa từ sau khi vụ tai nạn đó xảy ra, ta đã nhận lại người thân thất lạc của mình và trở về Tô gia" _ Tô chủ tịch hơi ngạc nhiên trước những gì cô nói

-" Đúng vậy, Kỳ Anh, chuyện này anh có thể đứng ra bảo đảm với em, Tô chủ tịch đây mới chính là mẹ ruột của em, em thử nghĩ xem, đã có bao giờ anh nói dối hay lừa gạt em chưa?" _ Tư Đồ Thần cũng lên tiếng xác định

-" Anh mà cũng muốn đứng ra bảo đảm hay sao, lại còn không biết xấu hổ đi hỏi em anh đã bao giờ nói dối, lừa gạt em hay chưa. Anh thử nghĩ lại xem trước đó, sau khi anh bắt ép em cho anh xuất viện anh đã giờ trò gì hả" _ Dứt lời, cô giờ nắm đấm lên trước mặt anh

Sắc mặt của anh hiện tại đang rất khó coi a, sao anh lại vô tình khơi gợi lại chuyện cũ vậy nè, không khéo là qua thư phòng ngủ như chơi a!

-" Em đừng như vậy mà, phụ nữ có thai không nên tức giận đâu" _ Anh cười lấy lòng, cầm lấy tay cô hạ xuống

-" Đừng ở đó mà nói sang chuyện khác" _ Cô liếc xéo anh

Tô chủ tịch nghe cuộc đối thoại của hai người mà không khỏi lắc đầu, nhưng chợt nhận ra điều gì đó thì hỏi:" À mà, Kỳ Anh, khi này con nói bất ép gì, xuất viện gì, rồi giờ trò gì, sao ta nghe không hiểu gì cả" _ Tô chủ tịch nhìn hai người dò xét

-" Thì chính là..." _ Anh còn chưa kịp nói tiếp thì đã cô dùng tay bịt miệng

-" Dạ không có gì đâu a, chỉ là một chút chuyện thôi ạ" _ Cô như như không cười trả lời câu hỏi của Tô chủ tịch, sau đó quay sang anh:" Cái tên này, cả chuyện xấu xa thể mà anh cũng muốn nói ra hay sao chứ"

Anh gỡ tay của cô xuống, chắc ăn nói với cô:" Em thật là, anh vốn dĩ chỉ muốn nói là anh và em từng bị tai nạn lúc quay phim thôi mà, rốt cuộc là em đang suy nghĩ cái gì đây?" _ Hiếm khi được cơ hội ngàn năm có một, anh nhanh chóng lật bài chèn ép cô vào thế nghịch

Lúc này trên đỉnh đầu cô xuất hiện đầy vạch đen, hay thật, lại để anh có cơ để nói cô....

Nhìn biểu cảm ngưng ngừng mặt tự nhiên của cô, anh khẽ mỉm cười...

-" Được rồi, trở về chuyện chính thôi!" _ Nói rồi, anh đứng dậy, bước ra ngoài rồi nhanh chóng trở vào cùng một người đàn ông nữa và đó không ai khác chính là ba cô, Phó Kỳ Hàn

-" Ba" _ Cô nhìn thấy ba mình thì đứng bật dậy

-" Anh biết là em sẽ khó mà tin chuyện này nên cố tình mời ba em đến luôn để giả định được đoàn tụ" _ Anh hai tay lên vai cô từ tốn nói chuyện với cô:" Bây giờ em có thể biết được sự thật rồi đó"

Sau khi đã nói những gì cần nói, anh nhanh chóng bước sang một bên...

-" Kỳ Hàn" _ Tô chủ tịch từ từ đứng dậy

-" Vi Kỳ... có phải là em không?" _ Phó Kỳ Hàn sau khi nghe thấy tiếng gọi mà 20 năm nay ông luôn thương nhớ thì không kiềm được lòng mà bước đến trước mặt Tô chủ tịch, đưa tay chạm đến gương mặt bà

Mặc dù bà đã không còn trẻ nữa, nhưng bà vẫn còn rất xinh đẹp.

-" Đúng vậy, em chính là Vi Kỳ đây" _ Tô chủ tịch mắt nhắm lại, đưa tay nắm lấy bàn tay đang chạm đến mặt mình

-" Vi Kỳ" _ Phó Kỳ Hàn vui mừng ôm lấy bà, trong lòng ông hiện tại rất hạnh phúc, cuối cùng thì ông đã có thể gặp lại người mà ông yêu thương nhất

-" Kỳ Hàn" _ Tâm trạng hiện tại của Tô chủ tịch cũng không khác gì tâm trạng của Phó Kỳ Hàn lúc này

Thậm chí bà còn vui mừng và hạnh phúc hơn ông rất nhiều, bởi vì hôm nay bà đã có thể gặp lại được hai người mà bà thương yêu nhất trong cuộc đời mình.

Sau khi chứng kiến thì trong lòng cô đã rõ, Tô chủ tịch mới chính là mẹ của cô, còn người phụ nữ trong hầm kia không phải, nhưng trong lòng cũng không tránh khỏi đau buồn vì bà nội của cô lại chính tay đẩy cô phải rời xa anh..

Cô bước đến bên cạnh Tô chủ tịch, cất tiếng gọi:" Mẹ"

Tô chủ tịch nghe cô gọi thì quay sang cô, trong lòng tràn ngập hạnh phúc:" Kỳ Anh, con gái cưng của mẹ" _ Bà ôm chặt lấy cô mà nước nở

-" Mẹ, con xin lỗi, là do con không tốt, ngay từ đầu lại không nhận ra mẹ, con xin lỗi" _ Cô khóc nghẹn ngào, ôm thật chặt người mẹ mà cô luôn mong chờ bao nhiêu năm qua

-" Không sao cả, mẹ không trách con đâu, hơn nữa, cũng không phải là con cố ý làm vậy mà. Nào, đừng khóc nữa, con khóc nhiều quá sẽ không tốt cho cháu của mẹ đâu" _ Tô chủ tịch, nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng nói rồi giúp cô lau đi nước mắt trên mặt

Cô cũng vậy, cũng giúp bà lau đi nước mắt:" Vâng, con sẽ không khóc nữa, người cũng vậy, đừng khóc nữa nhé"

Phó Kỳ Hàn nhìn thấy mà cũng rất vui lòng...

Còn anh, sau khi nhìn thấy được cô đang rất vui khi được nhận lại mẹ của mình thì trong lòng cũng cảm thấy vui theo...

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44

-" Sao cơ, Kỳ Anh đã có thai rồi sao?" _ Phó Kỳ Hàn mặt này hớn hờ khi nghe tin con gái có thai

-" Đúng vậy, đứa bé đã được hơn một tháng" _ Tư Đồ Thần gật đầu đáp

-" Tốt quá rồi, hôm nay đúng là song hỷ lâm môn" _ Phó Kỳ Hàn vui mừng nói, sau đó quay sang Tô chủ tịch:" Vi Kỳ, chúng ta sắp có cháu ngoại rồi!" _ Ông nắm lấy tay của Tô chủ tịch

-" Đúng vậy, có cháu rồi, coi anh kia, vui đến quên mất bản thân đã không còn trẻ" _ Tô chủ tịch cũng vui vẻ tiếp lời

Còn cô, khi chứng kiến hiện tại gia đình mình hạnh phúc như thế, ba mẹ cô có thể gặp lại nhau sau 20 năm xa cách, trong lòng cô, cảm xúc của cô thực sự không còn từ nào có thể diễn tả được nữa, vì quá hạnh phúc...

Sau đó chính là, tất cả cùng nhau bàn bạc xem làm thế nào để vạch trần chuyện xấu mà Phó lão phu nhân cùng mẹ con Lý Tuyết Nhan và Phó Tư Yên đã bày ra....

-" Bà à, con nghĩ tạm thời người nên đến Tô gia hoặc Tư Đồ gia trước để bảo đảm an toàn cho người, những chuyện sau đó chúng ta sẽ tính sau" _ Tư Đồ Thần từ tốn nói

Bởi vì anh biết rằng, một khi cô trở mặt với họ, thì ba cô chính là mục tiêu tiếp theo mà họ sẽ bắt làm con tin để ép buộc cô phải rời xa anh...

-" Được" _ Phó Kỳ Hàn dĩ nhiên là hiểu ý của Tư Đồ Thần chứ, ông còn không hiểu tính của mẹ ông hay sao, nhưng càng nghĩ đến thì ông càng thất vọng và càng đau lòng hơn

Ông không thể nào ngờ được mẹ ông lại chính là chủ mưu trong vụ tai nạn 20 năm về trước, bấy giờ lại còn dùng người khác giả mạo mẹ cô, uy hiếp cô phải rời khỏi những người cô thương yêu nữa! Lần này, ông đã không thể nào nhẫn nhượng được nữa rồi!

-" Thế thì, Kỳ Hàn, anh hãy cùng em trở về Tô gia" _ Tô chủ tịch nghe thấy thì nói với Phó Kỳ Hàn

-" Được thôi" _ Phó Kỳ Hàn vui vẻ nắm lấy tay của Tô chủ tịch, nhìn bà bằng ánh mắt triu mến, đã 20 năm rồi, hôm nay chính là ngày đầu tiên trong 20 năm qua mà ông cảm thấy hạnh phúc nhất...

Khi tất cả đã bàn bạc xong, anh cùng cô chào tạm biệt Phó Kỳ Hàn và Tô chủ tịch rồi ra về trước để tránh người khác nghi ngờ...

~~~~~

Phó gia.....

Phòng ngủ của anh và cô.....

- "Thần, anh hãy nói cho em biết, em là đang mơ hay đây là sự thật, mẹ của em thật đã trở về rồi?" Cho đến hiện tại, cô vẫn không thể ngờ được là mình vẫn còn có cơ hội để gặp lại mẹ mình

- "Vậy em muốn làm thế nào để chứng minh mình không nằm mơ đây?" Anh ghé mặt mình sát mặt cô, cổ tím rừn gần khoảng cách của hai người đến mức nhỏ nhất cho nên, hiện tại chớp mắt của hai người đã chạm nhau

- "Không cần nữa, em nghĩ là chắc là không cần phải làm gì nữa cả!" _ Cô nói thể là vì cô phát hiện hơi thở của anh ngày càng gấp gấp hơn, lại còn cánh tay không đang hoảng của anh đang chèo qua ôm chặt lấy eo cô, không ổn, không ổn a!

- "Không cần nữa à, nhưng mà, em nghĩ thử xem, hôm nay có phải công lao của anh rất lớn hay không?" _ Anh đi chuyển đến tai cô, lướt nhẹ qua

Cô khẽ nuốt nước bọt, trong lòng bỗng trở nên rối như tơ vò, chết tiệt, cứ mỗi lần bị anh kích thích là trong đầu cô lại không thể suy nghĩ được

- "Công lao gì chứ?" _ Cô lo lắng hỏi lại

- "Thì chính là anh đã giúp em gấp lại mẹ, sau đó lại giúp ba mẹ em trùng phùng" _ Anh nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt xoáy sâu thẳng vào mắt cô như muốn dùng mọi lực để mê hoặc cô vậy

- "Là... là chuyện đó sao, à, hay là em sẽ nấu một bữa thật ngon để chúc mừng nhé!" _ Cô cố tìm mọi cách để bản thân không bị con sói này dụ hoặc

- "Em muốn nấu ăn sao? Nhưng mà, món anh muốn ăn không cần phải phức tạp thế đâu" _ Anh nở nụ cười tà mị, ôi thiên ôi, anh là đang làm gì đây, chỉ là cười thôi mà, sao thỉnh lại nặng đến thế nhỉ!

Cô nhìn anh say đắm, nói đúng hơn là cô đã bị nụ cười của anh mê hoặc, đầu bất rõ là bản thân không nên hạo sắc ngay lúc này, nhưng mà, hiện tại, anh rất quyến rũ a!

- "Vậy món anh muốn ăn đơn giản thế nào chứ?" _ Cô lại còn chèo tay ôm lấy cổ anh, rõ ràng là đang muốn chết đây mà

- "Đơn giản thôi, em chỉ cần ngoan ngoãn nằm trên giường đợi anh đến ăn em" _ Anh nhếch mép cười úy mị, quả nhiên mỹ nam kế rất thành công

- "Oh, chỉ đơn giản thế thôi sao?" _ Cô sau khi nghe thấy những gì anh nói thì trong lòng đã ném sự hạo sắc đối với anh hiện tại ra khỏi chín tầng mây, bây giờ chỉ còn lại sự sắc xảo tìm mọi cách để đưa anh từng bước tiến vào thư phòng thôi!

Anh nhận thấy biểu cảm điềm tĩnh là thường của cô thì không khỏi ngạc nhiên, không phải cô nên tức giận hay sao chứ! Sao cô lại có thể bình tĩnh đến thế!?

- "Đúng vậy, chỉ có thế, em có làm được không?" _ Nghĩ đi nghĩ lại, anh cuối cùng chỉ đưa ra được đáp án là cô đã dần dần không còn trốn tránh anh nữa

- "Quả thật là chuyện nhỏ, nhưng mà..." _ Cô làm vè mặt rất chỉ là hạo phóng nhận lời rồi lại hỏi nhiều mây khó xử nói! Hiện tại em đang mang thai nên chúng ta, hoàn toàn không thể, bởi vì em phải tịnh dưỡng để đợi ngày sinh bảo bảo ra đời nữa, còn anh, trong khoảng thời gian này chịu khổ sang thư phòng ngủ đờ đi, em cần yên tĩnh" _ Dứt lời, cô đẩy anh ra rồi đứng dậy

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Rầm

Như có một tiếng sét đánh ngang tai anh vậy, haha, mỹ nam kế của anh quả là rất thành công! Đến nỗi anh bị cô đuổi sang thư phòng ngủ! Thành công, quả là thành công đã trắng!!

- "Bà xã~" _ Nghe đến hai chữ thư phòng, thì sự kiêu ngạo và lạnh lùng của anh thường ngày liền bị vứt ra xa, thay vào đó chính là hai chữ mặt dày...

Anh vội ôm chân cô níu lại, cả người cứ thế nửa nằm nửa ngồi dưới sàn ôm lấy chân cô, không để cô rời đi...

- "Bà xã à, em đừng như thế, đừng để anh sang thư phòng ngủ mà, anh không thể nào qua đó được đâu. Nếu em muốn, anh có thể tự mình cảm xúc, nhưng mà, em đừng bao giờ ném anh sang thư phòng" _ Anh đã quyết định rất kỹ rồi, mặc kệ là sự tự tôn gì đó, anh bằng lòng đánh đổi để được ở cạnh cô

- "Anh có thể hay không đang hoảng một chút! Đừng có ôm chân em như thế chứ!"

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, rồi cách một cái, cửa được mở ra...

Sắc mặt của anh chuyển thành màu đen luôn...

Còn cô thì cũng không khá hơn là mấy, nếu để chuyện này đồn ra ngoài, chỉ sợ thiên hạ sẽ lấy đây là tin tức hiếm cực hot mà lấy ra làm chủ đề bàn tán là xong đời...

Người bước vào không ai khác chính là Hàm Dạ Ân...

- "Kỳ Anh" _ Hàm Dạ Ân nhìn thấy cô thì vui vẻ chào hỏi, đến khi lướt mắt một vòng mà không nhìn thấy Tư Đồ Thần đâu thì hỏi! "A Thần nhà cậu đâu rồi, sao chỉ có mình cậu vậy?"

- "A Thần... a Thần đang..." _ Cô cười như không cười, chỉ tay xuống phía dưới

Hàm Dạ Ân theo phản xạ đưa mắt nhìn theo thì không khỏi ngỡ ngàng, lo lắng điều trước mắt bản thân nhìn thấy liệu có phải là sự thật hay không! Thật quá bất ngờ!

- "A Thần, sao anh lại nửa nằm nửa ngồi ở đó vậy, lại còn ôm chân Kỳ Anh nữa?" _ Hàm Dạ Ân nở nụ cười cứng ngắt khi nhìn thấy tình trạng của anh hiện tại

- "Tôi sao? Cũng không có gì, chỉ là Kỳ Anh nói chân cô ấy cảm thấy đau nên tôi xem giúp cô ấy, nào ngờ cô gõ cửa, Kỳ Anh theo phản xạ bất ngờ bước chân lên nên tôi bị mất đà, liền bị cô ấy kéo theo" _ Tư Đồ Thần cứ như rất bình thường, chẳng có gì phải lo ngại mà bịa ra một câu chuyện một cách trắng trợn, lại còn nói dối không chớp mắt!

- "Ồ, thật vậy sao? Kỳ Anh!" _ Hàm Dạ Ân có đánh chết cũng không tin câu chuyện mà Tư Đồ Thần vừa nói, trên mặt lộ rõ chữ nói dối thể kia mà

- "Đừng... đừng vậy!" _ Cô cười hề

- "Ồ, thì ra là vậy, tôi còn tưởng anh bị cô ấy đuổi sang thư phòng rồi ôm chân cô ấy mà dùng khổ nhục kế chứ! Chắc là do tôi quá đa nghi rồi!" _ Hàm Dạ Ân tỏ vẻ rất ngạc nhiên, nhưng vai làm như bản thân đã quá đa nghi

Tư Đồ Thần thiếu chút nữa cắn lưỡi, đa nghi, quả là đa nghi, trúng tất cả rồi còn gì!!!

Cả cô cũng không khỏi khờ mòi co giật vài cái, đúng là quá cao tay rồi, thiết nghĩ cô ấy nên chuyển sang nghề bói toán thì hợp hơn!!

- "À mà, Dạ Ân, có đến đây là có chuyện gì?" _ Phó Kỳ Anh nhanh chóng chuyển đề tài

- "Đúng rồi, có nhắc tới mới nhớ, tôi có chuyện muốn báo với a Thần" _ Hàm Dạ Ân bắt đầu khẩn trương khi nhắc đến chuyện này

- "Có phải là đã có tin rồi không?" _ Tư Đồ Thần ngay lập tức lên tiếng

- "Đúng vậy" _ Hàm Dạ Ân gật đầu

- "Được, vậy hãy đi theo tôi" _ Nói rồi, anh quay sang cô: "Em ngoan ngoãn ở lại đây đợi anh"

- "Umh" _ Cô mỉm cười gật đầu

Rồi, anh cùng Hàm Dạ Ân đi sang thư phòng....

- "Được rồi, anh mau mở máy lên đi" _ Hàm Dạ Ân nói

- "Được, nhưng Trình Huân đâu, sao cậu ấy không đến?" _ Tư Đồ Thần thắc mắc

- "Anh ấy sẽ đến ngay thôi"

Tư Đồ Thần cũng không nói gì nữa, anh nhanh chóng mở kết nối với Hứa Lạc Khiêm và Triệu Nghi Lâm...

- " Alo, Lạc Khiêm, cậu có nghe thấy tôi nói không?"

《 Có, tôi nghe đây》

- " Tốt, báo cáo đi!"

《Chúng tôi đã tìm được một thông tin cực kỳ quan trọng, đó là Phó Từ Yên, không phải là con ruột của Phó Kỳ Hàn》

- " Sao? Điều có thật không?" _ Anh ngạc nhiên hỏi lại, nếu như để cho cô và ba cô, còn có Phó lão phu nhân biết, liệu họ có chịu đựng nổi không!

《 Tôi chắc chắn, điều quan trọng hiện tại là anh phải lấy mẫu ADN của hai người họ đi xét nghiệm để có chứng cứ xác thực hơn》

- " Được, tôi biết rồi, còn gì nữa không?" _ Anh hỏi

《 Dĩ nhiên rồi, chúng tôi đã tìm được bằng chứng chứng minh vụ tai nạn năm xưa không phải đơn giản chỉ là tai nạn không thôi.

Nó có liên quan đến Phó lão phu nhân và cả Lý Tuyết Nhan. Còn có người mà năm xưa đã cứu mẹ của Kỳ Anh, thay thế bà ấy chịu đựng nỗi đau khi bị tra tấn và giam cầm

Đó chính là những thông tin mà chúng tôi đã thu thập được. Còn những bằng chứng khác chúng tôi sẽ giao cho anh khi chúng tôi trở về》

- " Nếu không còn gì nữa thì tôi ngắt kết nối đây!" _ Nói rồi, anh dừng kết nối máy chủ với thiết bị liên lạc tân tiến nhất mà bang Hắc Bá vừa chế tạo thành công để dùng cho mục đích điều tra lần này

Đúng lúc này, Lại Trình Huân chạy vào....

- " Không xong rồi a Thần, tôi vừa điều tra được tin tức, Từ An Dương sẽ dẫn người đến đây để đòi người, nếu chúng ta không thả người thì họ sẽ không nương tay!"

- " Có chuyện này sao, Từ An Dương quả thật là muốn chết!" _ Anh lạnh giọng, tay nắm thành quyền

Lần này anh sẽ không nương tay cho bất kỳ ai nữa, những ai đã từng làm hại đến cô, cho dù là trực tiếp hay gián tiếp, anh đều phải bắt họ trả giá! Nhất định!

Bạn đang đọc truyện *Bắt Cháp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46

- " Trình Huân, sáng mai cậu hãy mau đến Tô gia, mời Phó tiên sinh và Tô chủ tịch đến đây!" _ Anh nhìn Lại Trình Huân, giao phó nhiệm vụ cần làm

- " Rồi!" _ Lại Trình Huân nghiêm túc trả lời

- " Dạ Ân, ngày mai phải làm phiền cô rồi!" _ Anh nói tiếp

- " Đây là công việc của tôi mà, có gì là phiền chứ!" _ Hàm Dạ Ân vui vẻ đáp lời

Sau khi đã sắp xếp mọi việc, Tư Đồ Thần trở về phòng ngủ....

Anh đã suy nghĩ kỹ rồi, nếu đã như thế thì nói trước với cô chắc sẽ tốt hơn....

- " Kỳ Anh _ Nhìn thấy cô đang ngồi trên giường đọc sách, anh lên tiếng gọi

- " Anh trở lại rồi sao" _ Cô đặt quyển sách đang đọc dở xuống, đối diện với anh

- " Anh muốn cho em biết một chuyện, nhưng em phải hứa với anh là sẽ giữ bình tĩnh mới được" _ Anh chỉ sợ cô sẽ không tin mà kích động

- " Được rồi, có chuyện gì anh hãy nói đi, em sẽ giữ bình tĩnh mà" _ Cô nở nụ cười, chủ động nắm lấy tay anh

- " Thật ra, Phó Từ Yên, không phải là con ruột của ba em!" _ Anh chậm rãi nói

Cô ngẩng người tại chỗ, như không tin vào tai mình! Anh nói sao?"

- " Vậy chị ta... là con của ai chứ, lí nào vậy!" _ Cô cười khỏ." Chẳng trách chị ta lại ghét em đến vậy, chẳng trách, chị ta từ nhỏ đến lớn đều luôn tìm cách để lại em, thì ra, bọn em không phải chị em ruột"

Đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, cô hỏi:" Vậy ba, ba em có biết hay không?"

Anh nhìn cô, lắc đầu thay cho câu trả lời...

- " Ba em, ông ấy có thể nào chấp nhận sự thật này không?" _ Cô quả thực rất lo lắng ba cô sẽ không chịu nổi khi nghe tin này

- " Còn bà nội của em.. bà ấy, có biết hay không?" _ Cô nhìn anh, hỏi tiếp

- " Cũng không"

- " Thật ra, chưa ai biết chuyện này cả, đây chỉ mới là tin tức mà anh nhận được thôi, anh đã bảo Trình Huân đi đón ba và mẹ em đến đây, còn có, Dạ Ân. Cô ấy cũng đã giúp anh đi lấy mẫu ADN của Phó Từ Yên để làm xét nghiệm rồi!" _ Anh tường thuật lại để cô có thể nắm rõ tình hình cụ thể hơn

Cô đã hiểu mọi chuyện, mặc dù trong lòng không khỏi thất vọng, nhưng cô biết, bản thân cô cần phải giữ bình tĩnh, cũng là vì để tốt cho ba mẹ trong bụng cô thôi!

- " Được rồi, em đừng suy nghĩ nhiều nữa" _ Anh áp tay lên mặt cô, xoa xoa má cô vài cái rồi hỏi! " Em có đói bụng hay không? Có muốn ăn chút gì đó hay không?"

- " Có chứ, em muốn ăn há cáo" _ Ngay lập tức, cô choàng tay ôm cô anh, vui vẻ đáp lời

- " Vậy cùng nhau đi ăn thôi!" _ Dứt lời, anh cùng cô bước ra ngoài

.....

Anh đưa cô đến một quán há cáo có tiếng lâu đời ở thành phố, sau khi gọi hai phần há cáo, cô nhìn anh thắc mắc

- " Sao anh lại biết đến quán há cáo này vậy?" _ Cô không khỏi bất ngờ khi anh đưa cô đến nơi này để ăn há cáo, không ngờ một người luôn lạnh lùng như anh lại tâm tình đến thế!

Phong cách của quán này không phải là quá sang trọng, nó mang một phong cách cổ điển nhưng hòa với nó là cách trang trí vô cùng độc đáo, kết hợp đủ văn hóa của các nước Phương Đông như: Nhật Bản, Hàn Quốc, Đài Loan,....

Kết hợp văn hóa của các nước cùng với tinh hoa văn hóa của Trung Hoa như này, quả thật khiến người ta cảm thấy chìm đắm trong một bầu không khí hài hòa!

- " Thật ra chỉ là vào một lần trùng hợp anh mới biết đến thôi, và lại đây là lần đầu tiên anh ăn này!" _ Anh điềm tĩnh nói

- " Sao?! Anh chưa biết là có ngon hay không mà dám mang em đến đây ăn à?"

- " Bà xã đại nhân, em đừng như vậy! Anh đưa em đến đây cũng chỉ vì muốn cùng em trải nghiệm thử món ăn của quán" _ Anh vội giải thích, dỗ ngọt cô

- " Tốt nhất là món ăn của quán ngon, nếu không,... hừ, anh tự đoán ra hậu quả đi!" _ Cô nhìn anh cảnh cáo

Anh co gập khoe môi, trong lòng thầm cầu mong mọi chuyện sẽ được thuận lợi, nếu không.... anh chắc chắn phải ôm gối sang thư phòng rồi!

Sau khi món ăn được mang ra, cả hai người bắt đầu dùng món...

Nhưng điều khiến cho cả anh và cô bất ngờ chính là.... món ăn của quán... thật sự là... rất rất ngon a~

Nó mang một hương vị truyền thống thực đậm, cộng với các công thức nấu ăn từ khâu cán bột để làm vỏ bánh đến công đoạn làm nhân bánh, gói bánh... đều được hoàn thành rất tốt...

Vỏ bánh không quá mềm cũng không quá dai, nhân bánh được tẩm ướp vừa vặn với khẩu vị chung của mọi người, thật khiến cho người khác cảm thấy, đây... giống như là một món ăn tuyệt hảo!

Quả thật không hổ danh là quán ăn lâu đời nhất thành phố!

....

Tư Đồ gia...

Phóng ngủ của cô và anh...

"Món ăn của quán đó thực sự là quá ngon luôn!" _ Cô không khỏi liên tục tán dương quán ăn đó

"Em thấy ngon là tốt rồi, mà em đã ăn no chưa đó, có muốn ăn thêm gì không?" _ Anh vui vẻ ôm lấy cô

"Không cần đâu, em đã no lắm rồi!" _ Cô mỉm cười nhìn anh rồi tựa đầu vào lòng ngực rắn chắc của anh

Cứ thế, họ đã trải qua một buổi tối ngọt ngào, cũng đơn giản là tắm rửa rồi cùng nhau đi ngủ trong vòng tay ấm áp của nhau.

.....

Hôm sau....

Lại Trình Huân đã đưa Phó Kỳ Hàn và Tô Dung đến bang Hắc Bá...

Hiện tại, Phó Kỳ Anh và Tư Đồ Thần cũng đã có mặt ở đó, bọn họ đã ở đây đợi từ lâu rồi...

"Kỳ Anh!" _ Tô Dung vừa bước xuống xe, nhìn thấy con gái thì vui mừng lên tiếng

"A Thần, Kỳ Anh" _ Phó Kỳ Hàn cũng vui vẻ nói

"Ba, mẹ" _ Cô mỉm cười bước đến, nắm lấy tay của hai người họ

"Con gái ngoan!" _ Tô Dung vui vẻ ôm lấy cô

"Được rồi, chúng ta mau cùng nhau vào trong thôi!" _ Phó Kỳ Hàn đặt tay lên vai Tô Dung, mỉm cười nói

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Tất cả cùng nhau đi vào bên trong...

"Ba à, Trình Huân đã nói chuyện cho ba biết hay chưa?" _ Tư Đồ Thần vừa bước đi vừa hỏi

"Câu ấy cũng chỉ mới nói cho ba biết là đến để làm xét nghiệm ADN thôi, tình hình cụ thể thì ba không rõ lắm" _ Phó Kỳ Hàn cũng thắc mắc là tại sao lại phải làm xét nghiệm gì đó, rốt cuộc là có chuyện gì chứ!

"Thực ra, sau một khoảng thời gian điều tra, chúng con đã phát hiện, Phó Từ Yên... không phải là huyết mạch của Phó gia!" _ Anh từ tốn tiếp lời

Phó Kỳ Hàn nghe đến đây thì đột ngột dừng lại bước chân, nhãn cầu mở to, tất cả mà ông vừa mới nghe, liệu có đúng là thật hay không chứ! Ông cảm thấy hai tai của ông cứ như là đã nghe nhầm rồi!

"Con nói sao?! Yên nhi, nó... nó..." _ Phó Kỳ Hàn đứng chặn trước mặt Tư Đồ Thần, hai tay rung rung chạm đến vai anh

Anh gật đầu khẳng định lại sự thật, Phó Kỳ Hàn cả hai tay tựa như vô lực mà buông xuống... ông thất thần, lùi về sau vài bước, cười khổ...

"Không lí nào là vậy! Không lí nào là vậy!" _ Trong lòng của ông hiện tại rối như tơ vò, mọi chuyện, rốt cuộc là thế nào chứ?

"Kỳ Hàn! Ba" _ Cả Tô Dung và Phó Kỳ Anh đều đồng thanh lên tiếng, đi đến bên cạnh của Phó Kỳ Hàn

Quả thật, nhìn bộ dạng hiện tại của ông, không khỏi khiến cho người khác cảm thấy lo lắng...

"Ba, ba hãy bình tĩnh lại một chút, đừng nên kích động quá, sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe" _ Cô nhìn ba mình như vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy xót xa

"Đúng vậy, anh hãy bình tĩnh lại một chút" _ Tô Dung cũng tiếp lời

"Thật sự là không thể ngờ được, Phó gia ta từ trước đến nay đã mang hủ về nhà mà cứ ngỡ nó là một con mèo ngoan ngoãn, hiền lành, vô hại!

Từ trước đến nay, ta luôn ăn hận về lỗi lầm khi xưa mình phạm phải! Nếu như đêm hôm đó, ta không uống rượu đến mức say không biết gì thì cũng không bị người ta dẫn vào tròng như thế, cũng không dẫn đến việc ta và Vi Kỳ phải xa cách nhau"

Phó Kỳ Hàn trong lòng đau đớn tới cùng, ông đau lòng vì đứa con gái mà ông luôn yêu thương lại không phải con ruột của mình, đau lòng vì người vợ mà ông luôn coi là người hiền lương, thực đức lại là người lừa gạt ông suốt 21 năm qua.

"Mọi chuyện cũng đã qua rồi, anh cũng đừng tự trách bản thân mình như thế!" _ Tô Dung nhẹ nhàng an ủi

"Vi Kỳ!" _ Phó Kỳ Hàn nhìn Tô Dung, trong lòng phút chốc cũng cảm thấy ấm áp hơn

"Được rồi, chúng ta mau vào trong làm xét nghiệm thôi!" _ Tô Dung mỉm cười nói

Phó Kỳ Hàn cũng gật đầu...

.....

Hiện tại tất cả đều đang ngồi trong phòng xét nghiệm của Hàm Dạ Ân chờ đợi kết quả....

"Đã có kết quả rồi, đúng thật là Phó tiên sinh và Phó Từ Yên không cùng huyết thống" _ Hàm Dạ Ân đưa cho Phó Kỳ Hàn bản xét nghiệm

Mặc dù ông đã biết rõ mọi chuyện nhưng trong lòng không khỏi cảm thấy thất vọng....

"Vất vả rồi" _ Phó Kỳ Anh đặt tay lên vai của Hàm Dạ Ân, cười nói

"Không có gì! Đây vốn dĩ là nhiệm vụ của tôi mà" _ Hàm Dạ Ân cười tươi, khoát tay lên vai của cô

Đương nhiên, Phó Kỳ Anh cũng vui vẻ đáp lại..

Ngay lập tức, hai tiếng họ khan vang lên, cộng thêm mùi giấm chua nồng nặc lan tỏa, ngay lập tức cả hai cô gái đều bị kéo tách ra, rốt cuộc rơi vào vòng tay ấm áp quen thuộc...

Tư Đồ Thần sát mặt khó coi vô cùng, kéo Phó Kỳ Anh vào lòng, khóa chặt lại, không cho cô có cơ hội trở tay...

Lại Trình Huân sắc mặt cũng không để coi là mảy, vòng tay ôm lấy eo của Hàm Dạ Ân kéo sát vào người mình...

- "Nè, làm gì vậy hả? Mau buông em ra!" _ Phó Kỳ Anh kháng cự, cố gắng thoát khỏi vòng tay đang ôm chặt mình nhưng vô dụng

Hàm Dạ Ân cũng không khá hơn là mấy:" Tên kia, mau buông em ra! Làm ơn đừng như thế có được hay không?" _ Nhưng là Lại Trình Huân vẫn cứ như thế, không chịu buông tay

Lập tức, cả Tư Đồ Thần và Lại Trình Huân đồng thanh lên tiếng:" Không được!"

Ánh mắt như sét đánh của hai người họ cứ đánh nhau như thế! Tư Đồ Thần ánh mắt sát lạnh liếc ai kia như nhắc nhở: ôm chặt vợ cậu lại đi, đừng để vợ cậu dụng chạm thân thiết vợ tôi như thế!

Lại Trình Huân cũng không kém cạnh là liếc xéo anh như cái lại: đừng ở đó mà nói người khác, là vợ cậu có tình dụ dỗ vợ tôi thì có!

Trận đấu cứ như thế mà tiếp tục...

Ngay cả Phó Kỳ Hân và Tô Dung nhìn thấy mà cũng phải lắc đầu bó tay....

Lúc này, một vệ sĩ chạy vào....

- " Lão đại, Tư Thiếu Trung và Phó Từ Yên đã chạy trốn rồi!" _ Nhìn bộ dạng khó coi của người này, chắc hẳn là vừa đánh nhau một trận

Tư Đồ Thần sắc mặt càng lạnh hơn! Là do anh quá sơ sót rồi!

- " Tổng cộng có bao nhiêu người xông đến cướp người?" _ Tư Đồ Thần bình tĩnh đến là thường, tựa như anh đã có phương án để giải quyết vấn đề hiện tại

- " Có khoảng hơn 30 người, nhưng đều là sát thủ hạng nhất của bang Hồn Thiên" _ Người vệ sĩ cung kính báo cáo

- " Có nhìn thấy Từ An Dương không?" _ Sắc mặt của anh càng ngày càng lạnh

- " Từ Nhị thiếu gia có xuất hiện nhưng là ở trên trục thẳng!"

- " Mau truyền lệnh, tập hợp tất cả vệ sĩ cũng như sát thủ của bang Hắc Bá, kể cả Tư đại sát thủ đang quy ẩn cũng phải truyền đến" _ Một lời ban xuống, ánh mắt sát lạnh của anh khiến người ta phải rùng mình vì khí chất cao quý và phong thái lạnh lùng

- " Rõ" _ Người vệ sĩ cúi đầu rồi bước nhanh ra ngoài

Anh nhìn sang Lại Trình Huân....

- " Trình Huân, cậu gọi điện cho Hứa Lạc Khiêm, báo họ tức tốc trở về"

- " Tôi đi làm ngay!" _ Nói rồi, Lại Trình Huân lập tức rời đi

- " Dạ Ân, cô đi chuẩn bị mọi thứ đi, nên nhớ, lần này, chắc chắn sẽ có một bang phái bị xóa sổ trong giới Hắc đạo" _ Anh quay sang nghiêm giọng giao nhiệm vụ cho Hàm Dạ Ân

- " Được, cứ giao cho tôi!" _ Dứt lời, Hàm Dạ Ân cũng nhanh chóng đi thi hành nhiệm vụ

Bạn đang đọc truyện *Bát Cháp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Anh quay sang cô, ánh mắt ôn nhu, triều mến, cất chất giọng trầm thấp:" Em đã sẵn sàng chưa?"

- " Em đã sẵn sàng!" _ Cô gật đầu nhìn anh

- " Nên nhớ, em phải bình an trở về, còn có bảo bảo, em nhất định phải chăm sóc bản thân thật tốt!" _ Anh dặn dò cô thật kỹ

Có trời mới biết, nếu như không phải lần này, cô chính là nhân vật chủ chốt thì anh chắc chắn sẽ không để cô đi! Nhưng lần này, phải đảm phán cùng Phó lão phu nhân nên anh mới miễn cưỡng để cho cô đi.

- " A Thần, con đừng lo quá như thế, còn có ta đi cùng mà!" _ Phó Kỳ Hân lên tiếng, ông biết là anh lo lắng và quan tâm đến sự an nguy của cô. Trong lòng ông cũng cảm thấy an ủi khi cô có được một người chồng tốt như vậy.

- " Đúng vậy, còn có ta nữa!" _ Tô Dung cũng tiếp lời

- " Được rồi, em biết tự chăm sóc cho bản thân mình mà, nhưng anh đừng có mà nói em không như thế, bản thân anh cũng phải bảo trọng, nhất định phải lành lặn trở về! Nếu anh mà bị mất sợi tóc hay miếng thịt nào trên người, em chắc chắn sẽ không tha cho anh đâu đấy!" _ Cô nhìn anh cảnh cáo, thật chất, cô cũng chẳng khác gì anh, cô rất lo lắng cho anh nữa là đằng khác

- " Được, anh hứa, anh nhất định sẽ bình an trở về" _ Anh mỉm cười ôm chặt lấy cô

- " Thôi, chúng ta đi nào, Kỳ Anh!" _ Phó Kỳ Hân nhẹ giọng gọi

Cô luyện tiết nhìn anh không rời, chậm chậm buông tay anh, rồi quay người rời đi..

Anh đứng nhìn theo bóng lưng cô, trầm tư một lúc mới rời đi chuẩn bị...

....

- " Lão đại, mọi thứ đã chuẩn bị xong, có thể xuất phát rồi!" _ Một người sát thủ áo đen cung kính cúi đầu trước Tư Đồ Thần

- " Được, truyền lệnh xuống, chuẩn bị xuất phát! Còn nữa, mau phái 4 vệ sĩ âm thầm đi theo bảo vệ cho phu nhân và thiếu gia, nên nhớ, không được để họ bị tổn hại gì!" _ Anh lạnh giọng, ánh mắt sắc lạnh nhìn người sát thủ đó

- " Rõ" _ Sát thủ lập tức nhận lệnh, có ai mà không biết Lão đại hết mực cưng chiều phu nhân chứ, hơn nữa, hiện tại phu nhân đang mang thai thiếu gia, suy cho cùng, nếu không bảo vệ tốt cho họ, chắc chắn sẽ khổ bảo toàn mạng sống

~~~~~

Chiếc Rolls-Royce Ghost màu bạc dừng lại trước cổng chính của Phó gia....

Trợ lý Lâm nhanh chóng rời khỏi vị trí lái xe, bước đến mở cửa xe...

Phó Kỳ Hân, Tô Dung và Phó Kỳ Anh cùng nhau bước vào trong....

Hiện tại, Phó lão phu nhân cùng Lý Tuyết Nhan đang ngồi ở phòng khách của Phó gia, nhìn thấy người đến thì đứng bật dậy....

- " Kỳ Anh, rốt cuộc người cũng đã tới!" _ Phó lão phu nhân lạnh nhạt lên tiếng

- " Sao đây, cô đã quyết định xong rồi chứ?" _ Lý Tuyết Nhan cũng tiếp lời

- " Đúng vậy, tôi đã quyết định xong rồi" _ Cô hồ hững nhìn bọn họ, nhẹ nhàng đáp

- " Cô quyết định như thế nào đấy?" _ Lý Tuyết Nhan cười nham hiểm, bước đến đứng trước mặt cô

Bà ta cho rằng, lần này kế hoạch của mình chắc chắn sẽ thành công thôi, toàn bộ khối tài sản này của Phó gia, phải thuộc về mẹ con bà ta mới được...

- " Tôi đã quyết định, tiếp tục ở lại bên cạnh của a Thần và sẽ không rời xa anh ấy!" _ Cô điềm tĩnh, nhìn thẳng vào Lý Tuyết Nhan mà trả lời

Nếu như đã thấu rõ mọi việc, cô cũng không cần phải nể mặt bà ta mà khiêm nhường nữa...

- " Có... "_ Lý Tuyết Nhan tức xanh mặt, nhưng rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh: " Chắc là cô không muốn gặp lại mẹ mình nữa chứ gì?"

- " Thật xin lỗi, tôi và mẹ tôi đã trùng phùng cùng nhau rồi! "_ Cô rất tự nhiên mà đáp lại

- " Hừ, người cũng khá biết đùa nhĩ? Mẹ người vẫn còn nằm trong tay ta, người làm sao có thể gặp được mẹ người chứ!" _ Phó Lão phu nhân lên tiếng, bước đến đứng cạnh Lý Tuyết Nhan

- " Xin cho hỏi, từ khi nào mà Tô Dung tôi đây lại nằm trong tay của Phó Lão phu nhân vậy?" _ Tô Dung từ bên ngoài, cùng Phó Kỳ Hân bước vào

- " Tô chủ tịch của Tô thị?" _ Phó Lão phu nhân ngạc nhiên khi nhìn thấy Tô Dung, lại nhìn sang Phó Kỳ Hân thắc mắc: " Kỳ Hân, sao con lại đi cùng Tô chủ tịch?"

Khác với Phó Lão phu nhân, Lý Tuyết Nhan ngay khi gặp Tô Dung thì cảm thấy có gì đó không đúng, giống như là bản thân đã gặp người này ở đâu rồi thì phải...

Mặc dù là rõ biết, Tô Dung chính là chủ tịch của Tô thị nhưng từ trước đến giờ, Lý Tuyết Nhan chưa bao giờ gặp mặt Tô chủ tịch lần nào cả, thế nên, Lý Tuyết Nhan mới cảm thấy lạ.

- " Mẹ à, mẹ hãy dừng lại đi, dừng để sai càng thêm sai?" _ Phó Kỳ Hân đau lòng nhìn Phó Lão phu nhân

Ông đau lòng cũng bởi vì mẹ mình đã sai lầm khi trút hết mọi tội lỗi lên đầu đứa cháu gái của mình, lại còn tìm cách hại nó, bắt nó phải rời xa người mà nó thương yêu...

- " Im miệng, ta không làm sai bất cứ điều gì cả, những gì ta làm cũng chỉ là bảo vệ cho cái gia đình này thôi!" _ Ngay lúc này đây, Phó Lão phu nhân thật sự là quá mức nhẫn nhịn mà lớn tiếng

Mọi chuyện mà bà làm, tất cả đều là vì Phó gia mà thôi! Có gì là sai chứ!

- " Đúng! Mẹ làm mọi chuyện vì gia đình, nhưng mẹ đã nhầm lẫn giữa sự thật và dối trá rồi mẹ à!" _ Phó Kỳ Hân bước đến trước mẹ của Phó lão phu nhân trong lòng đau đớn vô cùng khi nhìn thấy mẹ mình đang lạc bước giữa thật và giả về thân thể của Phó Từ Yên

- " Kỳ Hân, anh nói như vậy là có ý gì chứ?" _ Lý Tuyết Nhan lúc này mới lên tiếng hỏi

- " Cảm miệng, cô không được quyền gọi tôi như vậy!" _ Phó Kỳ Hân tức giận nhìn sang bà ta, trong lòng của ông hiện tại chỉ còn lại sự kinh tởm cùng khinh bỉ đối với bà ta mà thôi

- " Anh... anh rốt cuộc là bị sao vậy!" _ Lý Tuyết Nhan lộp bộp trong lòng nhìn Phó Kỳ Hân

- " Có còn dám hỏi hay sao? Người phụ nữ lăng loan giống như cô, tôi thật sự cảm thấy kinh tởm vô cùng! Chính cô là nguyên nhân dẫn đến tất cả mọi chuyện, cô lừa gạt tôi, lừa gạt mẹ tôi đã đánh, bây giờ cô còn muốn bày mưu mà lừa lấy hết sản nghiệp của Phó gia hay sao chứ!" _ Phó Kỳ Hân lớn tiếng quát Lý Tuyết Nhan

Con giận của ông khiến cho tất cả đều ngỡ ngàng, ngay cả Phó Lão phu nhân cũng lấy làm kinh ngạc, vì từ trước đến giờ ông chưa bao giờ tức giận đến mức như vậy!

- " Anh nói gì vậy chứ! Đừng nghe người khác nói bậy mà nghi ngờ em như thế!" _ Lúc này, Lý Tuyết Nhan nhìn sang cô: " Có phải là con tiện nhân không biết xấu hổ này đã nói hay không? Con tiện nhân này, mày đúng là không biết xấu hổ mà!"

Lý Tuyết Nhan dứt tọng tròng mắt, cầm phẩy gơ tay định đánh cô, Phó Kỳ Hân vừa định ngăn lại thì...

Bụp~

- " Aaa" _ Lý Tuyết Nhan ôm lấy cánh tay vừa bị đá trúng của mình, đau đến mặt mày vằn vẹo

4 người vệ sĩ áo đen xuất hiện đứng chắn trước mặt cô, ánh mắt của họ lạnh nhạt nhìn Lý Tuyết Nhan rồi quay lại, tất cả cùng kính cúi đầu: " Phu nhân!"

Lão đại đại căn dặn họ phải bảo hộ tốt cho phu nhân và thiếu gia, cho nên, họ nhất định phải bảo vệ mẹ con phu nhân, không để họ bị mất dù chỉ là một sợi tóc....

Phó Kỳ Anh nhìn thấy 4 người bọn họ đều cúi người chào mình thì ngạc nhiên vô cùng: " Khoang đã, các người đang gọi tôi sao?"

- " Đúng vậy!" _ Một lần nữa, 4 người họ đều đồng thanh đáp lại

- " Nhưng... "_ Cô định nói gì đó thì trong đầu nghĩ đến một người liên hô: " Là a Thần phái các người đến sao?"

- " Đúng vậy, phu nhân, Lão đại đã phái chúng tôi đi theo bảo vệ người và thiếu gia an toàn" _ Một người vệ sĩ trong đó kính cẩn nói

- " Bảo vệ tôi và thiếu gia?" _ Ngay lập tức, cô nắm được điểm mấu chốt, nhưng rồi cũng chợt hiểu, chắc là đang nói cô và bảo bảo trong bụng đây mà, cô nói tiếp: " Được, nếu đã vậy thì tôi muốn giao cho các người một nhiệm vụ, không biết có được hay không?"

- " Xin phu nhân cứ nói!"

- " Trở về bang Hắc Bá" _ Phó Kỳ Anh vệ mặt điểm đạm nhìn họ, trong lòng thầm nghĩ đến Tư Đồ Thần quan tâm mẹ con cô như thế, phút chốc cảm thấy ảm áp vô cùng

Bạn đang đọc truyện *Bắt Cháp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Tức khắc, 4 người bọn họ đều sợ hãi khẩn cầu: " Phu nhân, xin người hãy để 4 người chúng tôi ở lại, nếu không chúng tôi chắc chắn sẽ khó bảo toàn mạng sống!"

Cô nhìn bọn họ như vậy, trong lòng cảm thấy rất đồng tình. Họ không nói, cô cũng quên mất, anh làm việc trước giờ luôn rất quy tắc, nhưng chỉ riêng đối với cô thì anh mới không quan tâm đến quy tắc mà mình đặt ra!

- " Haizzz, được rồi, các người cứ ở lại đi!" _ Cô cũng hết cách mà cho họ ở lại

- " Cảm ơn phu nhân!" _ Họ biết phu nhân là một người hiền lành, sẽ không thấy chết mà không cứu mà!

Quay sang Phó Lão phu nhân và Lý Tuyết Nhan, hai người bọn họ cứ như đứng hình này giờ vậy, trong lòng cảm thấy vô cùng lo lắng. Tư Đồ Thần đã đặt biệt phái vệ sĩ đến như vậy thì chắc chắn, họ sẽ không làm được gì nữa!

- " Lý Tuyết Nhan, cô thực sự là rất quá đáng!" _ Phó Kỳ Hân lúc này mới lên tiếng, ông thật sự càng thêm thất vọng đối với bà ta

- " Kỳ Hân, em thật sự bị người khác vu oan" _ Lý Tuyết Nhan vẫn cứ mặt dày mà bước đến cạnh Phó Kỳ Hân

- " Vu oan?! Cô còn có dám nói mình bị oan? Tôi hỏi cô, rốt cuộc Phó Từ Yên có phải là con ruột của tôi hay không?" _ Phó Kỳ Hân nhìn thẳng vào mắt Lý Tuyết Nhan, ánh mắt tràn đầy tức giận

- " Anh nói vậy là có ý gì? Yên nhi dĩ nhiên là con của anh rồi!" _ Lý Tuyết Nhan có cảm giác như bản thân sắp không còn che giấu được nữa

- " Con của tôi? Chứ không phải nó là con của cô và người đàn ông khác hay sao?" _ Lần này thì Phó Kỳ Hân đã thực sự rất lớn tiếng mà quát Lý Tuyết Nhan

Phó Lão phu nhân và Lý Tuyết Nhan ngấy người tức khắc, cảm giác như bản thân đã nghe nhầm...

Phó Lão phu nhân thì cứ ngỡ như những điều mình vừa nghe chỉ là lời nói đùa quá trớn mà thôi! Tức khắc, bà nhìn sang Phó Kỳ Hân

- " Kỳ Hân, những gì con vừa nói có phải sự thật hay không?" _ Phó Lão phu nhân đứng trước mặt Phó Kỳ Hân, hai tay run run chạm đến tay ông, ánh mắt tràn đầy sự hy vọng, hy vọng những điều mình vừa nghe chỉ là lừa gạt

Lý Tuyết Nhan như chết lặng, xong rồi, tất cả đều đã xong rồi..

- " Đúng vậy, những gì con vừa nói, đều là sự thật" _ Phó Kỳ Hân gật đầu, nhưng chỉ vừa dứt lời, thì...

- " Không đúng, tất cả những chuyện này đều là do có người cố tình vu oan con" _ Lý Tuyết Nhan vội hét âm lên, chỉ tay vào Tô Dung mà rằng: " Chắc chắn là người phụ nữ này đã nói rồi, có thể á chính là người tiếp tay cho Phó Kỳ Anh đó!"

Lý Tuyết Nhan chính là nghĩ rằng, người phụ nữ này đột nhiên xuất hiện cùng Phó Kỳ Anh như vậy, quá thật là khó lòng, nên bà ta quyết định phải đẩy người phụ nữ này ra khỏi "bàn cờ" trước, để phòng bị người cản đường!

- " Đúng là quá hóm hờ! Vì Kỳ làm sao có thể là người vu oan cô?" _ Phó Kỳ Hân nghe đến đây thì không thể nhịn được mà lớn tiếng

Hai chữ ViKỳ lọt vào tai của Phó Lão phu nhân và Lý Tuyết Nhan thì ngay lập tức, hai người họ liền chết lặng...

Trong lòng của hai người họ hiện tại là có vô vàng câu hỏi tại sao? Tại sao lại như vậy được? Tại sao bà ta lại có thể là Lạc ViKỳ? Tại sao bà ta lại trở thành Tô chủ tịch của Tô thị? Tại sao bà ta vẫn còn sống chứ?.....

Thật đáng thương thay, người mà hai người họ quyết tâm hãm hại! Người mà hai người họ đã từng truy cùng giết tận! Bây giờ, lại đứng ngay trước mặt. Lại còn là Tô Dung, Tô chủ tịch tiếng tăm lẫy lừng ai ai cũng đều biết đến.

Lý Tuyết Nhan có cảm giác rằng bản thân dường như muốn suy sụp mà gục ngã tại chỗ, sao lại có thể như vậy? Kế hoạch mà bà ta suy tính suốt bao nhiêu năm qua, bây giờ như đang đứng trên hàm ếch do sóng biển tạo ra và có thể đổ sập xuống biển bất cứ lúc nào.....

Hahaha, đây rõ ràng là trò cười cho thiên hạ!

"Không thể nào, à ta sao lại có thể là Lạc ViKỳ chứ! Con tiện nhân có, đã chết cách đây 20 năm rồi cơ mà!" _ Lý Tuyết Nhan như hóa điên, gào thét mà chối bỏ sự thật

"Cô câm miệng! Cô còn dám mắng người khác là tiện nhân, trong khi bản thân cô mới chính là tiện nhân thật sự!" _ Phó Kỳ Hân đã hoàn toàn thất vọng thật rồi, ông không ngờ bản thân mình lại bị người đàn bà này lừa nhiều năm như vậy

Gờ nghĩ đi nghĩ lại chuyện mà anh cho ông biết về sự thật thân thể của Phó Từ Yên, ông càng thêm tức giận.

"Anh...." _ Lý Tuyết Nhan tức đến xanh mặt nhưng không thể làm được gì

"Dừng lại ngay, Kỳ Hân, con mau kể tất cả mọi chuyện cho ta biết, thật sự là có quá nhiều chuyện mà ta không thể hiểu nổi rồi!" _ Phó Lão phu nhân lúc này mới lên tiếng

"Dạ được thưa mẹ" _ Phó Kỳ Hân đỡ Phó lão phu nhân ngồi xuống ghế, bắt đầu kể lại tất cả mọi việc.....

~~~~~

Lúc này bên phía Từ Đồ Thần....

Hiện tại, anh đang đứng đối mặt với Từ An Dương....

Một lạnh lùng, khó gần. Một trầm lặng, ám áp! Cả hai người họ cứ vậy mà đối đầu nhau, không ai nhường ai, khoảng không yên tĩnh không một tiếng động, cứ ngỡ như chỉ cần một cây kim rơi xuống liền có thể nghe thấy....

"Từ An Dương, cậu cũng thật to gan lắm đấy!" _ Âm thanh lạnh lẽo, trầm thấp vang lên phá vỡ bầu không khí yên lặng

Từ Đồ Thần tựa như một vị thần đến từ cõi chết, ánh mắt sắc lạnh không một chút cảm xúc, như cho người ta cảm giác rằng bản thân đang đứng trước bờ vực cái chết vậy!

"Anh thật quá khen rồi, tôi đây vẫn còn rất yêu đời cơ đấy!" _ Từ An Dương nhếch mép, cấp tiếng đáp lại Từ Đồ Thần

"Từ Thiếu Trung và Phó Từ Yên đang ở đâu?"

"Thật đáng tiếc, tôi không thể nào nói cho anh biết được" _ Từ An Dương hơi trầm mặt:" Nhưng mà, có điều, tôi tin rằng, sau sự việc vừa rồi, anh trai tôi sẽ không phạm sai lầm nữa đâu, hy vọng anh sẽ cho anh tôi một cơ hội!"

Từ Thiếu Trung mặc dù là gây ra rất nhiều sai lầm không nên có, nhưng suy cho cùng, hắn ta vẫn là anh trai ruột của Từ An Dương, cậu ta không thể nào bỏ mặc hắn mà không quản được....

"Từ An Dương, cậu thật là quá xem trọng hắn ta rồi! Chắc hắn là cậu cũng từng nghe qua câu Giang sơn dễ đổi, Bản tính khó dời". Từ Thiếu Trung, chính là ví dụ điển hình nhất" _ Từ Đồ Thần cư nhiên lại rất điềm tĩnh mà đối đáp lại

Mặc dù ngoài mặt là thế, nhưng thực chất, trong lòng anh hiện tại rất không yên về cô và báo bảo! Dẫu biết rằng là có vệ sĩ bảo vệ nhưng mà Minh thương dễ vỡ, Âm khí khó phòng**. Chuyện không muốn lo nghĩ, vẫn phải lo nghĩ.....

"Tôi hiểu cảm giác của anh hiện tại. Dù sao thì, lúc trước anh trai tôi đã làm rất nhiều điều không đúng, nhưng mà tôi mong rằng, anh hãy cho anh ấy một cơ hội!"

"Tôi có thể cho hắn ta cơ hội, nhưng phải đợi xem biểu hiện của hắn có tốt hay không!"

~~~~~

Phó già.....

"Lý Tuyết Nhan, cô quá thật là to gan lớn mật, dám làm ra chuyện tày trời này!" _ Phó Lão phu nhân tức giận đập bàn đứng bật dậy, chỉ tay thẳng vào mặt Lý Tuyết Nhan, chỉ hận một nỗi không thể lập tức giết chết à...

"Mẹ à, mẹ hãy nghe con nói, con là bị người ta vu oan" _ Lý Tuyết Nhan không biết xấu hổ mà lên tiếng ngay biện

Ngay lúc này, Phó Từ Yên từ ngoài xông vào....

"Mẹ à, mẹ không cần phải cầu xin bà già đó làm gì! Bà ta không xứng để mẹ làm như thế!"

Nghe tiếng nói, tất cả đều quay lại nhìn, thì ra là Phó Từ Yên đã quay về cùng với Từ Thiếu Trung....

"Yên nhi, con về rồi!" _ Lý Tuyết Nhan thái độ thay đổi hoàn toàn 360° bà ta nhanh chóng bước đến bên cạnh Phó Từ Yên

"Xin chào tất cả" _ Từ Thiếu Trung nở nụ cười đều già, cất tiếng chào kính thường, rồi nhìn sang Phó Kỳ Anh:" Ô, Phó tiểu thư, à không, phải gọi là Từ Đồ phu nhân, xin chào cô!"

Ánh mắt của hắn mang theo vẻ giễu cợt mà nhìn cô....

"Anh thật sự là lợi hại, có thể trốn ra khỏi bang Hắc Bá" _ Cô có tính nhẫn nại chứ trốn, xoay mạnh vào chỗ đau của hắn

Phải biết rằng, đối với một người kiêu ngạo như Từ Thiếu Trung, việc trốn chạy với hắn chính là sỉ nhục đối với hắn ta....

* câu này có nghĩa là nói giang sơn thì chúng ta có thể dễ dàng thay đổi cho phù hợp hơn, nhưng tính cách của một người thì dễ chết vẫn khó có thể sửa được.

** câu này có nghĩa là nói khi người khác đánh trực diện mình thì chúng ta có thể dễ dàng mà né tránh, nhưng khi bị đánh lên thì rất khó mà đề phòng, ý nói những mưu đồ không minh bạch sẽ có thể xảy ra bất cứ lúc nào khi chúng ta không phòng bị kỹ càng

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

"Phó Kỳ Anh, cô đừng có ở đó mà phách lối như thế!" _ Từ Thiếu Trung không thể nhịn được mà lớn tiếng

"Tôi có phách lối đi chẳng nữa thì ích ích vẫn tốt hơn rất nhiều so với những kẻ tiểu nhân chỉ biết ám toán sau lưng người khác!" _ Phó Kỳ Anh có cũng không thể nhượng bộ mãi mà đáp lại

"Cô...." _ Từ Thiếu Trung nghiến răng nghiến lợi, hắn như thế lại không thể đầu khẩu thắng phụ nữ

"Phó Kỳ Anh, cô đừng tưởng mình ôm đuôi của Từ Đồ thiếu gia rồi thì không xem ai ra gì như thế!" _ Phó Từ Yên lúc này ghen ghét đến ra mặt

Trong lòng của à ta hiện giờ chỉ có hận mà thôi, chỉ muốn lập tức giết chết cô....

"Phó Từ Yên, cô chỉ biết nói người khác mà không biết nghĩ lại mình xem coi bản thân của cô đã từng làm ra những chuyện gì!" _ Tô Dung lúc này mới lên tiếng

"Bà là ai chứ? Dựa vào gì mà có tư cách chen vào việc của tôi chứ?" _ Phó Từ Yên nhìn đánh giá Tô Dung một lượt, ánh mắt đáng lên sự khinh bỉ

"Dựa vào việc bà ấy là mẹ của tôi!" _ Phó Kỳ Anh lớn tiếng khẳng định

Người khác có thể nói có thể nào cũng được nhưng tuyệt đối không được nói mẹ của cô...

Tức khắc, tất cả mọi người đang có mặt ở đây, trừ Tô Dung và Phó Ký Hân ra thì tất cả đều như không thể tin vào tai của mình, ai cũng bàng hoàng không thôi, không hiểu rốt cuộc là chuyện gì đang diễn ra....

-" Cô nói cái gì chứ? Bà ta là mẹ của cô, vậy chẳng phải bà ta là..." _ Lý Tuyết Nhan không thể tin được trên đời này lại có chuyện như vậy.....

-" Đúng vậy, tôi chính là người mà các người muốn truy giết 20 năm về trước, Lạc Vi Kỳ" _ Tô Dung cũng không có ý định giấu diếm nữa, đã đến lúc mọi chuyện cần phải được làm sáng tỏ rồi 20 năm trước.....

Trong một đêm thanh tĩnh, tại một ngôi nhà nhỏ nằm trên ngọn đồi ở ngoại ô thành phố....

Lạc Vi Kỳ trên tay bế một đứa bé gái đang say giấc nồng, trên gương mặt cô không giấu được niềm hạnh phúc khi nhìn đứa bé đó! Đúng vậy, đứa bé đó chính là con của cô và Phó Ký Hân....

Ngoài ra, bên cạnh cô còn có một người phụ nữ khoảng tầm gần 30 tuổi gì đó...

Cô bế con gái đi lại trong nhà, thỉnh thoảng nhìn ra cửa chính rồi lại tiếp tục chăm bé con....

-" Đã trễ vậy rồi, sao giờ này anh ấy vẫn chưa về?" _ Cô lo lắng nhìn lên đồng hồ đang điểm 22 giờ 30 phút

-" Cô cũng đừng lo lắng quá như thế, ông chủ sẽ trở về ngay thôi mà!" _ Người phụ nữ bên cạnh an ủi cô

Khoảng một lúc sau, cô lại nhìn ra cửa một lần nữa, lần này cánh cửa bật mở, cô vui vẻ nhìn người bước vào đang nhìn cô với đôi mắt trêu mến chứa chan tình yêu thương..

Phó Ký Hân mỉm cười bước đến bên cạnh cô:" Cho anh bế con một chút!"

Lạc Vi Kỳ nhẹ nhàng từ tốn chuyển bé con cho Phó Ký Hân, trong lòng không khỏi cảm thấy ấm áp vô cùng..

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa....

Khi nhìn thấy người đến là ai thì tất cả họ đều ngỡ ngàng không thể tin, Phó Ký Hân ngay người tại chỗ....

-" Mẹ... sao mẹ lại..." _ Phó Ký Hân như chết lặng, đến mức không thể nói trọn hết câu

-" Con muốn hỏi sao ta lại biết chỗ này mà đến có phải không? Việc mà ta muốn biết thì có gì là không thể chứ!" _ Hứa Lệ Hoa bước lên phía trước, ánh mắt lạnh lẽo lướt sang nhìn Lạc Vi Kỳ đang đứng bên cạnh Phó Ký Hân

-" Con vì a tiện nhân này mà không cần đến người vợ mà ta đã chọn cho con hay sao?" _ Hứa Lệ Hoa không mấy thiện cảm chỉ thẳng vào mặt cô mà lớn tiếng

-" Mẹ! Xin mẹ đừng nói như thế, Vi Kỳ là người con gái mà con thật lòng yêu thương, còn đối với Tuyết Nhan, cứ coi như là con đã nợ cô ấy đi!" _ Phó Ký Hân trong lòng vô cùng khó xử, mặc dù là cảm thấy có lỗi với Lý Tuyết Nhan, nhưng trong trái tim của anh chỉ có một mình Lạc Vi Kỳ mà thôi

-" Kể cả khi Tuyết Nhan đã sinh cho con một đứa con gái sao?!"

Cùng lúc này, Lý Tuyết Nhan từ ngoài cửa bước vào cùng với đứa con chưa tròn 1 tuổi....

-" Kỳ Hân, xin anh hãy trở về cùng với mẹ con em!" _ Lý Tuyết Nhan làm bộ dạng rất chi là ủy khuất, nghẹn ngào nói

-" Đó là, con của tôi sao?" _ Phó Ký Hân nhìn thấy đứa bé trên tay Lý Tuyết Nhan thì hỏi

-" Đúng vậy!" _ Lý Tuyết Nhan nhẹ nhàng gật đầu

Lạc Vi Kỳ đứng bên cạnh anh như chết lặng, nhưng rồi rốt cuộc lại thì, cô vẫn phải lên tiếng..

-" Kỳ Hân, em nghĩ anh hãy nên trở về cùng phu nhân và Phó phu nhân đi! Họ rất cần anh vào lúc này!" _ Cô cố gắng nở nụ cười, để nén sự đau đớn tốt cùng trong lòng

Phó Ký Hân nghe cô nói như thế thì đau lòng nhìn cô, nhất thời cảm thấy trái tim như bị người bóp nghẹt, quặn thắt từng cơn....

-" Vi Kỳ, anh không thể bỏ mặt mẹ con em được" _ Phó Ký Hân ôn nhu nhìn cô

-" Em và con sẽ không sao đâu! Anh cứ trở về đi, đừng lo cho em!" _ Lạc Vi Kỳ cố gắng trấn an anh, không thể để anh trở thành nghịch tử khi cãi lời mẹ mà ở cạnh cô....

-" Vi Kỳ!" _ Trong lòng Phó Ký Hân hiện tại rất mâu thuẫn, chữ hiếu, chữ tình anh thật sự không biết phải làm thế nào!

-" Thôi, hãy bỏ ngay cái sự giả ngây giả ngô của cô đi, cô đây là đang cố tình như thế để con trai tôi mềm lòng mà cãi lời tôi ư lại với cô có phải không chứ!

Tôi nói cho cô biết, cô đừng có ở đó mà mơ mộng, đứa con đâu mà tôi thừa nhận chỉ có thể là Tuyết Nhan mà thôi, kể cả huyết mạch của Phó gia mà muốn tôi thừa nhận cũng chỉ có thể là do con đâu đường đường chính chính được gả cho Kỳ Hân sinh ra mà thôi!"

Hứa Lệ Hoa nhìn cô bằng ánh mắt chứa đầy sự khinh bỉ và chán ghét mà buông lời cay độc...

Bạn đang đọc truyện *Bát Cháp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Lạc Vi Kỳ vốn dĩ đã rất đau lòng rồi, bây giờ lại nghe thêm những lời như thế.... cô thật sự là đau đến không thể thở nổi nữa!

-" Phu nhân, xin người đừng nói như vậy, con thực sự không hề nghĩ như vậy!" _ Cô hiện tại thật là nghẹn uất đến cực điểm, khóe mắt đã bắt đầu cay cay

Phó Ký Hân đau lòng nhìn cô, trong lòng thâm oán hận bản thân, giả như hôm đó anh không uổng say đến mức không biết gì nữa thì đâu xảy ra quan hệ với Lý Tuyết Nhan và mọi chuyện cũng sẽ không xảy ra như hiện tại!

-" Cô không cần phải nhiều lời như thế! Tôi đây không muốn nghe cô nói thêm lời nào nữa đâu!" _ Nói rồi, Hứa Lệ Hoa nhìn sang Phó Ký Hân:" Con mau đi theo ta!" _ Dứt lời, bà cố gắng kéo anh đang bế trên tay đứa con của anh và cô ra khỏi cửa

-" Mẹ, mẹ à, đừng kéo con như thế mà! Con đang bế cháu của mẹ đấy!" _ Phó Ký Hân lo lắng không thôi, cố ôm thật chặt con gái vào lòng

Lạc Vi Kỳ toan chạy theo thì bị Lý Tuyết Nhan ngăn lại...

-" Cô muốn đi đâu?" _ Lúc này, Lý Tuyết Nhan đã không còn giống lúc này mà làm ra dáng vẻ tôi nghiệp nữa, hiện tại, à ta đang rất thỏa mãn vì kế hoạch đã thành công rất hoàn hảo, à rất hài lòng..

-" Tôi chỉ muốn bế lại con của mình thôi!"

-" Cô nghĩ mình có thể ra khỏi đây hay sao?" _ Lý Tuyết Nhan cười lạnh nhìn cô

-" Cô như vậy là có ý gì?" _ Cô khó hiểu hỏi lại

Lúc này, người phụ nữ bên cạnh cô này giờ mới lên tiếng..

-" Này, cô kia, cô cũng là người làm mẹ, sao cô lại có thể ngăn người khác đến bế con mình như thế chứ!"

-" Cô là ai? Có quyền gì mà lên tiếng ở đây?" _ Lý Tuyết Nhan kiêu ngạo hất cằm, vẻ mặt vô cùng hống hách

-" Tôi chẳng là ai cả! Nhưng cho dù như vậy thì ít nhất, tôi đây, nhân phẩm không phải bị chó cắn như ai kia!" _ Người phụ nữ ấy cười khẩy nói

- " Cô... " _ Lý Tuyết Nhan tức đến nghiêng rằg nghiêng lợi..

- " Hồng Dương, chị đừng như thế! " _ Lạc Vi Kỳ kéo tay của người phụ nữ lúc này....

- " Em đấy, tôi đây thật không biết phải nói sao! Cứ nhìn hoài như thế! " _ Hồng Dương thật sự là cảm thấy bức xúc thay cho cô

- " Các người cứ chờ đó! Sẽ không lâu nữa đâu! "

Lý Tuyết Nhan đánh mặt lại, vẩy tay một cái, lập tức, có hai người áo đen xuất hiện....

- " Các người muốn làm gì? " _ Lạc Vi Kỳ nhìn thẳng vào Lý Tuyết Nhan, không biết à tính giờ trò gì đây...

- " Cô sẽ biết ngay thôi! " _ Lý Tuyết Nhan nở nụ cười nham hiểm

Hai người áo đen nhanh chóng chắm đầu khắp nhà rồi đốt lửa....

- " Các người không được phép làm như thế! " _ Hồng Dương không nhịn được mà lớn tiếng

- " Hai người cứ ở đó mà chờ chết đi! " _ Lý Tuyết Nhan nhếch mép cười, trong lòng à chỉ muốn sớm diệt đi mối họa là Lạc Vi Kỳ thôi

Lửa đỏ bắt đầu lan rộng ra, hai người áo đen lấy ra hai quả bom khói ném mạnh vào đồng lửa rồi nhanh chóng rời đi..

Lý Tuyết Nhan cũng rời đi cùng lúc đó...

Bùm~~Bùm~~

Tiếng nổ lớn vang lên, Phó Kỳ Hân nghe thấy tiếng nổ liền quay đầu nhìn lại...

Thấy ngôi nhà đang bị ngọn lửa dần bao trùm, Phó Kỳ Hân bế con lao như điên đến...

Nhưng chỉ vừa đến trước nhà, anh đã không tài nào vào được nữa vì lửa đang có xu hướng cháy lớn hơn....

- " Vi Kỳ~ " _ Phó Kỳ Hân đau đớn gào thét trong vô vọng quỳ xuống nền đất lạnh giá

Lúc này, anh nhìn thấy Lý Tuyết Nhan đang bế con chạy đến với bộ dạng hoảng hốt! Tóc tai thì không gọn gàng như lúc đầu nữa, quần áo cũng xộc xệch đi...

Mặt mũi gần gần nước mắt....

- " Kỳ Hân, Vi Kỳ... cô ấy... " _ Lý Tuyết Nhan lao đến, bộ dạng gấp rút nói

- " Cô ấy thế nào? " _ Phó Kỳ Hân dường như đã không thể bình tĩnh nổi

- " Đường dây điện bỗng dưng phát nổ, Vi Kỳ vì muốn cứu em mà đã bị cột nhà đè trúng rồi, tính mạng e là khó giữ được! "

Phó Kỳ Hân nghe thấy thì như chết lặng...

- " Không đâu, cô nói dối, tôi phải tìm người để cứu cô ấy, đúng, tôi phải tìm người để cứu cô ấy " _ Nói rồi, Phó Kỳ Hân lao đi tìm người đến giúp

Phó Kỳ Hân vừa đi, Lý Tuyết Nhan liền nở nụ cười đầy mỉa mai...

- " Lạc Vi Kỳ, vĩnh biệt! " _ Sau đó, Lý Tuyết Nhan cũng quay người rời đi

~~~~

Cùng lúc này ở trong nhà....

- " Hồng Dương, lửa cháy lớn quá, chúng ta phải làm sao bây giờ? " _ Lạc Vi Kỳ bắt đầu hoảng loạn mà lớn tiếng

- " Vi Kỳ, trước tiên em hãy giữ bình tĩnh để chỉ nghĩ cách! " _ Lướt nhìn một vòng trong đám lửa, rồi cuộc Hồng Dương nhìn thấy phía gian bếp lửa vẫn còn chưa cháy lan đến...

Hồng Dương nhanh chóng lấy chiếc chăn bông trên ghế trùm lên rồi kéo cô chạy vào bếp....

Tuy nói là ở gian bếp lửa vẫn còn chưa cháy lan đến kịp nhưng vì là ngôi nhà được xây dựng bằng gỗ với lại khi này hai người áo đen kia còn chắm đầu hỏa, nên lửa lan đến với tốc độ rất nhanh...

Hồng Dương kéo cô đến cửa sổ bên gian bếp....

- " Vi Kỳ, em mau trèo qua đó đi! " _ Hồng Dương gấp rút gọi

- " Vậy còn chị thì sao? " _ Lạc Vi Kỳ nhìn Hồng Dương đang đỡ mình trèo qua cửa sổ

- " Chỉ cần em trèo lên được thì chị sẽ đi ra ngoài được thôi mà! Nào, mau lên! " _ Hồng Dương khi vừa đỡ Lạc Vi Kỳ trèo qua cửa sổ thì từ trên cao, một cây cột bị cháy mà gãy đổ xuống trúng ngay cô ấy...

- " Hồng Dương~ " _ Lạc Vi Kỳ lo lắng gọi

- " Vi Kỳ... em mau đi... và... đừng để họ... trông thấy... em! " _ Vừa dứt lời Hồng Dương đã ngất lịm đi

- " Hồng Dương~ " _ Trong lúc Lạc Vi Kỳ muốn lao xuống cứu Hồng Dương thì nghe tiếng xe cứu hỏa đến, nên cô đành cắn răng mà rời đi vì không muốn bị phát hiện

Nếu như đã để anh quay về với gia đình thì cô cũng nên buông tay thôi..... Nếu kéo chỉ mang lại đau đớn cho bản thân mà thôi..

~~~~~đồng thời gian~~~~

Quay trở về với thực tại, lúc này Lý Tuyết Nhan như không thể tin vào tai mình điều vừa mới nghe, chẳng phải 20 năm trước, cảnh sát đã nói rằng không còn ai sống sót sau vụ tai nạn đó hay sao chứ! Sao lại có thể.....

Đúng lúc này, Lý Tuyết Nhan nhớ đến hôm mà Phó Bào phu nhân đã đưa Phó Kỳ Anh đi gặp người phụ nữ dưới mặt thất, vậy rồi cuộc người đó là ai? Tại sao Phó Bào phu nhân lại lợi dụng người đó để lừa gạt Phó Kỳ Anh như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Bất Chấp Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.